

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/37 • 7 Ekim 2000 • 5 DM.

**Emperyalist barışa
intifada darbesi!...**

**Halkların özgürlük
mücadelesi asla
yokedilemez!**

**Filistin Direnişi ve gerici-
emperyalist barışın iflası**

(sayfa 3)

**“Öteki Türkiye”nin değil
tekelci sermayenin sözcüsü!**

(sayfa 7-8)

**“İş güvencesi” yasa tasarısı:
Sermayenin “demokratik” eldiven
içine gizlenmiş saldırı yumruğu**

(sayfa 14-15)

**Üniversitelerde yeni bir
öğretim yılı**

(sayfa 19)

**Hücrelere karşı mücadele
üzerine notlar**

(sayfa 25)

İÇİNDEKİLER

Filistin deneyiminin dersleri, Kürt halkı için paha biçilmez değerdedir	3
Sırbistan'da hükümet darbesi	4
Demokrasi yönelimi adına pazarlanan "saygın hukukçu"	5
Ermeni soykırımı tasarısı ve "hür" Türk medyası	6
"Öteki Türkiye"nin değil tekelci sermayenin sözcüsü	7-8
İşçi ve emekçilere yönelik yeni bir soygun	9
Kamu emekçi hareketi reformist önderlik engelini aşmak zorunda	10
EXSA işçisi direniyor	11
Sendika bürokrasisinin yeni manevraları karşısında sınıf sorumluluğu	12-13
"İş güvencesi" yasa tasarısı Sermayenin "demokratik" eldiven içine gizlenmiş saldırı yumruğu (Orta)	14-15
Bu devletin "adaleti" hep emekçi halkın beynini dağıtıyor!	16
CHP Kurultayı, düzenin çözümsüzlüğü ve devrimci önderlik sorumluluğu	17
Kürt illerinde devletin "insan hakları" seferberliği!	18
Ekim Gençliği'nden	19
"ON'lar birer yıldız gibi parladılar karanlığın içinde"	20
Onlarla zafere yürüyeceğiz!	21
Habip Gül anmasına karşı devlet terörü	22
"Devrimci onur işkenceyi yenecek!"	23
"Ailelerimize kalkan elleri kıracağız!"	24

Hürelere karşı mücadele üzerine notlar	25
Basından seçmeler	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/37 • 7 Ekim 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

Kızıl Bayrak'tan

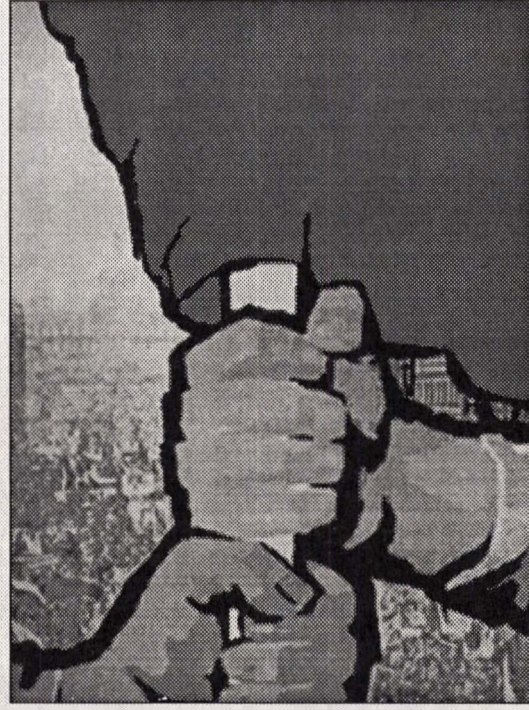
Ulucanlar katliamının yıldönümü etkinlikleri sürüyor. Bu çerçevede, TAYAD, TUYAB ve Hücre Karşıtı Platformlar'ın örgütlediği mezar anmaları ve protesto gösterileri gerçekleştirildi. Hücre karşıtı mücadelenin parçalı ve sınırlı tablosu bu etkinliklerde bir kez daha görüldü. Özellikle sokak etkinliklerine katılımı belirgin zayıflığın, en kısa zamanda aşılması gereken bir sorun olarak önümüzde durduğu açık.

Etkinliklerin bundan sonraki aşamasında, Ankara Aydın ve Sanatçı Girişimi'nin organizasyonu ile düzenlenen ve çok sayıda DKÖ ve sendikanın desteklediği hücre karşıtı miting var. 14 Ekim'de Kızılay'da yapılacak mitinge katılım büyük önem taşıyor.

Ulucanlar katliam davasının görüleceği 24 Ekim günü ise, yine Ankara'da kitlesel protesto gösterilerine hazırlanılıyor. 24 Ekim'de yargılayanları yargılamak için tüm gücümüzle hazırlanmamız gerekiyor.

Ulucanlar davasının ve hücre saldırısının seyrini belirlemede, "içeri"nin tutumu kadar, "dışarı"nın gücünün de etkili olduğunu unutmadan, hücre karşıtı mücadeleyi yoğunlaştırmak için görev başına...

Hücre saldırısı, bugün, düzen-devrim çatışmasının merkezine oturmakla birlikte, sınıf devrimcileri, çatışmanın asıl zemininin ve son tahlilde de belirleyici olanının, iki sınıf arasındaki çatışma olduğunu unutmaz. Bu nedenle, hücre karşıtı

mücadeleye yoğunlaşırken, sınıf hareketine müdahale görevlerini de ihmal etmezler. Yoğunlaşarak süren ekonomik-sosyal yıkım programının sınıf ve kitle hareketinde biriktirdiği isyan tohumlarını büyütme ve mücadeleye örgütlemek görevi, hücre saldırısına karşı mücadele görevlerimizden bağımsız ele alınamaz. Birinde ne kadar başarı kaydettiğimiz diğerindeki başarımızın da belirleyeni olacaktır.

Önümüzdeki süreçte yüklenmemiz gereken bir başka gündem de, birbiriyle çakışan Ekim Devrimi ve Parti kuruluşunun yıldönümü etkinlikleridir.

Emperyalizmin global saldırganlığı karşısında kitlelerin yeniden yüzünü sosyalizme çevirmeye başladığı bir süreçte, Ekim Devrimi ve onun şahsında sosyalizmin propagandası önemini daha da artırmış bulunuyor.

Komünist işçi partimizin kuruluşu ve Ekim Devrimi'nin yıldönümü, bu ikisinin aynı sürece rastlaması, programımız üzerinden sosyalizmin özgün propagandasının doğal zeminini de oluşturmuş bulunuyor.

Komünist militanlar, önümüzdeki sürecin tüm bu görev ve sorumluluklarını, birbiriyle bağlantısı içinde ve birbirini destekleyecek-güçlendirecek şekilde ele almasını bileceklerdir. Ekim Devrimi'nin ve partimizin komünist önderlerine layık olmanın, onların mirasını sahiplenmenin yolu budur...

Yakında kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yoktur meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterilebileceği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuydu eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN-975-7271-29-2

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Filistin deneyiminin dersleri,

Kürt halkı için paha biçilmez değerdedir

Filistin Direnişi ve gerici-emperyalist barışın iflası

Geçtiğimiz hafta yoğunlaşan çatışmalarla, Filistin, bir kez daha gündemin ön sıralarına yerleşti. Emperyalist barış politikalarıyla bir dönem yatıştırılmış görünmekle birlikte, aslında, Filistin özgürlük mücadelesinin hiçbir zaman tümden bastırılmadığı biliniyordu. Nitekim, İsrail'in artan saldırganlığıyla savrulan küllerin altından özgürlük ateşi bir kez daha parladı. Emperyalizmin, özellikle kendisi tarafından abartılan global gücü karşısında, çocuk yumruklarına sığınan taşların gücünü küçümsemek gerektiğinin en iyi göstergesi, Filistin ateşinden sıçrayan kıvılcımların tüm Ortadoğu'yu bir anda tutuşturması oldu.

Filistin'de sokakların hareketlenmesinin hemen ardından, tüm bölge ülkelerinde de sokakların doluvermesi, Arap ya da müslüman dayanışmasının ötesinde, bölgedeki anti-emperyalist birikimin bir göstergesi sayılmalıdır. Merkezine sık sık Filistin yerleşmekle birlikte, emperyalizmin (özelde ABD emperyalizminin) Ortadoğu politikası, bölge halklarının tümü için hep daha fazla sömürü-daha fazla yıkım ve ölüm getirmiştir. Irak'a sallanan sopayla, FKÖ'ye uzatılan havucun özde bir farkının olmadığını, Ortadoğu halkları kendi özdeneyimleriyle öğrenmişlerdir.

Yeniden yükselttiği intifada ile emperyalist barış politikalarının iflasını da ilan eden Filistin halkı, sadece Ortadoğu halklarının anti-emperyalist birikimlerini harekete geçirmede, ama daha özelde, dünyanın dört bir yanındaki ulusal hareketler için nasıl bir örnek teşkil ettiğini de ortaya koydu. Barış adı altında FKÖ'yü teslim alan ABD emperyalizmi, bu yolla, Filistin halkının özgürlük tutkusunu da sonsuza dek mezara gömmeyi umuyordu. Sadece Filistin halkının da değil, ama onun şahsında tüm ulusal özgürlük mücadelelerinin sonunu getirmeyi. Doğu Avrupa'daki yozlaşmış bürokratik rejimlerin çöküşü ve SSCB'nin dağıtılması, bu konuda, emperyalizme bulunmaz propaganda alanı da yaratmıştı. Artık tekellerin "bin yıllık krallık"ını ilan edebilirlerdi... Rüzgar bir kez tersine dönmüştü. Filistin'in ardından Latin Amerika'da ve Avrupa'da bir dizi kurtuluş hareketi daha emperyalist barış politikalarına teslim oldu.

Ancak, burjuva ulusalcılığa dayalı politikaların teslimiyet çizgisindeki iflası, hiç de ulusal kurtuluş mücadelelerinin ölüm ilanı anlamına gelmiyordu. Filistin'deki gelişmelerle, bu bir kez daha kanıtlandı. Ezilen halkların özgürlük talebi ve tutkusunu, silahla ya da silahsız, öldürmenin imkanı yoktur. Belki sindirebilirsiniz, yolundan saptırabilirsiniz, ama yalnızca geçici olarak...

Filistin'de yeniden yükselen intifada kadar barış sürecinin kendisi de emperyalist politikaların iflasını gösterir. ABD barışı, hiç de iddia edildiği gibi Ortadoğu'da akan kanı durdurmadı. Sadece önderliğini teslim almak suretiyle Filistin halkının özgürlük damarlarından birini keserek, kanın tek taraflı akmasını sağladı. FKÖ teslim alındı, Filistin halkı silahsızlandırıldı, ancak İsrail devleti silahlanmaya devam etti. Öldürmeye devam etti. Hatta örgütlü mücadele sürecinde cesaret edemediği bir saldırganlık ve küstahlıkla Filistin halkını aşağılamaya, girilen teslimiyeti derinleştirmeye çalıştı.

Bütün bir barış süreci, emperyalist politikalar

nezinde, emperyalizmle barışan (daha doğrusu teslim olan) burjuva ulusalcılığının iflasıydı. Bugün, bu teslimiyet sürecinin batağında çoktan çürümüş FKÖ'ye rağmen yeniden yükselen özgürlük mücadelesi ise, doğrudan emperyalist politikaların iflasını gösteriyor.

Emperyalizmin bin yıllık diktatörlük düşünün Hitler'inki kadar bile sürmeyeceği, dün Seattle'da, Davos'ta, Washington'da, Melbourne'de, Prag'da, şimdi de Filistin'de kanıtlanıyor. Dünyanın çok farklı bölgelerinden ve çok farklı alanlardan yükselen bu ortak ses, aynı zamanda, iflas eden politikaların alternatifine de zemin düzlemektedir.

Ezilen ulusların, halkların ve sınıfların tek ve ortak kurtuluşu, kapitalist-emperyalist sömürü sisteminin yok edilmesine bağlıdır. Çünkü ulusları haraca bağlayan, bölen-parçalayan, birbirine karşı kıskırtan ve boğazlatan, emperyalist devletlerdir. Aynı emperyalist burjuvazi, IMF programlarıyla ülke ekonomilerini çökertmekte, işçi ve emekçi sınıflarını eşi görülmemiş bir yıkıma sürüklemektedir. Açık ki, emperyalizmden medet ummak azrailden can dilenmekten farksızdır. Filistin halkı, bunu, çok büyük bedeller pahasına öğrendiğini göstermeye başlamış bulunuyor. Ve aynı coğrafyada aynı gerçekleri öğrenmek için aynı büyük bedelleri ödemek gerekmiyor. Yani, Filistin deneyiminin dersleri, özelde Kürt halkı için büyük bir öğreticilik değeri taşıyor.

Türk egemenlerinin, emperyalist efendileriyle birlikte, Filistin deneyiminden kendileri için (yani Kürt sorunu için) hızla dersler çıkaracağı açıktır. Önemli olan Kürt halkının ve Türkiye devriminin de bundan kendi payına gerekli dersleri çıkarabilmesidir.

Kürt halkı, öncelikle, emperyalist barış politikalarıyla döşenen bir yolun, sadece halklar mezbahasının kapısına çıktığını görebilmek durumundadır. Böyle bir barışın "akan kanı" durdurmadığı, Kürdistan'da süregiden askeri işgal ve kanlı operasyonlarla da yeterince kanıtlanmakla birlikte, Filistin deneyimi bu konuda ayrıca çarpıcıdır. Bu deneyim, emperyalist-gerici bir barışla ulaşılan durumun iğreti ve geçici olduğunu, güç dengesindeki oynamalara bağlı olarak her an bozulabileceğini, ve dahası, ulusal hareketin teslimiyeti derinleştikçe sömürgeci saldırganlığın da boyutlanacağını göstermektedir. İkinci olarak, burjuva önderliğin iflası tarihin sonu değildir. Yaşanan teslimiyet süreci fazlasıyla utanç verici olmakla birlikte, kurtuluş umudunu yitirmemek gerektiğini, Filistin halkı bir kez daha şu günlerdeki görkemli direnişiyle göstermiştir.

Yine Kürt, Filistin ve tüm ezilen ulus ve halkların çıkarması gereken asıl ders, emperyalist burjuvazinin karşısına, onun ayakta tuttuğu toplumsal düzenin bir parçası olan ya da ufku bu düzeni aşamayan orta veya küçük-burjuvazinin önderliğinde çıkılamayacağı, çıktığı taktirde yarı yolda kalacağıdır. Kapitalizmin yükselişi çağında burjuva ulusalcılığı, kapitalist gelişmenin öteki yüzü demek olan uluslaşma sürecinin feodal engellerden kurtuluşunun teorisi ve pratiğiydi. Burjuva sınıf düzeni dünyaya hakim hale gelip emperyalist aşamaya da evrildiği bir süreçte, 1900'lü yılların başında, ulusal kurtuluşun yeni yolu da belirginleşmeye başlamıştı. Bu yol, yeni çağın ezilen sınıflarıyla, yani proletaryayla kader birliği yoluydu. Lenin'in tanımıyla, ezilen ulusların

kurtuluşu artık ezilen sınıfın kurtuluşuna bağlıydı.

Aradan geçen 100 yıllık bir zaman diliminden sonra, bugün, emperyalist burjuvazi, Lenin'in bu tespitinin özel anlamını ve önemini, kendi tarzı ve kendi ifadeleriyle dünyaya ilan ediyor. Emperyalist haydutların 1999 sonlarında başlayan ve 2000 yılında devam eden milenyum toplantılarında, başta ulusların kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere, tüm eskimiş burjuva tezlerinin rafa kaldırıldığı ve bundan böyle tek geçerli yasanın emperyalist tekellerin kural tanımazlığı olduğu açıkça ortaya kondu. Artık ulusların ya da sınıfların değil, yalnızca paralize edilmiş bireylerin hakları vardı.

Hakların ezilen sınıflar ya da uluslar bağlamındaki tanımı, örgütlülüğü peşinen kabul eden bir durumu ifade ediyordu. Oysa, emperyalist haydutların daha fazla soygun-daha fazla sömürü için, ulusları ve sınıfları (işçi sınıfını) örgütsüzleştirmeye, paralize etmeye, iç rekabetle birbirine düşürmeye, düşmanlıklar yaratarak birbirine kırdırmaya ihtiyacı vardı. İşçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, IMF tarafından programlanmış yeni ekonomik-sosyal uygulamalarla gerçekleştirilmeye çalışılırken; ezilen ulusların ve halkların örgütsüzleştirilmesi de, ulusal devletlerin tümden kuklaştırılması, ulusal kurtuluş hareketlerinin teslim alınması (emperyalist barış politikaları), bölgesel etnisitelerin çatıştırılması vb. yollarla gerçekleştirilmeye çalışıldı. İşte bugün, emperyalizmin bu konuda belirli mesafeler de katettiği bir süreçte, Filistin'de yaşananlar daha bir anlam kazanıyor.

Filistin serüveninin dünya proletaryasına-aynı anlama gelmek üzere dünya komünist hareketine-mesajını da unutmamak gerekiyor. Proleter devrimlerin önünde, halen, ulusal sorun gibi (artık son derece sınırlı bir anlam taşıyor ve sınırlı bir alanı ilgilendiriyor olsa da) demokratik görevler durmaya devam ediyor. Ancak proletarya bu görevleri, omuzlarında fazladan bir yük olarak değil, devrimci kalkışmasının imkanlarını ve güçlerini büyüten bir nesnellik olarak görebilmelidir.

Türkiye özgülünde ifade edersek, devriminin önündeki temel demokratik görevlerden biri Kürt ulusal sorununun çözümü olduğuna göre, Türkiye proletaryası Kürt halkını kendi devrimci program ve savaşımına kazanmak zorundadır. Bunun içinse, öncelikle Kürt işçilerinin kazanılması gerektiği açıktır. Bu gereklilik, hem, çağımızda her devrimde olduğu gibi ulusal devrimde de önderlik görev ve rolünün proletaryaya ait olduğu bilimsel gerçekliği yüzünden böyledir; hem de, Türkiye ekonomisinin bütünlüklü yapısının getirdiği nesnellik nedeniyle. Yani, Türkiye sanayisinin ağırlıklı olarak birkaç metropol ve çevresinde kurulmuş olması, her ulustan proletaryanın da buralarda toplanmasını, dolayısıyla da proleter devrim hareketinin öncelikle buralarda örgütlenmesini koşullamış durumdadır.

Kürdistan devriminin son 15-20 yılına damgasını vuran, nasıl yoksul Kürt köylüsü olduysa, gelecekte damgasını vurması gereken de Kürt proleterleri olacaktır. Tabii ki, ortak bir dava uğruna tüm diğer ulus ve azınlıklardan proleterlerle komünist işçi partisinin bayrağı altında toplanan ve savaşan Kürt proleterleri. Kürt yoksullarına yeniden savaşma gücü ve cesareti verecek olan da, gerçek dostlarını ve düşmanlarını bu yolla tanımları olacaktır.

ABD ve Türkiye, Filistin halkına yönelik katliamdan sorumludur!

İsrail, Filistin topraklarında Filistin halkını kırımdan geçiriyor. Tam teçhizatlı İsrail ordusu bir kez daha kan kusuyor. İsrail, Arap halklarına karşı düzenlediği sayısız katliamlarından birini daha gerçekleştiriyor. Daha dün dökülen bunca kanın üzerinde emperyalist ağababalarıyla gülücükler yapıp "tarihi barış" nutukları atanlarsa, Filistin halkının göz bağcıkları olduklarını kanıtlıyorlar. Katliam geleneğine eklenen bu son katliam bir kez daha gösteriyor ki, emperyalistlerin barışı halkları diz çöktürmenin bir biçimidir. Savaşla çöktüremediğini, gözlerini barış adına bağlayarak çöktür, eğer olmuyorsa katletmeye devam et. İşte Filistin topraklarında yaşananlar, bir kez daha, emperyalist gerici bir sözde barışın gerçekte katliamın diğer adı olduğunu gösteriyor.

Filistin halkının dökülen kanının sorumlusu sadece İsrail değildir. Emperyalizmin Ortadoğu halklarına çevrilmiş bu kanlı namlusu, birkaç yıldır bu misyonunu kardeşi Türk sermaye devleti ile beraber oynuyor. Birkaç yıl önce ABD'nin efendiliğinde kurulan bu kirli-kanlı ortaklık, baştan aşağı Ortadoğu halklarının sömürüsü ve kanı üzerinde kurulmuştur. Nerede özgürlük isteyen halklar, nerede insanca yaşama isteyen işçi-emekçiler varsa, bu kanlı ortaklık onun üzerine yürümüş kanını dökmüştür, dökmeye devam edecektir. Bu ortaklık bölge halklarına ABD'nin çıkarları temelinde köleliği kabul ettirmek amacıyla kuruldu. Tüm planları tüm hesapları buna yönelik. Ancak, ezilen halkları tercihsiz(!) de bırakmıyorlar. Ya boyunlar kölelik zincirine gönüllüce yatırılacak, ya da katliam makinesi çalışmaya devam edecek.

Bu kanlı ortakların, üçü de ezilen halkların kan dökücüsüdürler. Türk devleti, yıllardır Kürt halkının kanını döküyor, kitlesel katliamlardan geçiriyor. Bugün diğer katil kardeşi gibi, teslimiyetçi kuklaları yoluyla kanla ördüğü çehresine makyaj çekmeye çabalıyor. Elbet Kürt halkına o da kardeşleri gibi kanlı ya da kansız köleliği dayatıyor. Teslim oldukça sorun yok. Ama kölelik çemberi yarıldıkça, katliamlar geleneğine bir halka daha eklenecektir. İşte bunun en parlak örneği bir yıl önce yaşandı, üstelik başkentte. Dayatma aynıydı; ya teslimiyet ya da ölüm. Devrimci tutsaklar köleliği reddettiler, sonuç Ulucanlar vahşeti oldu.

ABD'nin kanlı sicili ise saymakla bitirilemez. Dünyanın sayısız bölgesinde, ülkesinde dökülen her kanda parmağı var. Barış sözcülüğüne soyunmuş ve kanlı ağızından barış sözcüğünü eksik etmiyor. Ama elleri çalışıyor. Ya doğrudan ya da iplerini tuttuğu yerli tetikçileriyle. Bir çırpıda binlerin boğazı kesilir ABD'nin emriyle. Herşey ABD'nin borusunun ötmesi içindir. Eğer buna karşı gelersen, ölüm kuyularına atılıp cezalandırılırsın.

Filistin halkı katliamdan geçirilirken ABD, yine "barış"ın aktörlüğüne soyunuyor. Uşaklarını kapalı kapılar arkasında pazarlık masasına oturtuyor. Sözde barışı yeniden getirecekler, kan dökülmesini durduracaklar. Gerçekte ise cezalandırmanın başarıya ulaşmış olduğunu ölecekler. Bu iki yüzlü oyun o kadar bayatladı ki, artık tutmuyor. Örneğin ABD, barış maskesiyle tarafları masabaşına çağırırken, İsrailce yapılan katliamı kınamak için FKÖ tarafından BM'e sunulan bildiriye sert olduğu için imza atmıyor.

Kürdistan'da, Irak'ta, Filistin'de ve dünyanın bir çok bölgesinde üçlü katliamcı çete işbaşında. Kanla beslenip, zulüm estiriyorlar. Ancak dünya emekçilerinin ve ezilen halkların öfkesi büyüyor. Günün gelecek bu öfkenin şiddetine çarpıp döktükleri kanın hesabını vereceklerdir. İntifada'nın baskıya, katliamlara ve hainliklere karşın bastırılmayan sesi bunun kanıtıdır.

Halk kitlelerinin Miloseviç rejimine karşı biriken öfkesi, ABD patentli darbenin örtüsü olarak kullanıldı...

Sırbistan'da hükümet darbesi

Perşembe günü olayların ardından emperyalizmin Yugoslavya'ya on yıllık müdahalesi yeni bir evreye daha girdi. NATO bünyesindeki batılı emperyalist devletler koalisyonu, '50'lerden '90'lara kadar kendileri için Varşova Paktı'na karşı siyasal bir üs işlevi görmüş eski Yugoslavya'yı, '89 yıkılışını izleyen son on yıllık süre boyunca ardı arkası kesilmeyen acımasız müdahalelerin hedefi haline getirdiler. Önce eski Yugoslavya'yı bir kısım federal cumhuriyetler üzerinden parçaladılar. Ardından bazı parçalarda etnik boğazlaşmaları kışkırtarak, eskiden uzun yıllar kardeşçe yaşamayı başarmış halkları birbirlerine kırdırdılar. Sonra da, Bosna-Hersek'te olduğu gibi, barış gücü maskesi altında buralara kalıcı işgalci güçler olarak yerleştiler.

Yugoslavya'yı küçücük devletçiklere bölmeye ve bunları kendi içinde tam kontrol etmeye dayalı bu plan (ki basında yayınlanan Alman gizli servisi belgeleriyle varlığı çoktan kanıtlanmış durumda), '99 baharında Kosova bahane edilerek emperyalist savaş makinası NATO'nun Sırbistan'a karşı harekete geçirilmesiyle, yeni bir aşamaya girdi. Yugoslavya'nın yıkıma uğratılması ve NATO'nun Kosova'yı işgalinin kabul ettirilmesiyle başarıya ulaşan bu müdahalenin ardından sıra bu kez, Sırbistan dışında geriye kalan tek cumhuriyet olan Karadağ'ın da kopartılması ve Sırbistan'ın besleme-işbirlikçi muhalefet eliyle kontrol edilmesine gelmişti. Perşembe günü gelişen son olaylar, bu doğrultuda önemli bir yeni adımı işaretlemektedir.

Emperyalizmin Yugoslavya'ya müdahalesinin bu başarılı gelişme seyrinde, kuşkusuz ki Sırp burjuvazisinin gerici-şoven siyasal temsilcilerinin çok özel bir rolü olmuştur. Bunların baş temsilcisi de son olaylarla devrilen Slobodan Miloseviç'ten başkası değildir. '80'lerin sonunda alevlenen büyük Sırp şovenizminin baş temsilcisi tam da o olmuştu ve şimdiki muhaliflerinin bir kısmı o zamanlar onun arkasında olmuşlardı. Gerici Sırp kilisesi tarafından da desteklenen "Büyük Sırbistan" ülküsüne bağlanan bu çılgın şovenizm, Yugoslavya'ya yıkım ve Yugoslavya halklarına büyük acılar yaşatmakla kalmadı, eski Yugoslavya'dan da geriye neredeyse bir tek Sırbistan'ın kendisini bıraktı. Çürümüş ve kokuşmuş Yugoslav rejiminin halk kitlelerini şovenizmle ayakta tutma hesabı, zaman içinde ters tepti ve yarattığı ağır faturayla yozlaşmış rejimin bugünkü yıkımını da bizzat hazırladı.

Emperyalizm bu uygun zemini dıştan müdahalelerle en iyi biçimde istismar edip kullanmakla kalmadı, bizzat Sırbistan içinde, dolaysız olarak denetleyip yönlendirdiği besleme bir muhalefet de yarattı. NATO saldırısını izleyen son bir yıl içinde, bu muhalefet Batılı emperyalist istihbarat örgütleri tarafından büyük kaynaklar kullanılarak çok özel bir çabayla organize edildi ve kendi içinde birleştirildi.

NATO bombardımanının yarattığı yıkım ve yaşanan süreklilik kayıplarının yarattığı milliyetçi duyarlılık dışında, geniş halk kitlelerini mevcut rejime bağlayacak bir şey zaten yoktu. Tam tersine, on yıllık sürekli savaş ve yıkım süreci içerisinde kendileri de ağır biçimde sosyal-kültürel yıkıma uğramış, Yugoslavya'ya uygulanan emperyalist ambargonun kısılcığı içinde iyice bunalmış halk kitlelerinin, yozlaşmış Miloseviç rejimine karşı yoğun bir hoşnutsuzluk ve tepki duyması için her türlü neden vardı. Bunu milliyetçi duygularla sınırlayıp yatıştırabilmenin sınırlarını ise son seçimler ve bu seçimleri izleyen son olaylar açıklıkla göstermiş oldu.

Kosova işgalinden beri Batılı emperyalistler, Sırbistan'daki işbirlikçileri aracılığıyla işte bu hoşnutsuzluğu işliyorlardı. Perşembe günü olayları verirken TRT'nin döne döne tekrarladığı gibi, son seçimler öncesinde işbirlikçi muhalefetin adayları için "ABD ortaya yüz milyonlarca dolar döktü". (Bunu aynı ABD ile birlikte haftalarca Yugoslavya'yı bombalamış Türk rejiminin resmi borazanı söylüyor!) Kitle gösterileri kullanılarak gerçekleştirilen ve bununla kamufla edilen hükümet darbesinin örgütlenmesinde, "ABD'nin döktüğü" bu muazzam kaynaklar epeyce iş görmüş olmalıdır.

Dahası var. Seçim kampanyası döneminde NATO

kaba bir müdahale tehditi çerçevesinde Adriyatik'e, Hırvatistan ve Kosova üzerinden de Sırbistan sınırlarına asker yığıldı. Bununla kalınmadı, Batılı emperyalistler, seçimi muhalefet kazanırsa yıllardır sürmekte olan ambargonun ve yaptırımların kalkacağını da açıkladılar. Böylece hem tehditle hem de özendirici rüşvetlerle, ağır yaşam koşulları altında bunalan seçmen kitlelerinin tercihine doğrudan müdahalelerde bulundular.

Emperyalist medya kuruluşları, Belgrad'da yaşanan olayları, önce "halk ayaklanması", ardından da hızlarını alamayarak "devrim" olarak niteleyip duyurdular. Gerçek halk ayaklanmalarını ve devrimleri boğmak için her zaman ve her yerde her türlü kanlı ve kirli çabayı göstermiş bulunan, devrim fikrine karşı da bitmez bir kinle sonu gelmeyen ideolojik bir haçlı seferi ve karalama kampanyası yürüten emperyalist gericiğin, kendi lehine olan gelişmeleri şirin göstermek ve meşrulaştırmak için "halk ayaklanması" ve "devrim" gibi kavramların arkasına sığınması, en kaba türünden bir arsızlık ve ikiyüzlülük örneği sayılmalıdır.

Perşembe günü olaylarda, halk kitlelerinin Miloseviç rejimine karşı yıllardır biriken büyük hoşnutsuzluğunun başarıyla kullanıldığı bir gerçektir. Fakat yaşanan bir devrim değil, basitçe bir hükümet darbesidir ve işin içyüzü kimlerin nasıl satın alınıp örgütlendiği zamanla açığa da çıkacaktır. Bilinçsiz, yönsüz, hedefsiz kitlelerin birikmiş öfkesi ve tepkisi, bunun sadece bir örtüsü olmuştur. Rejimin tüm kurumları yerli yerinde durmaktadır ve Batı işbirlikçi muhalefetin hizmetine girmekte zorlanmayacak görünmektedirler.

Halk kitleleri ise gerçekleşmesine yardımcı oldukları gelişmelerden hiçbir yarar sağlamayacakları gibi, bir süre sonra önlerine konulacak IMF-Dünya Bankası reçeteleriyle ağır faturalar ödemek durumunda kalacaklardır. Bu konuda Doğu Avrupa halklarının başına gelenler, onların başına neler geleceği konusunda kesine yakın bir fikir vermektedir. Dahası, on yıllık yıkım koşulları nedeniyle, neo-liberal reçeteler için ödeyecekleri faturalar daha da ağır olacaktır.

Bugün özgürlük kahramanı kesilen sicilli şoven ve işbirlikçi gerici Sırp muhalefetinin içyüzünü de Sırp halk kitleleri böylece yaşayarak öğrenmiş olacaklar. Ve belki de önünü açtıkları gelişmelerin kendilerine sağlayacağı tek gerçek yarar da bu olacaktır. Yine de bu kadarı küçümsenemez; zira geçmişte büyük devrimci oluşumlara mekan olmuş bu ülkede yeni devrimci mayalanmaların önü de ancak böyle açılacaktır.

Sırbistan'ın yeni yöneticilerine gelince. Tümü gerici, tümü aşırı Sırp milliyetçisi ve aynı ölçüde de emperyalizmin işbirlikçisi olan bu adamların işi de pek kolay görünmüyor. Yeni Başkan ilan edilen Vojislav Kostuniça, perşembe gecesi Sırbistan televizyonuna verdiği ve CNN'de de canlı olarak yayınlanan ilk mülakatında söylemek zorunda kaldıklarıyla bunu kanıtıyor. Kostuniça bu mülakatında, "NATO bombalarını unutmayacağız" demekle kalmıyor, Miloseviç'i savaş suçlusunu yargılamak isteyen uluslararası mahkemeyi de, ABD'nin ve Batılıların "siyaset aleti" olarak niteliyor ve bu mahkemeye kimseyi vermeyeceklerini söylüyor.

Tescilli işbirlikçilere bu sözleri söyleten, elbette şu anda kendilerini desteklemekte olan halk kitlelerinin bu alandaki duyarlılığından başka bir şey değildir. Bu sembolik iki örnek göstermektedir ki, yeni Sırp yöneticilerinin ve onları arkalayan emperyalistlerin yeni dönemde işleri çok da kolay olmayacaktır. Miloseviç'e karşıtlık temelinde birleşmeyi başarabilen 18 parçalı muhalefetin, Miloseviç engelini aşılmasının ardından kendi içlerinde neler yaşayacağı da ayrı bir sorun, çok geçmeden bunu da göreceğiz.

Ve son bir nokta. Bu satırlar yazılırken, Sırbistan'da hala da büyük bir desteği bulunan Miloseviç ve partisinin son gelişmeler karşısında nasıl bir yol izleyeceği henüz belli değildi. Zira bu satırlar, olayları izleyen saatlerde ve gelişmelerin nereye varacağını henüz tam belli olmadığı bir sırada kaleme alınmak zorundaydı.

Demokrasi yönelimi adına pazarlanan “saygın hukukçu”

Cumhurbaşkanı'nın Meclisi açış konuşmasında hukukun üstünlüğünü vurgulayan ve sosyal sorunların ağırlaşmasına işaret eden konuşması, reformistlerin bu türden gerici yanılsamalarını iyice depreştirecek gibi görünüyor. Bunun ilk belirtileri DİSK, KESK vb. adına yapılan övgü dolu açıklamalarda ve reformist solun günlük basındaki temsilcileri şahsında kendini şimdiden gösterdi bile.

Gerçekte ise, ilk bakışta bazı bölümleriyle emekçilere fazlasıyla şirin görünebilecek bu konuşma (Ki Sezer çok bilinçli bir tutumla tam da bunu amaçlamıştır), daha yakından bakıldığında, yalnızca düzenin açmazlarını, derin yapısal çelişkilerini sergilemekle kalmamakta, yanısıra yeni cumhurbaşkanının bir demagog olduğu kadar düzenin sadık bir adamı olduğunu da tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Anayasa Mahkemesi Başkanı seçilene kadar, Ahmet Necdet Sezer kamuoyunca bilinen bir kimse değildi. Bu göreve seçildiğinde ise kendi kişiliğinden çok selefinden dolayı ilgi ve merak konusu olmuştu. Bir önceki başkan (Yekta Güngör Özden), MGK çizgisinde ve her zaman generallerin hizmetinde şarlatan bir kasaba politikacısı olarak o kadar çok gündeme geliyordu ki, yeni Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın kişiliği de başlangıçta bu açıdan ister istemez merak konusu oldu. Fakat halef selefının aksine o kadar sessizdi ki, '99 Nisan'ında Anayasa Mahkemesi'nin 37. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmaya kadar hakkında pek bir fikir edinilemedi.

Tekelci medyanın manşetlerinde “çağdaş düşünceli bir hukukçu”

37. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşma, Ahmet Nejdet Sezer'i tekelci medyanın manşetlerine taşıdı. “Çağdaş düşünceli bir hukukçu” olarak hakkında cömertçe övgüler yapıldı. Sezer konuşmasında; Türkiye'de de “insan hak ve özgürlüklerinin çağdaş, evrensel standartlara” uydurulması ve bu çerçevede “Anayasa ve yasalardaki sınırlama ve ve yasakların kaldırılması” gerektiğini savunuyor, bu arada Anayasa'nın 26.

maddesinin 3. fıkrasında yer alan “dil yasağı”na da karşı çıkıyordu.

Kirli savaş destekçisi tekelci medyanın (ki tam da bu aynı günlerde, MGK güdümlü yeni bir şovenist histeri kampanyasının borazanlığını yapıyordu!) bu konuşmayı manşetlere taşıması ve yüceltmesi elbette rastlantı değildi. Konuşmadaki “insan hakları” söylemi ile dil yasağına karşıtlık, düzenin Avrupa Birliği'ne hazırlık çerçevesinde yapmaya hazırlandığı gözboyayıcı rötuşlara olduğu gibi oturuyordu. Bu arada İmralı'daki Abdullah Öcalan'ın pişmanlık duyduğuna ilişkin bilgiler de bu konuşmadan günler önce ortalığa dökülmüştü. Birbuçuk ay sonra gerçekleşecek İmralı duruşmalarında ortaya konulan teslimiyet ve tasfiye çizgisi, tam da “dil yasağı” ve onu tamamlayacak bazı kültürel hak kısıntıları üzerine oturdu. Bu olgu, tekelci medyanın Sezer'in konuşmasına karşı tutumunun bilinçli bir yönlendirme olduğu konusunda bir kuşku bırakmadı. (A. Öcalan'ın ikinci savunmasını, Sezer'in 37. yıldönümünde yaptığı konuşmadan uzun alıntılarla bağladığını da bu arada hatırlatmış olalım). Sezer bu konuşmayı özel bir yönlendirme ile değil de kendi inisiyatifi ile hazırladıysa eğer (bu konuda spekülasyona girişmek gereksiz ve yararsızdır), bu onun içinden geçilen ortamı iyi değerlendirdiğine ve tekelci burjuvazinin ihtiyaç duyduğu bazı adımları iyi sezdiğine bir gösterge sayılmalıdır.

Sezer tercihiyle artan “uluslararası itibar”

37. yıldönümü konuşmasının ardından Sezer bir daha gündeme gelmedi, ta ki yeni Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar (oysa selefî neredeyse hergün gündemdeydi). Yaptığı konuşma da, teslimiyetçi Kürt hareketinin ona bağladığı umutlar dışında, neredeyse tümünden unutulmaya terkedildi. Şarlatan selefının tam aksi yönde bir kişilik sergileyerek sessizliğe gömülen yeni Başkan, bunun ödülünü, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde şahsı üzerinde kolayca mutabakata varılan aday olarak aldı.

Sezer'in cumhurbaşkanlığı, “5 + 5 krizi”yle beklenmedik bir biçimde gündeme geldi. Demirel'in yeniden Cumhurbaşkanlığına seçilmesi, Ecevit'ten öte bir devlet tercihi idi. Ecevit'in gösterdiği çok özel çabalar ve ortaya koyduğu gerekçeler de bu genel tercihin bir göstergesiydi yalnızca. Ama gericiliğin kendi iç çelişki ve çatışmaları bu tercihe olanak tanımadı. (Genelkurmay Başkanı'nın 30 Ağustos resepsiyonunda “papyonlu basın” a yaptığı açıklamalar, ordunun bunun gerçekleşmemesinden duyduğu rahatsızlığı dolaylı bir biçimde de olsa ortaya koydu). “5 +5 krizi”nin daha fazla büyümemesi için, sessiz, renksiz ve uyumlu görünen, dahası “hukukçu” kimliği ile de itibarlı olan, bu açıdan AB süreci vitrinine biçilmiş kaftan sayılan Sezer'in adaylığı üzerinde (bu arada muhalefetten de destek gören) hızlı ve kolay bir mutabakat sağlandı.

Amerikancı-tekeli medya, tekeller ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler adına duyulan memnuniyeti yine tüm açıklığı ile yansıttı. “Saygın bir hukukçu”nun cumhurbaşkanı seçilmesinin Türkiye'nin uluslararası itibarını bir anda yükselttiğini, bu tercihin Türkiye'nin AB

sürecindeki samimiyetini yansıttığını dillendirdi. Anayasa Mahkemesinin kuruluş yıldönümünde yapılan konuşma yeniden hatırlatıldı ve yapılan tercihin demokratik anlamına kanıt sayıldı. Bu propaganda doğal olarak, işçi ve emekçi kitleleri sersemletmeyi, onların demokratik haklar uğruna gerçek bir mücadeleye girişme istek ve potansiyelini dizginlemeyi de amaçlıyordu.

Dikkate değer olan, dinsel gericilik cephesinden teslimiyetçi Kürt hareketine ve reformist sola kadar, düzen icazetine teslim olan ve devlet tarafından terbiye edilmekte olan tüm öteki kesimler de, bu tercihi aynı biçimde algıladılar ve yansıttılar. Tümü de bunu, Türkiye'nin demokratikleşme tercihinin önemli bir halkası ya da göstergesi saydılar. Teslimiyetçi Kürt hareketine ve tüm umudunu AB sürecine bağlamış liberal sol kesimlere göre, Demirel kirli savaş dönemini sergiliyordu; yerini “saygın bir hukukçu”nun alması ise yeni bir dönemin, demokrasi ve hukukun egemenliğine dayalı yeni bir sürecin başlangıcı sayılmıyordu. Böylece düzen propagandası, rastlantıların gündeme getirdiği bir tercihi bir demokrasi ve hukuk tercihi olarak pazarlarken, en büyük desteği de sağlı-sollu düzenin terbiye kısıkağı içindekilerden aldı.

“Hukukçu titizliği”nin yarattığı “sorun”lar

Göreve geleli henüz birkaç ay olmasına rağmen, yeni cumhurbaşkanı, hem kendisini bizzat seçtirmiş olan hükümet için, hem de reformist çevreler sayesinde toplumsal muhalefet için “sorun” oluşturmaya başladı. İşin dikkate değer yanı, bu sorunların aynı nedene dayalı olarak yaşanmasıdır. Şöyle ki, Cumhurbaşkanı'nın tam da hükümet için sorun oluşturan davranışları, tersinden toplumsal muhalefet için aldatici umutların ve beklentilerin kaynağı haline geliyor.

Hükümet için sorun, şu ara yeniden güncellenen ve Sezer'in Meclisi açış konuşmasında genişçe yer verdiği KHK krizi üzerinden çıkıyor. Yeni cumhurbaşkanı, hükümetin ve onunla birlikte düzen cephesinin daha çok bir vitrin görüntüsü olarak ele aldığı “hukukçu” kimliğini, hiç değilse kaba durumlar karşısında ciddiye alan bazı davranışlar sergiliyor. Aslında KHK'dan da önce YÖK'ün rektör atamaları sırasında ortaya çıkmıştı, bu davranışın ilk örnekleri. Ve reformist solun bir kesiminde de daha o zamandan hararetle alkışlanmıştı bu.

Ardından gerçek hedefi kamu emekçileri hareketi olan KHK'nın hükümete iadesi geldi ve bu, hükümetin, özellikle de başbakanın beklemediği bir davranış oldu. Taciz edici açıklamalara ve kaba tehditlere rağmen aynı kararname ikinci kez iade edilince, sorun hükümetle cumhurbaşkanı arasında Ecevit'in tabiriyle bir “devlet krizi” halini aldı ve yeni cumhurbaşkanının toplumsal muhalefet cephesinde, bu arada halk içinde popülaritesi hızla arttı. Bundan da güç alana Sezer, son bankalar kararnamesini de yine “hukukçu” titizliği ile geri gönderdi ve hükümet kuru sıkı tehditleriyle kaldı.

Toplumsal muhalefet için ise, yinelemiş oluyoruz, “sorun” işte tam da buradan çıkıyor.

Cumhurbaşkanı, popülaritesini artıran memur kararnamesinin özüne ve içeriğine karşı olmadığını bütün açıklığı ile ortaya koymuş bulunmaktadır. Bu

düzenleme yasa olarak yapıp getirilsin anında onaylayayım diyor. Yani onun tüm sorunu, Meclisi açış konuşmasında da belirttiği gibi, tüm icraatın mevcut anayasal ve yasal mevzuata uygun olarak gerçekleşmesi. “Yönetenlerin de kurallara uyması gerektiğini” vurgularken anlatmak istediği açıkça bu. Hükümetler ise Türkiye’de yıllardır kendi koydukları kurallara bile uymamayı alışkanlık haline getirdikleri için, mevcut hükümet hukukçu kökenli bir cumhurbaşkanının bu alandaki biçimsel titizliğini halihazırda “içine sindiremiyor”. İçine sindirmek ne kelime, Ecevit bunu her seferinde histeri nöbetleriyle karşılıyor; “devletin işleyişini yavaşlatmak”, demek oluyor ki saldırıların uygulanmasını geciktirmek sayıyor. Ve bu günahından dolayı Sezer’i kamuoyu önünde ağır biçimde itham ve taciz ediyor, emir kulu bakanlarına istifasını tartıştırıyor vb.

Gericilik cephesindeki her pürüz ya da çatlak, devrimci siyasal mücadele için küçük de olsa bir imkandır. Sezer’in biçimsel titizliği zaman zaman “devlet krizi” görüntüleri oluşturuyorsa ve bu kitlelerden gizlenemiyorsa, bu elbette devrimci siyasal mücadele payına yararlı bir durumdur. Hele de son birbuçuk senedir fazlasıyla uyumlu çalışan ve bir saldırı programını da aynı uyumla uygulayan bir devlet/hükümet tablosunun ardından.

Ama saldırıların özüne herhangi bir itirazı olmayan, bunu açıkça ifade eden bir

cumhurbaşkanının bu tür davranışları alınıp emekçilere “demokratik” bir umut kaynağı olarak sunulursa, işte bu gerçekte o emekçilerin davasına ihanetten başka bir şey değildir. Bu kitleleri aldatmak, onları dayanaksız umutlarla sersemletmek, etkisiz ve hareketsiz kılmak demektir. Kararname krizinde KESK bürokratlarının yaptığı budur, rektör atamalarında reformist solun bir kesiminin yaptığı budur. Meclisi açış konuşmasının ardından tüm sendika bürokratlarıyla birlikte reformist solun yaptığı yine budur.

Muhalefet boşluğu ve cumhurbaşkanının üstlenmiş görüldüğü misyon

Cumhurbaşkanı’nın Meclisi açış konuşmasında hukukun üstünlüğünü vurgulayan ve sosyal sorunların ağırlaşmasına işaret eden konuşması, reformistlerin bu türden gerici yanılsamalarını iyice depreştirecek gibi görünüyor. Bunun ilk belirtileri DİSK, KESK vb. adına yapılan övgü dolu açıklamalarda ve reformist solun günlük basındaki temsilcileri şahsında kendini şimdiden gösterdi bile.

Gerçekte ise, ilk bakışta bazı bölümleriyle emekçilere fazlasıyla şirin görünebilecek bu konuşma (Ki Sezer çok bilinçli bir tutumla tam da bunu amaçlamıştır), daha yakından bakıldığında, yalnızca düzenin açmazlarını, derin yapısal

çelişkilerini sergilemekle kalmamakta, yanısıra yeni cumhurbaşkanının bir demagog olduğu kadar düzenin sadık bir adamı olduğunu da tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, ordunun tüm temel yönelimlerini onaylayan ve onu bölgesel bir güç olmaktan öte geleceğin “küresel kuvvet”i olarak hazırlamak gerektiğini ilan eden, tüm temel sorunlarda devletin ordu tarafından belirlenmiş bilinen resmi yaklaşımlarını tekrarlayan, tekelci burjuvazinin dönemsel ihtiyaçları doğrultusunda tespit ve önerilerde bulunan, Türkiye kapitalizminin en temel günahlarını/yapısal sorunlarını tutup örneğin nüfus artışıyla izah edebilen, AB ve ABD’ye tam bağlılık bildiren (bu arada ABD’yi “stratejik müttefik” sayan), Kürt sorununu yok sayan, devletteki kirli ve kanlı çeteleşmeye, baskı, terör ve işkenceye tek kelimeyle olsun değinmeyen vb., vb. bir konuşmada, tutup aynı zamanda insan hakları ve sosyal sorunlar üzerinde durma ve bu sayede emekçilerin ve onların sözde sol temsilcilerinin zihinlerini çelme kıvraklığı gösterebilen bir cumhurbaşkanının emperyalist odaklar ve Türk tekeli burjuvazisi için değeri ve işlevi önümüzdeki dönemde daha da artacaktır. Hele de bugünün kendileri için hayli rahatsız edici olan bu düzen içi inandırıcı muhalefet boşluğu ortamında...

Ermeni soykırımı tasarısı ve “hür” Türk medyası

Cumhuriyet

Meclisi Uluslararası İlişkiler Komitesi, sözde soykırımı 24 oyla kabul etti

Ermeniler tasarısı geçirdi

Bir süre için geri çekildiği söylenen Ermeni soykırımı tasarısı, ABD meclisi uluslararası ilişkiler alt komisyonunda kabul edildi. Ermenistan meclisinde değil! ABD meclisinde, ABD vatandaşı milletvekillerinin komisyondaki çoğunluk oylarıyla kabul edildi.

Ama bu yeni gelişmeden ilk birkaç gün neredeyse hiç haberimiz olmayacaktı! Çünkü “hür” basınımız konuyu manşete çıkarmayı pek fazla tercih etmemişti. Halkın rağbet göstermediği kanallardaki haber programlarında bu gelişme inceden inceye tartışılıyor, değerlendiriliyordu. Ve haber yapıldığı kadarıyla da, tekeli basının manşetlerinde ne ABD’ye karşı intikam yeminleri vardı, ne de halka protesto ve boykot için sokaklara çıkma çağrısı!

Böyle bir gelişme karşısında, gericiliğin sol maskeli temsilcilerince “İkinci kurtuluş savaşının öncü ve zinde gücü” olduğu iddia edilen ordu, yanısıra MGK, yuvarlak laflar etmek yerine, neden ABD’yle, ABD uşağı İsrail ile, Pentagon’la, CIA ve MOSSAD ile bütün açık ve gizli ilişkilerini keseceğini kamuoyuna ilan etmemektedir? Neden ABD mallarına karşı boykot başlatılmamaktadır? Neden silah ihalelerinin iptal edildiği açıklanmamaktadır? Neden tüm ABD üslerini kapatmamaktadır? Neden Irak’la ilişkileri sıcaklaştırmak vb. göstermelik numaralarla yetinmektedir?

Devletin polis şefleri, Mc Donald’s muhalefeti hoşgörürken, ABD bayrağı yakan eylemcilerin kafasında neden cop kırmaktadır?

Koç’lar, Sabancı’lar ve diğer sermaye tekelleri, gerekirse ABD sermayesiyle ortaklıklarına son vereceklerini neden ilan etmemektedirler?

Sözde anti-emperyalist olan islamcı kılıklı gerici basın bile neden bu konuda devrimcilere karşı yaptığı

gibi “kan kusmak, zehir saçmak” yerine “akıllı uslu” muhalefet etmektedir?

PKK’yi bile “Ermeni uşağı” olmakla suçlamaktan geri durmayanlar, ABD’ye karşı neden seslerini çıkarmıyorlar, seslerini yalancılıktan çıkardıklarında ise neden bunu eyleme dökmüyorlar?

Uşak efendisinden sopa yemenin acısını Ermeni halkından çıkarmak istiyor!

ABD emperyalizmine, efendilerine, ortaklarına karşı çıkartmadıkları sesi, göstermedikleri nefreti ise Ermeni halkına karşı gösteriyorlar. İşçi sınıfı ve emekçileri dün Kürt halkına karşı kışkırttıkları gibi, şimdi de Ermeni halkına karşı kışkırtıyorlar. Ermenistan burjuvazisi de aynı kendileri gibi ABD’nin emrinde ve hizmetinde olmasa, hiç durmayacaklar, sınır ötesi operasyon ile Ermeni halkının kanını bir kez daha dökecekler. ABD müsaade etse, bu devlet “onurunu” ve “kişiliğini” dostu düşmana bir kez daha kanıtlayacaklar! Aynen Kuzey Irak’ta Kürt halkının, hem de sivillerin kanını döktükleri gibi. Ve eğer mümkün olsa, bu işi her zaman olduğu gibi ABD emperyalizminin silahlarıyla yapacaklar!

Cumhuriyet-SA’nın redaksiyon şefi Sakıp Sabancı mı?

Ama haklarını yemeyelim! “Hür” medyanın bir bölümü konuyu manşetten “haber” yaptı. Bunlardan biri de *Cumhuriyet* gazetesiydi. Yani yeni ismiyle *Cumhuriyet-SA* gazetesi. Cumhuriyet’in kazanımlarının çağdaş savunucusu olduğunu iddia

eden bu gazetenin kemalist yazarları, tam da kendilerinden beklendiği gibi, 9 sütuna manşet atıp konuyu siyah puntolarla haber yaptılar (*Cumhuriyet*, 4 Ekim 2000)

Aynen şöyle: “*Ermeniler tasarısı meclisten geçirdi*”. Bu manşeti uzaktan görenler, tasarının Ermenistan meclisinden geçirildiğini sanacaklar!

Biz inanıyoruz ki, Cumhuriyet’in kazanımlarının “tavizsiz” savunucusu ve bağımsızlığın “tutarlı” savunucusu kemalist yazar kadrosu bu haberi “Ermeni soykırım tasarısı ABD meclisinden geçti!” şeklinde yapmışlardır. Ama *Cumhuriyet-SA* gazetesinin baş redaktörü bunu “Ermeniler tasarısı meclisten geçirdi!” diye düzeltmiştir!

Ya da kimbilir, *Cumhuriyet-SA*’nın kemalist yazarları, “çağdaş” kemalistler oldukları için, bizzat kendileri manşeti böyle atmışlardır. Bunun Sabancı’nın patronluğuyla bir ilgisi yoktur. Çünkü çağımız, çürümüş, kokuşmuş ve kendisi can çekişirken, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının canına okuyarak ayakta durmaya çalışan emperyalizm çağıdır. Ve bu çağda Türkiye gibi sermaye iktidarının payına düşen emperyalizmle işbirliği, uşaklık ve köleliktir. Türkiye kapitalizminin kanlı sömürü çarkları, sırtını emperyalizme ve ABD’ye dayamadan dönmemektedir. Ve sermayenin “çağdaş” kemalist temsilcileri nihayet bu gerçeği yavaş yavaş idrak etmektedirler. Belki de içlerinde bir kısmı, “çağdaşlığı”, “aydınlığı”, “eşitliği” “kardeşliği”, “ilericiliği”, “devrimciliği”, gelinen yerde iliklerine kadar çürümüş, kokuşmuş ve yıkılmayı çoktandır bekleyen bir düzenin içinde aramaktadırlar.

“Öteki Türkiye”nin değil tekelci sermayenin sözcüsü!

Cumhurbaşkanının TBMM'nin yeni yasama yılını açış konuşması burjuva basında şöyleşi manşetlerle yer aldı: “Öteki Türkiye'nin sözcüsü Sezer”, “Sezer'den hukuk çağırısı”, “Sezer'den hükümete eleştiri”, “Sezer'den hükümete cevap” vb.

“Demokrat cumhurbaşkanı” mı?

Burjuva basınının manşetlerine ve 80 sayfa olduğu söylenen konuşmanın ara başlıklarına bakıldığında, Cumhurbaşkanı'nın toplumdaki demokrasi özlemlerinin tamamına sözcü olduğu hissine kapılabilirsiniz: İrticaya dikkat, idam kalksın, öğretim birliği sağlanmalı, partilerde demokrasi olmalı, yolsuzlukla mücadele edilmeli, KHK yetkisi ancak sınırlı olarak kullanılmalı, kimsenin kurallara uymama lüksü yoktur, siyasal yozlaşma var, Türkiye Avrupalıdır, laiklik önemlidir, yolsuzluklarla mücadele edilmelidir vb... Bunun yanında, en önemlisi gelir dağılımı dengesizliğinin giderilmesi olan ve yoksullukla mücadeleyi, dar ve sabit gelirlilerin yaşam standartlarının yükseltilmesini isteyen bölümler.

Böylece “demokrat Cumhurbaşkanı” kendisine yakışır bir söylevle TBMM'nin yeni yasama yılını açmış oldu. Konuşmanın ardından basında bir anda cumhurbaşkanlığına dönük güvenin TSK'ya olan güveni dahi aştığını gösteren anketler, patronlar kulübü TÜSİAD üyelerinin Cumhurbaşkanı'na destek mesajları da bu söylevin yanında yerlerini alıverdiler. Aynı gün bir başka ilginç gelişme daha yaşandı ve CHP'nin sabık genel başkanı Deniz Baykal yeniden CHP'nin başına geçti. Kuşkusuz buradan bir komplo teorisinin yollarını döşemeye çalışmıyoruz. Fakat tablonun pek çok parçası bir araya getirilince Türkiye tekeli sermayesinin önümüzdeki döneme dair yönelimlerinin ipucunu da görmek olanaklı oluyor.

Cumhurbaşkanı'nın siyasal iktidarla aynı yönetim anlayışını paylaşmadığı biliniyor. Kendi hukukuna dahi tahammül edemeyen siyasal iktidar yanında Cumhurbaşkanı'nın hukukçu kimliği biraz da bu nedenle öne çıkıyor. Fakat bu, Cumhurbaşkanı'nı demokrat yapmak için yetmiyor. Aslında TBMM'deki konuşma Cumhurbaşkanı'nın nereye kadar ve nasıl bir demokrat olduğunu da gayet iyi ortaya koyuyor. Bu demokratlığın içine Kürt sorunu giremiyor, yaygın insan hakları ihlalleri, işkence, ülkenin dört bir yanında gezen polis terörü giremiyor. Ne giriyor? İrticayla mücadele, terörün belini kırdık, anayasaya uyun! Hangi anayasa? 12 Eylül ürünü 1982 Anayasası. Anayasayı daha demokratik yapalım! Ne yapalım? Anayasanın geçici 15. maddesinin son fıkrasını değiştirelim. Başka ne yapalım? Örneğin zaten 15 yıldır uygulanmayan idam cezasını kaldıralım. İlginçtir, “demokrat cumhurbaşkanı” Sezer'in demokrasisi kapsamına Kopenhag Kriterleri dahi tam giremiyor. Hani şu ulusal azınlıklara kültürel özgürlük, ülkeye de demokrasi getirecek kriterler! Ne diyor Sezer? “katılım ortaklığı belgesine bizim kabul edebileceğimiz öğeleri koyun.” Yani tersinden okursak kabul edemeyeceklerimizi koymayın.

“Yoksulların cumhurbaşkanı” mı?

Cumhurbaşkanı ekonomiye ilişkin olarak; ücretlilerin ulusal gelirden aldığı payın artırılması, gelir dağılımı adaletsizliğinin giderilmesi, eğitim ve sağlığa daha fazla pay ayrılması taleplerini ifade ettikten sonra ekliyor: Küreselleşme kaçınılmazdır,

enflasyonla mücadeleye devam edin, nüfus artışını yavaşlatın. Evet cumhurbaşkanı nüfus artışını yavaşlatın diyor. Yavaşlatmazsanız kalkınamayız. Zaten bugüne değin kalkınamamızın nedeni de hızlı nüfus artışı(!) değil mi?!

Yeni cumhurbaşkanı, Türkiye'nin tüm sorunlarını temelde buna bağlayan ve nüfus planlaması için kampanyalar açan Vehbi Koç'un ruhunu şadedercesine, Türkiye kapitalizminin en temel iktisadi ve sosyal sorunlarını nüfus artışıyla izah ediyor. Örneğin Türkiye'de ciddi bir gelir dağılımı eşitsizliği bulunduğunu ifade etmekle birlikte, Cumhurbaşkanı'na göre bunun nedeni yüksek nüfus artışıdır. Yüksek nüfus artışı yalnızca yüksek gelir uçurumu yaratmakla kalmamakta, yanısıra işsizliği artırmakta, çarpık kentleşmeye neden olmakta, çarpık kentleşmenin bir sonucu olarak da, kentlerdeki çok yönlü sosyal ve kültürel sorunları doğurmaktadır ve ağırlaştırmaktadır.

Türkiye kapitalizminin en temel ve en doğrudan sonuçlarının tüm günahı böylece bir kalemde yüksek nüfus artışına havale edilmektedir. Bu sömürü ve soygun düzenini aklamak için herhalde bundan daha kaba ve naif bir düşünce tarzı olamazdı.

Ne diyor Cumhurbaşkanı; “enflasyonla savaşımın yükü dengeli dağıtılmalıdır, dar ve sabit gelirli üzerindeki enflasyon baskısının azaltılması yerinde olacaktır.” Cumhurbaşkanı Türkiye'nin vergi yapısını eleştiriyor; “ücretli ve maaşlıların toplam ulusal gelirden aldıkları pay %25-30 dolayında iken toplam vergilerin bu kesim %60'ını ödemektedir. Bu dengesizlik giderilmelidir.”

Cumhurbaşkanı işsizlikle de mücadele edilmesini istiyor: “Verilerin kanıtlandığı acı gerçek son bir yılda 2 milyon 584 bin kişinin daha işsiz kaldığıdır. İşsizlik oranı %17,4'ü bulmaktadır. Eğitimli gençler arasında işsizlik oranı %31.6 ile ülke ortalamasının üzerindedir.”

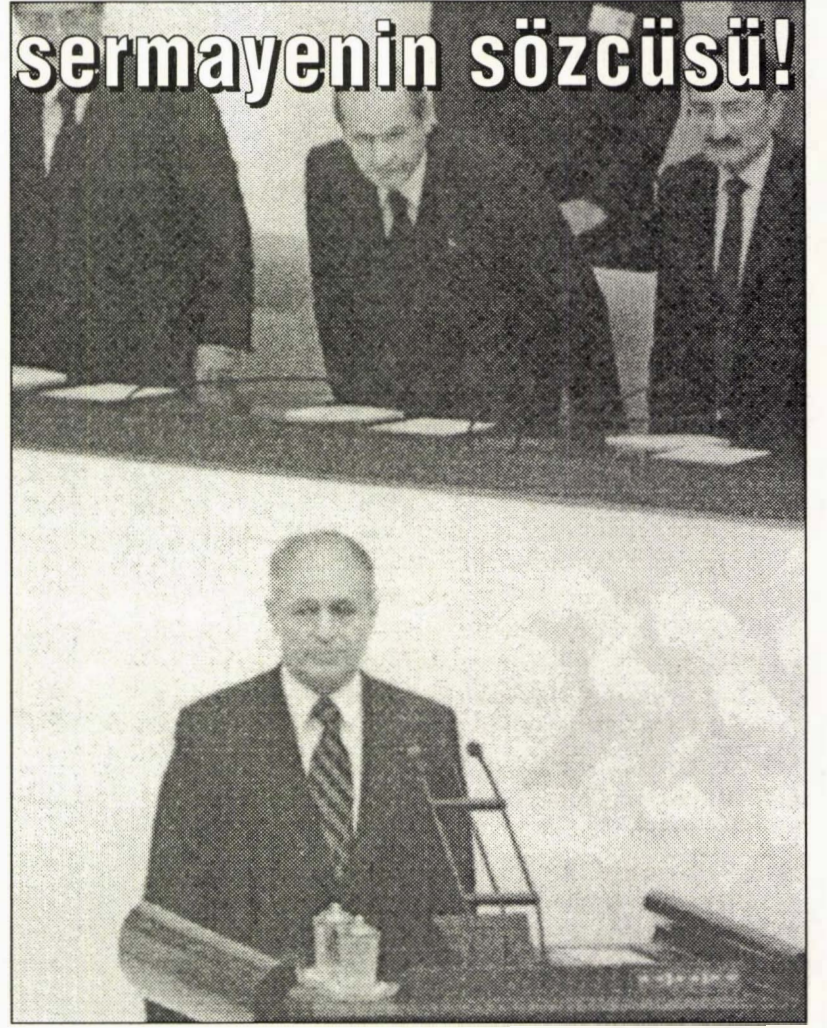
Cumhurbaşkanı tarım kesiminin fakirleşmesinden yakınıyor; bütçede adalete, eğitime ve sağlığa ayrılan payın azaltılmamasını istiyor. Özelleştirmenin kamu yararı ve ülkenin stratejik ihtiyaçları gözetilerek gözden geçirilmesini istiyor. Gelir dağılımındaki adaletsizliğin tüm açıklığıyla gözler önüne serildiğini söylüyor.

“Yüksek oranda işsizlik, gelir dağılımındaki aşırı dengesizlik, bölgelerarası gelişmişlik farkının daha da artması, tasarruf ve yatırım yetersizliği yaşanmaktadır. Ekonomi, ulusal gelir hesaplarının düzenli tutulduğu yılların en ağır üretim ve gelir düşüşüne tanıklık etmektedir.”

Cumhurbaşkanı kimin cumhurbaşkanı?

Cumhurbaşkanı'nın bu konuşmasının hemen ardından özellikle reformist sol çevrelerden ve sendika bürokratlarından sesler yükseldi: “Altına imzamız atarız, çok iyi bir konuşmadı, Çankaya'da artık cumhur'un başkanı var” vb.

Yıllardır üzerindeki sömürü katmerlenen, maruz kaldığı faşist devlet terörü günbegün azgınlaşan emekçiler için kuşkusuz bu konuşma dahi

cumhurbaşkanına dönük ciddi bir güvene kaynaklık edebiliyor. Fakat emekçiler adına politika yapanların ya da işçi sınıfının tarihsel çıkarları uğruna mücadele edenlerin, konuşmanın üzerindeki kabuğu biraz da olsa kaldırıp —hadi öze bakamıyorlarsa bile- hemen kabuğun altına bakabilmeleri gerekir.

Kabuğun hemen altına bakıldığında ise görülen şey, Cumhurbaşkanı'nın demokrasi diye ifade ettiği şeyin faşist cuntanın 12 Eylül Anayasası sınırlarını aşmayan, ordunun güncel çizgisine sahip çıkan, hiçbir ciddi demokrasi adımı önermeyen, süslü fakat içi boş bir söylevden ibaret olduğudur. Bu aslında Türkiye tekeli sermayesinin sözde demokrasi ufkuna dair de ciddi bir veridir. Cumhurbaşkanı'na TÜSİAD üyelerinin verdiği destek bunun güncel ifadesinden başka bir şey değildir.

Cumhurbaşkanı'nın yaptığı konuşmada ortaya konan perspektif Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük taleplerinin tekeli sermaye tarafından nasıl bir çerçeve içine hapsedilmeye çalışıldığını göstermektedir. Bu çerçeve içinde ulusal soruna dair hiç bir anlamlı adım yoktur, azgın devlet terörüne, işkenceye karşı hiçbir adım yoktur, emekçiler üzerinde kol gezen örgütsüzleştirme-atomize etme yönündeki adli-polisiye baskılara dair, 12 Eylül döneminin tüm uygulama ve sorumlularıyla yargılanmasına dair, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın sorumlularının cezalandırılmasına dair, Susurluk'a dair vb. hiçbir adım yoktur.

Bu çerçeve bu haliyle sürdürülmesi olanaksız hale gelmiş faşist devlet aygıtına çekilecek bir hukuk makyajından ibarettir yalnızca. Hatta bu çerçevenin içinde makyajın hukukiliğine dair dahi hiçbir anlamlı adım yoktur. Tekeli sermaye, devletin hukukileştirilmesi olarak pazarladığı bir demokratikleşmeyi, somutta Anayasa'nın geçici 15. maddesinin son fıkrasının (12 Eylül döneminde çıkarılan yasaların Anayasa'ya uygunsuzluğunun iddia edilemeyeceğine dair fıkra) kaldırılması ve Anayasa'ya (12 Eylül'ün faşist anayasasına) uygunluk olarak formüle etmektedir.

Cumhurbaşkanı Sezer'in şahsında Türk tekeli

sermayesi kendisi için son derece uygun bir demokrasi figürü bulmuştur. Bu figür toplumda dipten dibe mayalanan demokrasi ve özgürlük taleplerinin sözcülüğüne soyunmakta, fakat somutta hiç bir anlamlı değişiklik önermemektedir. Fakat bu haliyle dahi Cuhurbaşkanı bir anda toplumun gözünde “demokrat cumhurbaşkanı” payesini hak edivermektedir.

Bu konuda sadece küçük bir saptama yapalım. Sezer cumhurbaşkanı olmadan önce Anayasa Mahkemesi üyesidir. Bu mahkeme 12 Eylül’ün hemen ardından, bizzat Evren’in ayağına giderek faşist cuntaya bağlılığını bildiren, HEP’i, DEP’i kapatan, TMY’nin Anayasa’ya uygun olduğuna karar veren o aynı mahkemedir. Sonuçta bu mahkeme 12 Eylül Anayasası’nın mahkemesidir.

A. Necdet Sezer’in cumhurbaşkanı olmasının ardından çizdiği profil bir tesadüf olarak görülmemelidir. Faşist devlet ‘90’larla birlikte ağırlaştırdığı sömürü ve baskı politikalarını sürekli aynı biçim ve araçlarla sürdürmeyeceğinin farkındadır. Türkiye’deki devlet aygıtı öylesine köhneleşmiş, öylesine bayağılaşmıştır ki, bu aygıtı bu haliyle korumak, dolayısıyla da sömürü ve baskı politikalarını bu biçimde sürdürmek, kısa vadede mümkün olsa bile uzun vadede olanaklı değildir. Sezer ve sözcüsü olduğu Türk tekelci sermayesi bunun farkındadır. Faşist devlet aygıtını özüne dokunmayacak bir biçimde yenilemek gerekmektedir. Bu yenileme işlemi aynı zamanda toplumda biriken demokrasi ve özgürlük taleplerini massetmenin de bir aracı olacaktır.

28 Şubat’la tüm sermaye katmanları MGK komutasında tekeli sermaye etrafında kenetlenmişti. Bunu egemen sınıfların konsolidasyonu olarak da niteleyebiliriz. Konsolidasyon, uygulanacak IMF patentli yıkım programı ve 10 yıllık Kürt savaşında deşifre olan devletin nefes alması için gerekliydi. IMF programına devletin toplumu baştan aşağı yeniden yapılandırma programı eşlik etti. Fakat bu süreç kaçınılmaz bir biçimde kendi merkezkaç dinamiklerini de yarattı. Toplumdaki sömürüyü sınırlama ve özgürlük taleplerini de mayaladı. Aslında yeniden yapılandırma, bu taleplerin devletin çizdiği yasal sınırlara hapsedilmesi olarak da okunabilir. Önce bu talepler sınırlanacak, ardından sanki sınırları genişletiyormuşçasına bir takım makyajlara girişilecekti. Bu plan AB perspektifi ile de gayet uyumluydu.

İşte bugün Cumhurbaşkanının konumlandığı nokta bu makyaj noktasıdır. Bu anlamda devletin yeniden yapılandırma politikalarının bir alternatifi değil, tam tersine mantıki uzantısı, tamamlayıcısıdır. Bu konumun, yeniden yapılandırmanın 28 Şubat’ın ilk evresinde şoven, militer konumuyla iktidar olmuş Ecevit hükümetiyle çatışması kaçınılmazdır. Çatışma bu sürecin kaçınılmaz bir çatlağıdır aslında. Çatlak bir yanıyla egemen sınıf bloğunun tekeli sermaye etrafında sağlanan konsolidasyonunun sürekli bir MGK gözetimini gereksinmesi ile de ilgilidir. Tekelci sermaye bu MGK gözetimini perdeleyecek bir hukuki kılıfın orta-uzun vadede zorunlu olduğunun, uluslararası kapitalist-emperyalist sistemle daha da bütünleşmek demek olan AB perspektifinin de bunu gerektirdiğinin farkındadır. Buradan bakıldığında, Sezer tam da tekeli sermayenin üniformasız sözcülüğüne soyunmaktadır. Öyleyse Sezer’in dile getirdiği ve ilk bakışta topluma hoş gelen demokratikleşme söylemi, sömürü ve baskı altında bunalan toplumun demokrasi ve özgürlük taleplerinin tekeli sermaye tarafından saptırılması, boşa çıkarılması olarak da okunabilir.

Kuşkusuz burada komplocu bir yaklaşımla bütün bir sürecin tekeli sermaye ve onun devleti tarafından adım adım planlanmış bir senaryo olduğunu iddia etmiyoruz. Fakat tarafların konumlanışını ve sürecin muhtemel gidişini objektif olarak çözümlediğimizde, bütün aktörlerin tekeli sermaye etrafındaki egemen sınıflar bloku ve bu bloğun faşist aygıtının çizdiği çerçeve içinde, sürecin çeşitli evrelerine denk düşen görevler aldıklarını da görürüz.

Kuşkusuz bu süreç egemen sınıflar bloğu açısından tamamen iç çatışmasız bir süreç değildir. Sezer, Ecevit çatışması da böylesi bir iç çatışmayı göstermektedir. Fakat Sezer’in konuşmasının asıl niteliğini deşifre eden ekonomik yaklaşımına bakıldığında, biçimsel olarak dahi Ecevit’ten farklı bir konumda olmadığı görülecektir. “İşsizlik çok, gelir dağılımı adaletsiz, eğitime sağlığa çok para ayrılır” vb. söylemlerin kendi başına hiçbir değeri yoktur. Aynı şeyler Ecevit hükümetinin programında da yer almaktadır. Hatta Cumhurbaşkanı’nın hukuk ve demokrasiye ilişkin söylemlerinin benzerlerini de bu programda bulmak mümkündür.

Sezer’e göre ekonomik geri kalmışlığın kökenindeki en önemli maddi neden hızlı nüfus artışıdır. Gelir dağılımı dengesizliği sanki gökten zembille inmiştir ve sermaye sınıfının bu işte rolü hiç yoktur. Ekonomi sınıflar üstü bir alanda, hükümetlerin becerisiyle ilgili bir zeminde yer almaktadır. Çalışkan ve becerikli hükümetler bu yanlışları düzeltir, bu işin sermaye sınıfının aşırı sömürü, aşırı kâr hırsıyla ilgili bir yanı yoktur. Cumhurbaşkanı ülkenin yoksullarının yanındaymış gibi gözükmeyle beraber, asıl olarak sermaye sınıfını aklamaktadır.

Fakat bugün Cumhurbaşkanı’nın asıl olarak söylediği şey, göstermelik de olsa artık bir takım demokratikleşme adımlarının atılması zorunluluğu, emekçilere dönük bu yoksullaştırma politikalarının bu azgınlıkla sürdürülmesinin zor olduğudur.

İşçi sınıfı devrimcileri ve cumhurbaşkanının konumu

Sonuç olarak, Cumhurbaşkanı ne bir demokrasi havarisidir, ne de salt bir hukuk adamıdır. Sermaye sınıfı ve sermaye devletinin çıkarları Cumhurbaşkanı’nın önceliklerinin ilk sırasında yer almaktadır. Demokrasi adına Cumhurbaşkanı’nın peşine takılmak, tekeli sermayenin bu ülkeyi demokratikleştireceği gibi bir boş inancı topluma

yaymakla eş anlamlıdır. Fakat Cumhurbaşkanı-Ecevit ekseninde oluşan çatlağın egemen sınıflar bloku içindeki karşılığını görmemek gibi bir yanılaşa da düşülmemelidir. Bu çatlak gerçek bir çatlaktır, fakat yukandaki çerçeve sınırlarında.

Sınıf devrimcileri işçi sınıfının demokrasi ve sömürüyü sınırlama yolundaki taleplerine sınıf perspektifiyle önderlik edebildikleri ölçüde, bu çatlağın işçi sınıfı lehine istismar edilebileceğini görmelidirler. Bunun için işçi sınıfının demokrasi ve sömürüyü sınırlama yolundaki talepleri hiçbir biçimde Cumhurbaşkanı’nın peşine takılmadan, bağımsız bir sınıf perspektifiyle ısrarla gündeme getirilmeli, işçi sınıfı ısrarla bu mücadeleye çağrılmalıdır.

Cumhurbaşkanı’nın dillendirdiği konum aynı zamanda bu mücadelenin nesnel zemininin de kanıtıdır. İşçi sınıfı devrimcilerine düşen görev, bu mücadeleyi, Cumhurbaşkanı ve onun peşine takılan her türden reformist akımdan bağımsız olarak, devrimci bir sınıf ve sosyalizm perspektifiyle gündeme getirmektir.

Burada Cumhurbaşkanı’nın peşine takılan reformistlerin, bu taleplerin samimi mücadelesi içinde değil, demokrasi mücadelesini havale edebilecekleri ve kendi mücadele kaçınılıklarını gölgeleyebilecek bir figür bulmanın sevinci içinde oldukları görülmelidir. Fakat Cumhurbaşkanı’nın peşine takılmamak ve reformistlerle aynı konuma düşmemek adına Cumhurbaşkanı’nın dahi dillendirmek zorunda kaldığı talepleri dile getirmekten çekinen, köşk ile hükümet arasındaki çatlağı görmezden gelen apolitik bir konuma da düşülmemelidir. Bu çatlak gerçek bir çatlaktır. Fakat bu çatlağa Cumhurbaşkanı’nın arkasında saf tutarak yaklaşmak, emekçilerin demokrasi-özgürlük taleplerini tekeli sermayeye yedeklemek demektir.

Öte yandan, “acaba Cumhurbaşkanı’nın ardında saf mı tutmuş oluyoruz?” kaygısıyla apolitik bir konuma da asla savrulmamalıdır. Bunun yolu işçi sınıfının kendi demokrasi ve özgürlük talebini bağımsız bir biçimde dile getirmesinden geçmektedir. Bu kuşkusuz işçi sınıfı devrimcilerinin görevidir. Bu yapıldığı ölçüde, yukarıda bahsedilen ve aslında egemen sınıflar bloku içinde maddi karşılıkları olan bu faşist düzenin ömrünü bir parça hukuk makyajıyla uzatma girişimi boşa çıkarılabilecektir.

Sezer ne “öteki Türkiye”nin, ne de tüm Türkiye’nin sözcüsüdür. Sezer yalnızca kendisini bulunduğu makama taşıyan Türk tekeli sermayesinin sözcülüğünü yapmaktadır.

Enerjide tasarruf genelgesi

İşçi ve emekçilere yönelik yeni bir soygun

İMF'nin dayattığı yapısal uyum programlarının tümü de, iç piyasaya dönük tüketime daraltılmasını hedefliyor. Bu hedefle bağlantılı olarak dünya genelinde fiyatlar eşitlenirken, ücretler sürekli olarak budanıyor. Amaç bütçe harcamalarındaki maaş ve sosyal güvenliğe ilişkin giderleri en alta çekip, iç ve dış borca ayrılacak payı daha da büyütme, emperyalist tekellere ve işbirlikçi teknelci burjuvaziye yeni kaynaklar yaratmaktır.

Enerjideki kayıp ve kaçakların önüne geç(e)meyen, sermayedarların trilyonlarca borçlarını tahsil etmek için kılını kıpırdatmayan sermaye devleti, Türkiye Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi (TEDAŞ)'nin finansman açığını, zararlarını kapatmak için elini yine işçi ve emekçilerin cebine uzatıyor. Sermaye devleti tasarrufu özendirme demagojisine dayandırdığı genelgeyle, TEDAŞ'ın borç yükünü işçi ve emekçilere yıkmayı amaçlıyor.

Soygun genelgesinin içeriği

Genelgede öncelikle aşırı elektrik kullanımının enerji krizinin nedeni olduğu belirtiliyor. Kaçak elektrik kullanımının artarak devam ettiği, bununla bağlantılı olarak TEAŞ ve TEDAŞ'ın zararlarının giderek arttığı da ekleniyor. Ortaya çıkan olumsuz sonuçlar, enerji savurganlığı gerekçesine bağlanıyor. Savurganlığın önlenmesi, enerjide tasarrufun sağlanması ve finansman açıklarının son bulması için, işçi ve emekçilerin 150 kw/h'ın üstünde elektrik kullanmaları durumunda yüzde 50 zamlı fatura ödemeleri öngörülüyor.

İşçi ve emekçileri doğrudan vuracak olan genelgeye karşı oluşacak tepkiyi dengelemek amacıyla Ecevit, "Türkiye'nin yüzde 90'ı, 120 kw/h'ın altında elektrik kullanıyor" diyerek, genelgenin amacının tasarrufu teşvik etmek olduğunu kanıtlamaya, halkı aldatmaya çalışıyor.

TEDAŞ'ın ve TEAŞ'ın büyük bir borç yükü altında olduğu bir gerçekliktir. Üstelik konut elektriği maliyetinin iki katı bir fiyatla işçi ve emekçilere satılmasına rağmen durum böyledir. Sermaye devleti enerjide ortaya çıkan açığı ve borç yükünü, birincisi konut elektriğinin ucuz olmasına, ikincisi istihdamın fazlalığına, üçüncüsü özelleştirmenin istenen hızda yürütülmemesine, dördüncüsü nükleer reaktörlerin kurulmasının gecikmesine, beşincisi yaygın kaçak elektrik kullanımına bağlamaktadır. Oysa enerjideki sorunların nedeni IMF-TÜSİAD patentli özelleştirme saldırısıdır. TEDAŞ ve TEAŞ'ın büyük borç yükünün nedenlerinden biri özelleştirme, diğeri yap-işlet-devret düzenidir. Artı, elektrik iletim ve dağıtım hatlarının bakımsız bırakılmasından kaynaklı yüksek enerji kayıplarıdır.

Bir ailenin asgari elektrik tüketimi 300 kw/h

Ecevit'e göre zaten işçi ve emekçilerin yüzde doksanı 120 kw/h'ın altında elektrik kullanıyor. Oysa gerçeğin bu olmadığını Elektrik Mühendisler Odası'nın rakamları gösteriyor. EMO dört kişilik bir ailenin asgari elektrik kullanımının 3000 kw/h olduğunu belirtiyor. Üstelik Türkiye, kişi başına elektrik kullanımında dünya standartlarının çok altında

kalıyor.

EMO'nun verileri, Ecevit'in söyleminin koca bir yalan olduğunu gösteriyor. Bundan böyle elektrik faturalarına asgari 1 ile 5 milyon arası ek bir yük binecek. Böylelikle sermaye devleti dolaylı bir vergi uygulaması daha gerçekleştirmiş olacaktır. Konut aboneleri 17 milyon işçi ve emekçi, soygun genelgesinin doğrudan hedefidir.

Zararın nedeni enerjide özelleştirme uygulamasıdır

Elektrik üretim santrallerinin, dağıtım şebekelerinin özelleştirilme çabası büyük bir hızla sürüyor. Sermaye devleti enerjide özelleştirmenin kaçınılmaz olduğunu savunuyor. Yeterince enerji üretilmediği, bundan dolayı enerji açığının giderek arttığı, enerji üretimi pahalıya malolduğu için işçi ve emekçilerin de ağır fatura ödemek zorunda kaldığı, elektrik dağıtım hatlarının bakımının yeterince yapılmadığı vb. gerekçelerle özelleştirmenin kaçınılmazlığını kanıtlamaya çalışıyor.

Her derde deva olarak sunulan enerjide özelleştirmenin, ortaya çıkan şu ana kadar ki sonuçlarına bakalım. Hemen belirtmeliyiz ki; ortaya çıkan tablo vahameti göstermeye yeter de artar bile. Haraç mezat fiyatlarla gerçekleşen özelleştirmelerin sonucunda ortaya çıkan ve bugün faturası işçi ve emekçilere çıkarılmak istenen yıkımın niteliğini ortaya koymak için, AKTAŞ ve Çukurova Elektrik deneyimlerine bakmamız yeterli olacaktır.

1990 yılında İstanbul Anadolu yakası elektrik dağıtımını özelleştirildi, AKTAŞ AŞ.'ye verildi. On yıllık sürecin sonuçlarına bakalım. AKTAŞ'ın TEAŞ'a 300 trilyon lira borcu var. Birçok elektrik aboneleri işçi ve emekçi ile tarifeye uygun fatura kesmek yerine fahiş fatura kesmesi nedeniyle mahkemelik olmuş durumda. Beş yıl içinde elektrik hatlarını yenilemek zorunda olduğu halde bu yönde kılını kıpırdatmadı. Usulsüz, keyfi elektrik kesintileri de cabası.

AKTAŞ hakkındaki yolsuzluk iddiaları ortaya çıktı. Danıştay TEAŞ'ı zarara uğrattığı, konut abonelerinin haklarını hiçe saydığı gerekçesiyle AKTAŞ'ın imtiyaz hakkının elinden alınmasına karar verdi. Yanısıra işçi ve emekçiler faturalarda yapılan hırsızlıklara ilişkin AKTAŞ aleyhine açtıkları davaları kazanıyorlar. Aradan iki yıl geçmesine rağmen, kararın uygulanması çerçevesinde sermaye devleti kılını bile kıpırdatmıyor. Ortada 300 trilyonluk zarar var. Üstelik her geçen gün zarar daha da artıyor. Ama hala AKTAŞ'ın dağıtım yetkisi elinden alınmıyor. İşçi ve emekçiler ile TEAŞ'ın alacaklarının tahsiline gidilmiyor.

Yap-işlet-devret modeliyle enerji açığının ortadan kalkacağı ve ucuz elektrik üretim olanağının sağlanacağı iddia ediliyordu. Devlet yap-işlet-devret modeliyle yapılan enerji santrallerinde üretilen enerjiyi almayı özel sözleşmelerle taahhüt etmişti. Böylelikle enerji santrallerinin sahibi tekeller ürettikleri elektiriği rekabet ortamından azade olarak devlete satma olanağı yakalamışlardı. Devlet üretilen elektiriğin kw/h'ını 8-9 sente satın alıyor. Oysa 1 kw/h elektiriğin dünyadaki ortalama fiyatı 3,5-4 sent civarında. Böylelikle devlet elektriğe normal maliyetinin iki katını ödeyerek enerji tekellerinin fahiş kârlar elde etmesini sağlıyor. DPT

Müsteşarı bile YİD'lerden fahiş fiyatla elektrik alındığını kabul etmek zorunda kalıyor.

Ayrıca yapılan özelleştirmeler sonucunda, bu işyerlerinde çalışan işçilerin yarısı işini kaybetti. %60'ı ise sendikasızlaştırıldı. Henüz işin başındayken ortaya çıkan durum böylesine yıkıcıdır. Enerjide özelleştirmeyi tamamladıklarında ise, işçi sınıfını ve kamu emekçilerini işsizliğin, sendikasızlığın, karın tokluğuna çalışmanın yıkıcı sonuçları bekliyor.

AKTAŞ ve Çukurova Elektrik zarar ettiği için mi borçlarını ödemiyor? Tam aksine devasa kârlar elde ediyorlar. AKTAŞ'ın 2000 yılının ilk altı ayında, faiz ve repodan elde ettiği kâr 10 trilyonu aşılıyor. Yanısıra Çukurova Elektrik'inde aynı dönemde elde ettiği kâr 8 trilyon lirayı buluyor.

TEAŞ'ın, TEDAŞ'ın elektrik aboneleri 17 milyon işçi ve emekçinin yeterince tasarruf yapmaması nedeniyle zarar ettiği yönündeki sermaye hükümetinin iddialarının gerçeğe uzaktan, yakından hiçbir ilgisinin olmadığını, yukarıdaki tablo yeterince iyi açıklıyor. Şimdiye kadar elektrik dağıtım şirketlerinden dolayı ortaya çıkan zarar 650 trilyonu geçiyor. Bir o kadar da yap-işlet-devret sahibi kapitalistlere fazladan ödenen fatura sözkonusu.

Sermaye devleti her zaman olduğu gibi emme basma tulumba misali sermayeye sürekli yeni kaynaklar yaratıp aktarırken, ortaya çıkan faturayı da işçi sınıfı ve emekçilere ödetiyor. Enerjide özelleştirme uygulamalarıyla ortaya çıkan faturanın bir şekilde halka ödetilmesi gerekiyor. Soygun genelgesi tam da bu ihtiyacın ürünüdür. Oysa enerji tekellerinden alacaklar tahsil edilse ve bu kaynak elektrik iletim hatlarının yenilenmesi için kullanılsa, (bu, %20'lere varan elektrik iletim hatlarındaki kayıpların giderilmesi demektir), enerji açığı tartışmaları ortadan kalkacak.

Soygun genelgesi, sosyal yıkım programının bir parçasıdır

Sermaye iktidarı tüm kurumlarını teknelci sermayenin yapısal krizini yönetme doğrultusunda seferber etmiş bulunuyor. IMF-TÜSİAD imzalı sosyal yıkım programları, tam da bu ihtiyaçla bağlantılı olarak gündeme getiriliyor. Sosyal yıkım programı uluslararası sermayeye, işbirlikçi teknelci sermayeye yeni kaynaklar sağlarken, işçi ve emekçileri işsizliğin, sefalet ücretlerinin, sosyal haklardan yoksunluğun, eğitimsizliğin, sağlıksızlığın, kötü beslenmenin kör kuyusuna atmaya hedefliyor. Enerjide tasarruf genelgesi, kapitalistlerin kasalarına akan trilyonların faturasının işçi ve emekçilere ödettilmesinden başka bir anlam taşımıyor. Buna karşı işçi sınıfının devrimci programı doğrultusunda "elektrik, su ve ısınma" ihtiyaçlarıyla bağlantılı ödemelerin en aza indirilmesi talebi yükseltilmelidir.

Sermayenin sömürü ve kan üzerine kurulu iktidarının neden olduğu toplumsal umarsızlık ve umutsuzluğu dağıtmak, sermaye iktidarına karşı mücadeleye atılmaktan geçiyor. Ülkenin ihtiyacı olan temiz hava devrimci sınıf mücadelesinin ferahlatıcı rüzgarı ile elde edilebilir. Görev, sermayenin saldırılarını boşa çıkarmak için örgütlü, militan, birleşik mücadeleyi yükseltmektir.

İstanbul'dan işçi eylemleri...

Zorunlu tasarrufların gaspına karşı eylem...

İstanbul'da EP içerisinde bulunan sendikalar, devletin keyfi bir şekilde ücretlerinden kestigi zorunlu tasarrufları protesto etmek ve hesaptaki birikimlerini öğrenmek için basın açıklaması gerçekleştirdi. Ziraat Bankası Aksaray Şubesi önünde yapılan açıklamada, zorunlu tasarruf kesintisinin keyfi ve yasal kılıfa büründürülmüş bir soygun olduğu belirtildi. Açıklamada IMF politikalarının yıkım ve yoksulluk getirdiği, istikrar adı altında milyonlarca emekçiden her geçen gün daha çok fedakarlık istendiği, ancak bundan sonra işçilerin ve emekçilerin buna sessiz kalmayacağı, IMF'ye, emek karşıtı politikalara dur diyeceklerini belirttiler.

Basın açıklaması sırasında IMF karşıtı ve zorunlu tasarruflarının geri ödenmesine yönelik slogan atan ve döviz taşıyan işçi ve emekçiler, Ziraat Bankası'na tasarrufların ne kadar olduğunu öğrenmek için dilekçe verdiler.

Eylemlerin diğer illerde de tekrarlanacağı belirtildi.

Çağdaş Matbaacılık'ta grev başladı...

Çağdaş Matbaacılık işçileri 5,5 aydır direnişte ve bir çok işçi eyleminde seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Onlar da sınıf dayanışmasını ve önemini ne yazık ki sendikali olup işten atıldıktan sonra öğrendiler. Şu anda ihtiyaçları ve çıkarları sınıf dayanışmasından geçmektedir.

Matbaa işçileri 1,5 yıl önce sendikali olmak için mücadele başlattılar. 5,5 ay önce DİSK Basın-İş'in yetkisi kesinleştiğinde 3 işçinin işten atılması, konuyu görüşmek için işverenin yanına giden 12 işçinin daha çıkışı verilmişti.

Geçen 5,5 ay boyunca direnişlerini sürdüren işçiler, 3,5 ay süren toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alamadılar ve 4 Ekim'de grev pankartını astılar.

4 Ekim'de işverenin kaçak getirdiği işçilerin servis aracına saldırdığı gerekçesiyle 5 işçi gözaltına alındı.

35 işçinin greve çıktığı matbaada saat 12'de basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması öncesinde sendika tarafından işçilerin serbest bırakılması istendi, ancak polis bu talebi reddetti.

Basın-İş Genel Sekreteri Kamil Kartal tarafından okunan basın açıklamasında, sendika mücadelesinin yaşandığı süreçte ve 5,5 aylık direnişe yer verildi ve haklarını alana kadar mücadelelerine devam edecekleri belirtildi. Basın açıklamasına bazı sendikalar da temsili düzeyde destek verdi. Eylemde "Direne direne kazanacağız", "Sendika hakkımız, grev silahımız", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'den kısa haberler...

4 Ekim: 1500 emekçi yürüdü

İzmir Emek Platformu tarafından zorunlu tasarrufların gasedilmesini protesto etmek amacıyla, Konak Meydanı'nda kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Konak Sümerbank önünden yine Konak Meydanı Ziraat Bankası önüne kadar süren yürüyüşle başlayan eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı. Emek Platformu adına KESK dönem sözcüsü Alim Murathan'ın okuduğu basın metninin ardından, platform sözcüleri Ziraat Bankası'na zorunlu tasarrufların miktarının bildirilmesi amacıyla toplanan dilekçeler verdi. Eylemde "İMF defol, bu memleket bizim!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!", "Tasarruf hakkımız söke söke alınız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganları atıldı.

5 Ekim: Dünya Öğretmenler Günü

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nde Eğitim-Sen tarafından Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması düzenlendi. Yaklaşık 60 eğitimcinin katıldığı eylemde, öğretmenler gününün, mücadele sonucu kazanılan öğretmenler tarafından belirlenebileceği, bu yüzden sahte öğretmenler günü değil asıl öğretmenler gününün, 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü olduğu belirtildi.

Eylemde, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın enternasyonal mücadelemiz!", "5 Ekim bizimidir yaşatacağız!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kamu emekçi hareketi reformist önderlik engelini aşmak zorunda

Kamu emekçi hareketinin konfederasyonlaşmasıyla dizginlenmesi süreci üst üste düşmüştür. Reformist önderliğinin düzen içi kulvarlarda meşruiyet kazanma çabaları, tabanın güvensizliğinde ve örgütlülüğünden kaçışında önemli bir nedendir. Kamu emekçilerini asıl yoran; onca mücadeleye rağmen kazanamamak değil, (kısmi olarak böyle bir etkisi var kuşkusuz), önderliğin yıllardır süren oyalayıcı ve yatıştırıcı tutumu, militan

mücadeleye karşı duruşu olmuştur. Daha dün devletin kendi eliyle kurdurduğu Türk Kamu-Sen, bugün "herkes" tarafından muhatap alınmaktadır. Kamu-Sen'e bu meşruiyeti bahşeden KESK'in kendisi olmuştur.

KHK ile devletin, işten atmalara ilerici-devrimci, mücadelecilerle başlayacağı da biliniyor. Yani KESK'in kazandığı "meşruiyet", ayağına dolanma riskini fazlasıyla taşıyor. Kamu emekçi hareketi bu reformist önderlik engelini aşamadığı koşullarda, "sözde sendika yasası" bile hayal haline gelebilir. Kamu-Sen bu boşluğu doldurmaya hem adaydır ve hem de hazırlanmaktadır.

Öte yandan, Enerji Yapı Yol-Sen'e bağlı emekçiler, Mart ayından beri devam eden hareketliliklerine, üç gün iş bırakma eylemleriyle devam ettiler. Üç gün boyunca, "eşit işe eşit ücret", "sürgün ve kadrolaşmanın durdurulması" için birçok ilde iş yavaşlatma eylemleri gerçekleştirdiler. İş yavaşlatmayı, iş durdurmaya çevirdiler. İstanbul'da otoyol ve köprülerdeki eylem, trafiği durdurmaya yetti. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Kayseri, Elazığ, Diyarbakır ve

daha bir çok ilde eylemler gerçekleştirildi.

Kızılay meydanında basın açıklaması yapmak isteyen emekçilerin önü, polis panzerleri ve barikatlarla kesildi. Emekçiler ilk barikatı "yılgnlık yok direniş var!" haykırışlarıyla dağıttılar. Kızılay Meydanı'na giremediler, ama kararlılıklarından da vazgeçemediler. Enerji Yapı Yol-Sen Başkanı Cengiz Faydalı bu kararlılığı şöyle ifade etti:

"Biz örgütlü olarak sendikalarımızı kurmak istiyoruz. Haklarımızı almak istiyoruz. Bugün bizim basın açıklamamızı engellediler. Güç dengesi olabilir. Peki, Enerji Yapı Yol-Sen'in yarın Eskişehir yolunu kapatmasına kim engel olabilir?"

Ve nitekim eylemin son günü Eskişehir yolunu işgal etmeyi başardılar.

Buradan ne sonuç çıkıyor? Kamu emekçi hareketinin yeni bir yükseliş evresine girebileceği... İşçi sınıfıyla buluşabilmeleri açısından da yeni dönem önemli imkanlar barındırmaktadır. Meclisin açılmasıyla birlikte, KHK'yi çıkarmaya çalışan hükümete geri adım attırabilmek, faks göndermeleri ile değil, ileri eylemlerin tırmandırılmasıyla mümkün olabilecektir. Bu ise sendikal bürokrasi engelini aşmayı gerektiriyor.

Adana'da Eğitim-Sen eylemi

Eğitim-Sen'in aldığı merkezi karar doğrultusunda, 29 Eylül günü saat 13.30' da Uğur Mumcu Meydanı'nda Norm Kadro Yönetmeliği'ne karşı bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 100 kişilik bir katılımın sağlandığı açıklamada, "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Açıklamada; IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası emperyalist örgütlerin neo-liberal politikaları hayata geçirdiğinden, bunun yoksulluk, işsizlik, düşük ücret, hayat pahalılığı, anti-demokratik uygulamalar, eşitsizlik, gelecek kaygısı, toplumsal yozlaşma olarak karşımıza çıktığından, özelleştirmelerden, hak arayan, demokrasi isteyen kişi ve kurumların baskılarla karşılaştığından bahsedildi. Sendikal örgütlenme mücadelesinde aktif görev alan

Eğitim-Sen eski şube başkanı Gülabi Köseoğlu ile SES üyesi Dr. Mehmet Antmen'in sürgün edilmesi kınandı.

Metnin sonunda bir kaç güne yayılan eylem programı da açıklandı.

Ertesi gün saat 11:30'da Eğitim-Sen'de KESK ile birlikte sürgünler, siyasi kadrolaşma ve baskılarla ilgili basın açıklaması yapıldı. Daha sonra da İnönü Parkı'nda stant açılarak sürgünlere karşı imza kampanyası başlatıldı. Aynı stant 1 Ekim'de Duygu Cafe yanına taşındı. 2 Ekim'de tekrar İnönü Parkı'nda stant açılarak imza toplandı. Sürgünlere, siyasi kadrolaşmaya ve baskılara karşı hazırlanan imza metnininin KESK'e bağlı diğer işyerlerine gönderilmesi, 27 Ekim'de de toplanan imzaların bir basın açıklamasının ardından TBMM'ye gönderilmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

İlk raundu kazanan Çukobirlik işçisini zor günler bekliyor

Çukobirlik'te ücretsiz izne ayrılan işçiler kararlı mücadelelerinden kazanımla çıktılar. İşçilerin ücretsiz izinleri süresince ödenmeyen alacaklarını alabilmek için de sendika mahkemeye başvurdu. Bugüne kadar yargının işçiler lehine kararlar aldığı pek görülmemiştir. Ya da ancak yıllarca süren mahkemeler sonucunda istisnai olarak işçiler lehine bir takım kararlar alınabilmektedir. Soruna böyle bakıldığında, sendikanın işçi alacaklarını yargı yoluyla değil de, henüz toplu sözleşme sürecinde işçilerin alacaklarının faiziyle ödenmesini sözleşmeye ek madde olarak geçirmesi ve bu madde kabul edilmediği takdirde sözleşmeyi bağlamaması gerekmektedir.

TİS sürecinde olduğumuz bugünlerde işçilerin alacaklarının ödenmediğini düşünürsek, verilecek yüzdelik zamların oranları aşağılara düşürülecek, işverenin sıfır zam dayatması hayat bulacaktır. (İşçi alacaklarının toplamı 1,5 trilyona yaklaşmaktadır) Ücretsiz izin sürecinde işçilerin 3 aylık ücretlerinin alınmaması, böylece esnek çalışmayı da meşrulaştırmaktadır. Bu anlamda da Çukobirlik işçilerinin kazanımına gölge düşmektedir.

Özelleştirme, taşeronlaştırma ve tensikat saldırısı Çukobirlik işçisinin kapısını her an çalabilir. Çünkü İMF direktiflerini uygulamada kararlı olan hükümet, bu uygulamalara daha da hız vereceğini beyan etmiş bulunmaktadır.

Çukobirlik işçisi saldırılara karşı aynı kararlı tutumunu daha ileri eylemliliklerle sürdürmeli ve yeni saldırılara karşı hazırlıklı olmalıdır.

Konuya ilişkin olarak Çukobirlik işçileriyle konuştuk...

"İşçi sınıfına yaraşır bir direniş yaşadık"

- Bir direniş yaşadınız. Tekrar işe dönüyorsunuz. Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

1. işçi: Senelik iznimizin ardından 3. kez ücretsiz izne gönderildikten sonra, tabanın dayatmasıyla sendika bir dizi eylem kararı aldı. Oturma eylemi ve E-5 karayolunu trafiğe kapatma eyleminin ardından, ani bir kararla açlık grevine başladık. Kısa bir sürede sonuçlandı. İşbaşı yaptık.

Saldırıların boyutunu düşündüğümüzde, acaba bundan sonra tek tek ya da 9 kişilik gruplar halinde çıkışlar verilecek mi şeklindeki soru işaretleriyle kafamız doldu.

Direniş boyunca kitle örgütleri ve sendikalardan destek aldık. Mensa işçilerinin dışında, sendikalardan destek alamadık. Açlık greviyle hemen işbaşı verildi. İşçi arkadaşlarımızın evini Terörle Mücadele'den sivil polisler basarak, arkadaşlarımızı taciz etti. Bir arkadaşımızı da kaçırıp ajanlık dayattılar. Kabul etmediği koşullarda ailesini ve çocuklarını öldüreceklerini söyleyerek tehdit ettiler. Bu durum şube başkanına söylendiğindeyse, polisin böyle bir saldırıda bulunacağını daha önce söylediğini belirterek, herhangi bir girişimde bulunmadı.

Görünüşte kazanım gibi görünse de, yarın ne olacağı henüz belli değil. Zor günler kapıda.

2. işçi: Ücretsiz izine gönderildik. Haklı ve meşru bir mücadele verdik. En son açlık grevine yattık. Biz kararlıydık, sonuna kadar götürmeye, gerekirse bu yolda bedel ödemeye hazırдық. Kısa sürede eylem sona erdi, işbaşı yaptık. Biz işçi sınıfına yaraşır bir direniş yaşadık. Ücretsiz izne ayrılan 1940 işçi olmasına karşın 300'e yakın kararlı kitleyle eylemimizi gerçekleştirdik. Biz işe dönmek de bu kazanım işçi sınıfına mal olmuştur. Exsa işçisi de Çukobirlik işçisini örnek almalıdır.

3. işçi: Kararlı bir mücadele sonucunda neler yapabileceğimizi gördük. Elbette sorunlar bitmedi. Asıl sorun bundan sonra başlıyor.

Kızıl Bayrak/Adana

EXSA işçisi direniyor

BTS'li kamu emekçilerinin EXSA ziyareti...

Grevlerinin 100. gününü geçmesinin ardından daha sonuç alıcı bir takım eylemlilikler yapılması gerektiği düşüncesiyle hareket eden EXSA işçileri, grevlerinin 100. gününde basın açıklaması, ardından da kitlesel bir bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Daha sonra 29 Eylül tarihinden itibaren 6 kişilik gruplar halinde 1'er gün süreyle dönüşümlü açlık grevine başladılar.

2 Ekim saat 11:00'de, 200 EXSA işçisi, sendika binasından çıkarak Sabancı Merkez Cami önüne kadar sloganlar ve alkışlar eşliğinde coşkuyla yürüdüler. "Direne direne kazanacağız!", "Ölmek var dönmek yok!", "İşçi-sendika omuz omuza!" sloganları yürüyüşte en çok atılan sloganlar arasındaydı. Ardından servislere binen işçiler Organize Sanayi Bölgesi'ne gelerek EXSA işletmesinin önünde toplandılar. İşçilerin coşkuları, kararlılıkları yol boyunca da gözlemlenebiliyordu.

Yoğun güvenlik önlemleri alan jandarma işçilerin içeri girmesini engelledi. İşçilerin içerden vizite almasının engellenmesi, vizitelerin dışardan alınmasının dayatılması, işçilerin içeri alınmasının tehlikeli olduğunun söylenmesinin ardından, vizitelerini içerden alana kadar işçiler fabrika önünde oturma eylemi yapma kararı aldılar. Oturma eylemi sırasında yoldan geçen servisler korna çalarak eylemci işçilere destek verdiler. İşçiler fabrika önünde beklerken slogan atmaya devam ettiler. Halaylar çekildi, türküler söylendi.

Sendika Şube Başkanı, önden ortaya koyduğu "Vizitemizi içeriden alıncaya kadar bu eylemi bitirmeyeceğiz, gerekirse grevimizi burada sürdüreceğiz" söylemlerine rağmen, jandarma başçavuşuyla yapılan görüşmeler sonucu viziteyi alacağız dedi. Eylem programını açıklayarak mezarlıkta Sabancıların ruhuna Fatiha okunacağını, Carrefour'a gidilerek bir eylem yapılacağını, bunlarla birlikte eylemlerin dozajının artırılarak devam ettirileceğini söyleyerek eyleme son verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Gönen Çelik'te işçi kıyımı

1996 yılında Adana'da açılan Gönen Çelik'te 380 işçi çalışmaktaydı. Sigorta primini doğru dürüst yatırmayan işveren keyfince işçi çıkartmaya başladı. 2000 Ocak ayında şirketin ismini Çeltek Ltd. Şti. olarak değiştirdi. İşveren aynı, şirket ismi farklı! Böylesi oyunlarla işverenler daha rahat vergi kaçırdıkları gibi, daha rahat işçi de çıkartabiliyorlar. Ve işçilerin alacakları (tazminat vs.) ödenmeyip yıllarca iş mahkemelerinde süründürülüyor.

2000 yılbaşı itibarıyla çalışan işçi sayısı 150'ye düşürülmüş ve yılbaşından bu yana 10'ar-20'ser kişi olmak üzere sürekli işçi çıkarılmıştır. En son çıkartılan 13 işçiden sonra, şu an fabrikada 15 kişi kalmış durumdadır.

Bu arada 2000 yılının Ocak ayından beri çalışanların sigorta primleri ödenmemiştir. Toplam 31 işçi de ücretsiz izne ayrılmıştır ve bu işçiler yaklaşık 6 aydır ücretlerini alamamaktadır. İşveren ücretsiz izne ayrılan işçilere, "Çağırduğım zaman gelmezseniz tazminatlarınızı yakarın" tehdidinde bulunmaktadır. Çıkartılan işçiler en az 3 en çok 10 yıllık işçilerdir. Bugün 3 Ekim günü, son olarak işten çıkartılan 13 işçi çalışma il müdürlüğüne birer dilekçe verdiler. Dilekçelerinde; keyfi olarak işten çıkartıldıklarını, çıkış için herhangi bir belge verilmediğini, işverenin işe gelmediklerini gerekçe gösterip tutanakla tanzim edip tazminatsız çıkış verebileceğini, geriye dönük hak ve alacaklarının kaybolmaması için 4. 10. 2000 tarihinde çıkartıldıklarının belgelendirilmesini talep ettiler.

Eski adı Gönen Çelik yeni adı Çeltek olan işyerinin, Maraş'tan Adana'ya taşındığı düşünülürse, Maraş'ta da benzer bir serüveni olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bugün işten ayrılan işçiler ücretsiz izne ayrılan işçileri de yanlarına alarak işverenin keyfi tutumuna karşı mücadele etmelidirler. İşyerleri terk edilmeyerek fabrika önlerinde çeşitli eylem biçimleriyle (basın açıklaması, açlık grevi vb.) işverenin keyfi tutumu teşhir edilmelidir. Çıkartılan işçiler işbaşı yapana kadar mücadele etmelidirler.

Kızıl Bayrak/Adana

Metal TİS'lerinde uyuşmazlık zaptı....

Sendika bürokrasisinin yeni manevraları karşısında **sınıf sorumluluğu**

Metal sektöründeki 90 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri, Eylül'ün son haftasında tıkanı. İşkolundaki üç ayrı işçi sendikası ile MESS arasındaki görüşmeler Ağustos'ta başlamıştı. MESS ilk 6 ay için ücretlerde %10, sosyal yardımlara da %25 oranında zam öneriyor. Ayrıca esnek çalışma ile ilgili 3 maddelik teklifi bulunuyor; ücretsiz izin, kısa süreli çalışma ve telafi çalışması...

İşkolundaki işçi sendikalarının açıklamaları, uyuşmazlık zabitlerinin esasta düşük ücret-sosyal yardım zamları ve esnek çalışma dayatmaları sonucu tutulduğu yönünde. Türk Metal Sendikası Başkanı Mustafa Özbek, TİS taslaklarındaki maddelerin "Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durum gözetilerek belirlendiğini (örneğin ücretlerde %35 zam)" vurguluyor. Bundan kimsenin kuşkusu yok!.. Birleşik Metal-İş ise, ilk elden ücretlerde ilk 6 ay için %47 artış, fabrikalarda çalışan herkesin TİS'den yararlandırılması, taşeronlaştırmanın durdurulması ve iş güvencesinin sağlanması isteklerini öne sürüyor.

"Gıpta edilen MESS-Türk Metal ilişkileri" ve Türk Metal'in sinsi manevrası

MESS'in dayatmalarına, uyuşmazlık zaptı sonrası açıklamaları ile "en sert tepkiyi", tescilli faşist Mustafa Özbek verdi. Ankara'daki işyerlerinden 400 temsilciyle yaptığı toplantıda konuşan Özbek, MESS'in kendi sundukları teklif çerçevesinde oturup anlaşmadığı takdirde greve gideceklerini, bunun sonrasında bir genel grevin bile gelebileceğini açıklıyor. Diğer işçi ve işveren örgütlerinin gıpta ile baktığı MESS-Türk Metal ilişkilerinin temelinde dinamik konulduğunu vurgulayan Özbek, "MESS teklifimizi kabul etmezse kavgaya hazır olun arkadaşlar. Ekim ayının 15'ine kadar bu sözleşme istediğimiz gibi imzalanmazsa fitilleri ateşleyeceğiz" diye de keskin bir çıkış yapıyor. Özbek; "Esnek çalışma, endüstriyel ilişkiler sistemindeki huzursuzluğun sebebidir, işçi sendikacılığını bitirmek isteyen güçlerin kiraladığı bir teröristtir" sözleriyle de şaşkınlık yaratıyor.

Şaşkınlık yaratıyor, zira bu mafyacı-faşist hain, çok değil daha birkaç ay önce, gerçek yüzünü ortaya koymaktan çekinmemişti. MESS işveren gazetesinin Temmuz 2000 tarihli sayısında, hükümetin "enflasyonla mücadele programı"nın desteklediklerini belirtmiş ve "sendikaların amacı işçilerin hakları için mücadele etmek değil, işçilerle patronlar arasında uyum sağlamaktır" diyebilme cüretini kendinde bulabilmişti.

Mustafa Özbek'in gerçek yüzü esasta yıllardan beridir biliniyor. '98'de işçi düşmanlığında öyle bir pervasız davranmıştı ki, Gümrük Birliği sürecinde patronlarının kârlarının düşmesi tehlikesine karşı eylemler yapan işçileri bile çileden çıkarmıştı. Türkiye'nin dört bir yanındaki metal işçileri, Türk Metal ihanetinin aldığı boyut nedeniyle kendiliğinden bir öfke patlaması yaşamış, hainlerin saltanatını sarsan '98 güz fırtınasını estirmişlerdi.

Görüldüğü gibi sermayenin mafyacı bir parçası-bileşeni olduğunu ortaya koymaktan hiçbir dönem çekinmemiş, hatta bunu keskinlik kokan bu son açıklamasında bile "gıpta ile bakılan MESS-Türk Metal ilişkileri" ifadesiyle açığa vurmaktan kendini alamamış bir sınıf düşmanının bu son manevrasını nasıl anlamak gerekir?

Sinsi manevraları zorlayan etkenler

Herşeyden önce '98'in canlı deneyimi, sendika bürokrasisini manevraya zorluyor. O dönem politik önderlik bir yana, ileri yanı olan bir sendikal önderlikten bile yoksun metal işçileri, mafyacı-faşist gürhunun sultasına rağmen ülkeyi sarsan bir çıkış yapabilmişlerdi. Sermaye iktidarının kriz yönetme çerçevesinde işçilere dayattığı açlık ve sömürü pervasız bir ihanetle de birleşince, metal işçilerinin tepkisi kendiliğinden patlamaya dönüşmüştü.

İşçi ve emekçilerin iktisadi, sosyal durumları bu son

2 yıl içinde gittikçe kötüleşti. IMF-TÜSİAD programı işçilerden neredeyse herşeyi alıp götürdü. Demek oluyor ki, işçi kitlelerinin tahammül sınırları '98'den daha fazla zorlanmış durumda. Sınıf ve emekçi kitle hareketi, parçalı ve dağınık karakterini koruyor. Fakat '99 deprem kırılması sonrasında kesintinin ardından, Aralık'tan bu yana belli bir ivmeyle de seyrediyor.

Hareketin bir başka olumlu yanı da, toplumun çok değişik ezilen-sömürülen katmanları üzerinden gelişmesidir. İşçi sınıfının ağırlıklı bir kesiminin tutarlı bir çıkışı, kitle hareketinin dağınık dinamiklerini kendi etrafında birleştirme potansiyeli taşıyor. Öte yandan sendika bürokratları, '98 güz fırtınasının işçilerde de

Birleşik Metal-İş'in Topkapı ve Sefaköy şubelerinde cansız genel kurullar...

Uyuşmazlık döneminde bile atılamayan ölü toprağı

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, 24-26 Kasım tarihleri arasında yapacağı 15. Genel Kurul çerçevesinde, şubeler genel kurullarını yapmaya başladı.

24 Eylül'de, Topkapı 2 No'lu, 30 Eylül'de ise Sefaköy şubelerinin genel kurulları gerçekleşti.

Coşku ve heyecanın olmadığı bir ortamda yapılan Sefaköy Şubesi'nin 7. Olağan Kurulu'na işçilerin ilgisi de zayıftı. Paksan ve Konvekta işyerlerindeki bir kısım işçi dışında, katılımcılar daha çok misafirlerden ve delegelerden oluştu. Salonda asılı bulunan 'İş güvencesi istiyoruz, sendikasız demokrasi olmaz' pankartları çeşitli taleplerin haykırıldığı sloganlar olarak ifade edilmedi. Kurul boyunca tek bir slogan, oda DİSK genel sekreterinin yaptığı konuşma sırasında 'inadına sendika, inadına DİSK' sloganı atıldı.

Kurulda, Şube başkanı Murat Akdeniz'in yaptığı konuşma, şubenin 3 yıl süresince yaptığı çalışmalar ile sermayenin genel saldırılarının çalışanlar üzerinde yarattığı yıkıcı sonuçlar ve buna karşı izlenmesi gereken mücadele üzerineydi. MESS ile yapılan TİS görüşmelerinin de uyuşmazlıkla sonuçlandığının hatırlatıldığı konuşmada, bu dönem içerisinde Hidromak ve Permatik işyerlerinin kapanması, yanısıra Hacı Ayvaz ve bir dizi işyerlerindeki yetkinin düşmesi sonucunda Sefaköy Şubesi'nin üye sayısında belirgin bir düşüşün yaşandığı belirtilerek, örgütlenme çalışmalarının hızlandırılması gerektiğine işaret edildi.

Diğer sendika yöneticileri de aynı yönde konuşmalar yaptılar. Kurul sırasında şube başkanlığına aday olan Konvekta işyeri baştemsilcisi Salih Akdemir dışında, sadece iki delege konuşma yaptı. Tüm konuşmalar metal işçilerinin ihtiyaçlarını karşılayacak içerikten yoksun olduğu gibi, konuşmalarda Kürt sorunu, F tipi hücre saldırısı vb. siyasal ve sosyal saldırılara değinilmedi. İlgisizlik konuşmalar sırasında da kendini gösterdi. Konuşmalar dikkatle dinlenmediği gibi yoğun alkış da almadı.

158 delegenin katıldığı kurulda seçimler sonucu eski yönetim tekrar seçildi.

'97 yılında İstanbul bölgesinde, (Ümraniye, Kartal, Topkapı, Sefaköy ve Gebze şubeleri) gerçekleşen genel kurullar, o dönem için geri bir

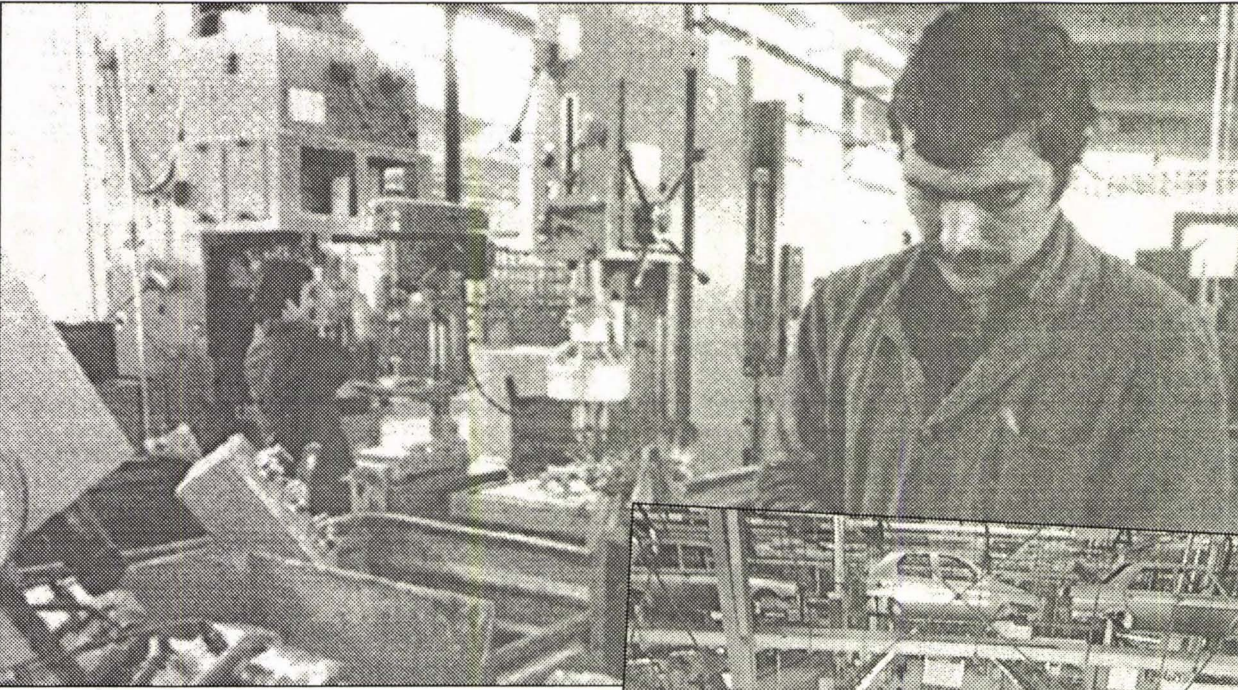
düzye ifade etmesine rağmen, onlarca delegenin konuşmaları, sermayenin saldırılarına karşı mücadele çağrısı içeriyor, mevcut sendika bürokrasisini saldırılara karşı tutum almaya zorlayan bir yön taşıyordu.

Bugün ise iki şube şahsında gerçekleşen kurullarda ortaya çıkan tablo, '97 yılında yaşanan düzeyin daha da gerisine düşüldüğünü açıkça gösteriyor.

MESS ile binlerce metal işçisi arasında yapılan TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlandığı bir evrede, dahası MESS'in ve onun düzeninin yıkıcı saldırıları ortadayken yapılan kurullar, saldırılara karşı mücadele çağrısı ve kararlarının alındığı platformlar olması gerekirken, yaşananlar bunun bugün böyle olmadığını gösteriyor. Bu durum mevcut sendikal tablonun yarattığı bir sonuçtur. Kurullara işçilerin taşınmaması, MESS'in saldırıları karşısında TİS görüşmeleri öncesi ve bugün uyarı ve tepki eylemlerinin ortaya konulmaması, tümüyle sendikal bürokrasinin işçiler üzerindeki denetiminden kaynaklanıyor.

Sendikacılar bu durumu örgütsüzlükle izah ediyorlar. Son bir yıl içerisinde Metal işkolunda üye sayısında düşüş ile birlikte taşeronlaştırma uygulamasına gidilmiştir. Onlarca işyerinde işten atılmalar sonucu örgütsüzleştirme yaşandı. Hidromak, PDK, Tezmaksan, Konvekta. vb. işyerleri, toplu işten atılmaların yaşandığı işletmelerden bazılarıdır. İşten atılan işçilerin direnme ve mücadele isteği, her defasında sendikacılar tarafından sükûnet ve yasal hak arama yoluyla engellenmiştir. Durum böyleyken, bugün, iş güvencesi, taşeronlaştırma, esnek üretim vb. saldırılara karşı kurullarda sendikacılar tarafından mücadele edilmesi gerektiğinin ortaya konulması, aldatmacadan başka bir şey değildir.

Önümüzdeki günlerde diğer şubeler de kongrelerini toplayacak. Tabanda MESS'e duyulan öfke ve hoşnutsuzluk kurullara taşınmak zorundadır. Uyuşmazlığın tutulduğu bir dönemde, bu sürecin bu denli sessizce geçtirilmesine izin verilmemelidir. '98'de satış sözleşmesine karşı tabanın eylemli tepkisinin yarattığı güç ve olanaklar bugün de vardır. Yeter ki metal işçileri buna uygun örgütlenmeyi ve mücadeleyi ortaya koyacak adımları hızla atmaya başlasınlar.

belli bir deneyim yarattığını ve hafızalardaki canlılığı koruduğunu hesaba katıyorlar. Bu kadar tehlikeli bir durumda daha ustalıklı davranmak zorundalar.

Sermaye iktidarı son 1.5 yıldır istikrarlı bir topyekûn saldırı yürütüyor. "Ekonomik ve siyasi istikrar" ve "enflasyonla mücadele" argümanlarıyla süren bu saldırıda epey bir mesafe de alındı. Artık bir işçiye dayanılmıştır. İktidar, birincisi, F tipi uygulamasıyla ve bununla elele giden faşist baskı ve terörle, sınıfın ve emekçilerin politik örgütlülüğünü tasfiye etmek; ikincisi ise, esnek üretimle, işçi sınıfının 200 yıllık iktisadi, sosyal, siyasal kazanımlarını tümünden gaspetmek hedefine kilitlenmiştir. Kriz yönetiminin (faturanın emekçilere ödetirilmesi ve düzenin tahkimatı) orta vadedeki geleceğini bu iki nokta tayin edecektir. Bu kadar zorlu bir hedefe ulaşmak, daha incelikli manevralar gerektirmektedir.

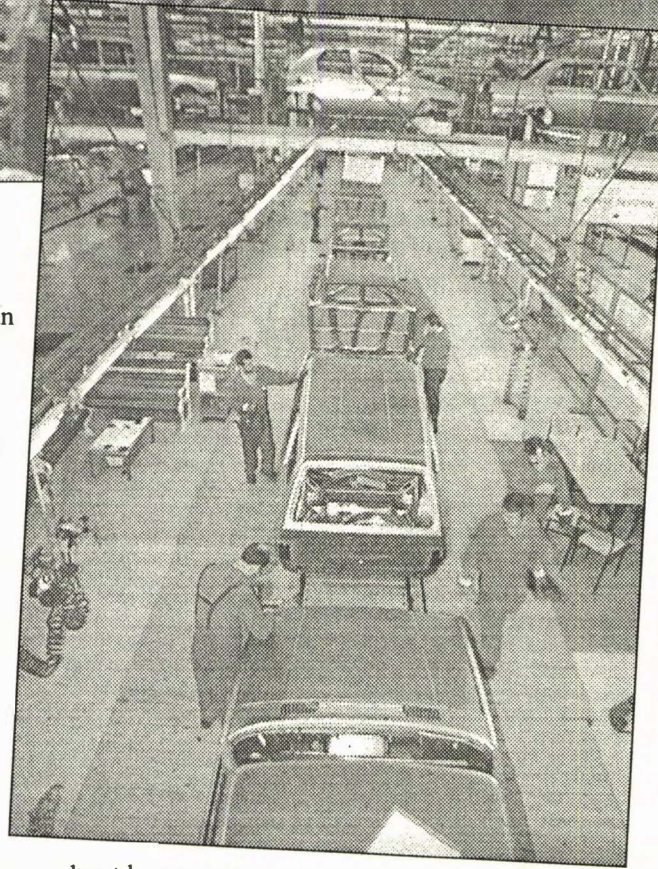
1 Mayıs sonrası sürece bakıldığında, izlenen yöntem de açığa kavuşuyor. Siyasal düzlemde bir yandan "demokratikleşme", "laiklik" oyunu oynanırken, bir yandan da henüz dar güçleri kapsayan politik hareketlilikler sistematik bir baskı ve acımasız bir terörle eziliyor. Sınıfın iktisadi-sendikal hareketi ise sendika bürokrasisi denetiminde elimine ediliyor.

Bu ikincisinde, önce süreç uzatılıyor, bekleme havası yaratılıyor, bir takım göstermelik eylemlerle hava boşaltılıp kitlelerde yorgunluk ve yılgınlık sağlanıyor. Ardından ise, sınıfın temel mücadele silahı olan grevlerin içi boşaltılıyor. Grev yasakları bahane edilerek işçi-emekçi kitlelerdeki kırılma perçinleniyor. Lastik ve belediye işkollarındaki TİS-grev-yasaklama süreci bu açıdan dikkate değerdir. Sınıfın bilinç ve örgütlülük bakımından görece ileri olan bu kesimleri, bu kadar büyük bir gasp (grev hakkının gaspı) karşısında hareketsizliğe sürüklenebilmişlerdir. Sıra metal ve tekstil işçilerindedir.

"Ölümlerle korkutup sıtmaya razı etmek"

Türk metal bürokrasisi de, süreci aynı şekilde işletmeye hazırlanıyor. Mustafa Özbek'in açıklamaları, bu hazırlığın bir parçasıdır. Sermayedarlar payına TİSK Başkanı Refik Baydur, aynı günlerdeki "TİS görüşmeleri sıkıntı yaratmayacak... İşçisi, işvereni herkes uygulanan ekonomik istikrar programının gereklerini yerine getirecek... Ücret artışlarının %25-30 arasında olacağını tahmin ediyoruz... İşçi yüksek taleplerinde ısrar eder, ortak menfaatleri düşünmezse, kapıları kapatın bir daha açmayın" gibi açıklamalarıyla, ortadaki oyuna katkılarını sunuyor.

Fabrikaların kapatılması, dolayısıyla "işinden-ekmeğinden olmak" korkusu, işçileri sendika bürokrasisinin denetimine daha fazla itecek-yönlendirecektir. "Ölümlerle korkutup sıtmaya razı etmek", her dönem egemenlerin klasik taktiği olageldi. Fakat

dayatılan yıkım, sıtma bile değildir. Sermayenin çok yönlü ve bütünlüklü saldırısına razı olmak, sıtma değil ölümün kendisi olacaktır.

Metal işçilerinin sorumluluğu

Böyle karanlık bir gelecek tablosunun vebali bugünün işçi ve emekçilerinin boynundadır. Üretimin en stratejik noktasını tutan metal işçilerinin sorumluluğu da gerçek anlamını burada bulur. İhanet şebekelerinin manevralarına daha fazla prim verilmemelidir. Sermaye, işçi sınıfının gücünü görür ve dikkate alırken, sınıf neden kendi gücünü görmesin, ona sahip çıkmasın?

Sınıfın öncü partisinin programı bu gücün nereden kaynaklandığını ortaya koyuyor. Öncü işçiler programdan öğrenmek ve partinin sınıfın gücünü ortaya koyması için çaba sarfetmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Çünkü sınıfın gerçek gücü, kendini tüm sınırlarıyla ancak partinin politik önderliği altında ortaya koyabilir.

Her TİS ve eylem döneminde "amacımız bağcıyı dövmek değil, üzüm yemek" diyerek gerçekleri tepetaklak eden, sermayenin özel mülkiyet sistemini kutsayan, artı-değer sömürsünü meşru gören sendika bürokrasisine kanmanın bir anlamı var mı? Onlar "bağ"ın gerçek sahibi olan ve hayatı hergün yeniden yaratan işçi sınıfına sırtlarını çoktan çevirmişler, sınıfı içten çökertmeye çalışıyorlar. Asalakça "üzüm" yiyen burjuvazinin yanında saf tutmuşlar, topyekûn saldırının başarısı için çabalıyorlar.

Sendika bürokrasisine, bu ihanet şebekesine verilecek yanıt, '98 güz fırtınasını bu kez örgütlü ve sonuç alıcı biçimiyle güncelleştirmektir. Bu, topyekûn mücadelenin önünü açacak büyük bir adım olacaktır.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	2.400.000 TL.
9-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokrazizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.

"İş güvencesi" yasa tasarısı:

Sermayenin "demokratik" eldive

IMF uşağı sermaye hükümetinin Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan geçtiğimiz günlerde yeniden sahneye çıktı. Yaşar Okuyan sadece şov yapmanın değil, sol gösterip sağ vurmanın da ustasıdır. Zaten böyle bir dönemde sol gösterip sağ vurmanın ustası olmayan sermaye uşakları ne çalışma bakanı ne de sendika ağası olarak uzun süre ayakta kalabilirler. İşçiler, Yaşar Okuyan'ı indirdiği işçi düşmanı sağ kroşelerinden iyi tanır. İşçiler Yaşar Okuyan'a öfkeli. Ama Yaşar Okuyan gibilerinin bir vazifesi de budur. Öfkenin gerçek hedefini bulmasının önünde engel teşkil eden bir paratoner işlevi görmektedir. Sendika ağaları da bunu iyi bildiklerinden zaman zaman Yaşar Okuyan'a küfredip dururlar. Böylece Yaşar Okuyan'ı tek suçlu, kendilerini ise masum göstermeye çalışırlar. Aynı şeyi Rıdvan Budak isimli sınıf haini de iyi bilir. İşçilerin sırtından girdiği sermaye meclisindeki asalak ömrünü uzatmak için o da zaman zaman Yaşar Okuyan'a küfreder. Çoğu işçinin aklına da "peki sen hangi partinin, hangi hükümetin, hangi düzenin, hangi sınıfın temsilcisisin" diye sormak gelmez. Kendine öncü diyenler bile ne yazık ki Rıdvan Budak hainini ayakta alkışlarlar.

Evet, sendika ağaları, yeni milletvekili eski sendika ağaları ile "Yaşar Okuyan" gibileri, perde önünde birbirlerine küfredeler, perde arkasında ise kucak kucağa otururlar, işçilerin kanını birlikte emerler. Hepsi sermayenin uşaklarıdır.

Liberal geçinen faşist kurtlardan Yaşar Okuyan geçtiğimiz günlerde işçi dostu postuna bürünerek karşımıza çıktı. Yaşar Okuyan'a zaman zaman küfreden sendika ağaları ise bu sefer onunla kucaklaştılar. Hatta işverenlere karşı gerekirse birlikte miting örgütleyeceklerini bile açıkladılar!

Gündem iş güvencesi yasası. İş güvencesi yasası eğer çıkarsa, aynı işsizlik sigortası, mezarda emeklilik yasası, tahkim yasası vb. gibi, işçi sınıfının büyük bir hak kazanımı olacağı için (!), sendika ağaları ile Yaşar Okuyan'ın bu kucaklaşması boşuna değil. Şimdi bu kucaklaşmanın muradına ermesinin önünde aşılması gereken tek bir engel var, o da yasa tasarısına karşı çıkan işverenler cephesinin direnişini kırmak! Ama sendika ağaları ile Yaşar Okuyan elele verip bir de işçi sınıfının desteğini arkalarına alırlarsa, buna bir de reformistlerin alkış tutması eklenirse, aşılmayacak hiçbir dağ kalmaz!

Sınıf hareketinin ve sınıf mücadelesinin gündemindeki tüm diğer temel sorunlar ve özellikle Yaşar Okuyan ile sendika ağalarının kucaklaşmasına sahne olan bu gelişmeler son derece yakıcı ve hayati önemdedir.

**Bunun önemi nereden ileri geliyor?
Bu kucaklaşma ile amaçlanan nedir?**

* Öfkesi burnunda olan işçi kitlelerinin sermayenin saldırılarına karşı meydanlara çıkma, sınıf gücünü birleştirme, sınıf eylemini yükseltme yönündeki hareketinin ayağını kaydırmaya çalışıyorlar. Bunu, işçileri sorunlarına hükümet ve sendika ağaları eliyle çözüm getirileceği konusunda boş beklentilere sokarak yapmaya çalışıyorlar. Dün işyerinde sendika temsilcilerine "daha ne duruyoruz, haydi sokaklara çıkalım, eyleme geçelim, direnişi yükseltelim!" diyen ve karşılığında "doğru söylüyorsun, ama henüz merkezden bir karar çıkmadı" diye oyalanan işçinin havasını boşaltmak istiyorlar. Havası boşaltılan, eylem iradesi kırılan ve bu sayede yarın yiyeceği darbelerle mücadele için moral gücünü kaybeden bir sınıf kitlesi,

ne hücre saldırısı karşısında ne de diğer demokratik görevler karşısında duyarlı olabilir. Sınıf devrimcileri sorunu ve sorumluluğu aynı zamanda bu yönüyle de düşünmelidir.

* Evet, iş güvencesi yasasını ve bu yasa çıkıyor diye birleşmeden-örgütlenmeden-mücadeleden geri durmayı, işçinin yararına gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu sayede işçiye "iş ve ekme güvencesi" adı altında, sendika ağaları ve Yaşar Okuyan şahsında, işçi düşmanı hükümeti şekerleyip yutturacaklar.

* Sadece bu kadar değil. Aynı zamanda AB yolunda ilerledikçe demokratik haklarda gelişmeler katediliyor zokasını yutturacaklar.

* Hükümet ile işçi kesimi uzlaştı, bir de işveren kesimi buna katılırsa ülke güllük gülistanlık olur diyerek, "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" zokasını da yutturacaklar.

Bunlar gündemdeki saldırının daha genel, ama sürecin seyrinde büyük öneme sahip olan yönleri.

* Daha özel planda ise, mevcut "iş güvencesi" yasasını, işçi sınıfının "herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebiyle yükseltmesi gereken mücadelenin önüne barikat olarak dikmek istiyorlar.

*Sermaye iktidarının işçiye verdiği bu "demokratik hak", ülkedeki demokratikleşme sürecinin özüne ve esasına örnek teşkil ediyor. Nedir bu? Önce geçmişte mücadeleyle kazanılmış mevcut hakların içini boşaltıyorlar. Sadece hakları kağıt üzerinde tasfiye ederek yapmıyorlar bunu. Haklar uzun süre kağıt

Haklarımızı söke söke kazanmak için birleşelim, örgütlenelim, direnelim!

Etrafında birleşmemiz, örgütlenmemiz ve sınıf mücadelesini kararlılıkla yükseltmemiz gereken acil mücadele taleplerimiz nelerdir?

- **Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- **Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtn yasaqlanması**

- **Sınırsız söz, basın, gösteri ve toplanma özgürlüğü!**
İş güvencesi konusunda anlamlı bir başarı sağlayabilmenin tek yolu bu talepler için kararlı bir mücadele ortaya koymaktır. Sendikaları bu talepler için mücadeleye zorlamalıyız. Ne AB üyeliği ne de sermayenin çalışma bakanları durduk yerde iş güvencesi vb. taleplerimizi yerine getirmezler. Sermaye sınıfından hak almanın ve bu hakkı korumanın tek yolu mücadele etmektir. İş güvencesini kazanmanın ve pratik olarak kullanmanın yolu buradan geçmektedir. Hak verilmez, militan devrimci sınıf mücadelesiyle söke söke kazanılır!

Sermayenin yıkım saldırılarına karşı haklarımızı söke söke kazanmak için birleşelim, örgütlenelim, direnelim!
İşbirlikçi hainleri başımızdan defedelim! Sendika ağalarından ihanetlerinin hesabını soralım!
Kahrolsun emperyalizmin-IMF'nin uşağı sermaye iktidarı ve onun işçi düşmanı hükümetleri!
Esnek üretime geçit yok! Yaşasın sosyalist üretim!
Çözüm mücadelede, iktidar devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

üzerinde

varılmaya devam ediyor. İşçi sınıfını bu sınırlı haklarını bile kullanmaktan alıkoyacak koşulları örgütleyerek hakların içini boşaltıyorlar. Çünkü hakların içini

Komünistler önderlik misyonunun hakkını vermelidirler!

Bu konuda eleştirimiz sadece öncü işçilere değildir. Sorumluluğumuz ortak. Sorumluluk işçi sınıfına devrimci önderlik sorumluluğudur. Bu gelişmeler karşısında işçi kitlelerini aydınlatmak, örgütlemek, eyleme seferber etmek için her şeyden önce kendisi seferberlik içinde olmayan komünistler de, kendi iddiaları ne olursa olsun, sınıf devrimcisi olabilmenin çok uzağındadırlar. Sınıf dışı devrimciliği ve kendiliğindenciliği önce kendi pratiğinde alt etmesini başaramayanlar, ister işçi olsun ister ise devrimci olsun, sınıf bilinçli bir devrimci olmanın ve devrimci sınıf mücadelesine önderlik etmenin uzağındadırlar. Sınıf devrimcisi olmak bu tür can yakıcı gelişmeler karşısında sorumluluk almayı, inisiyatif göstermeyi ve harekete geçmeyi gerektirir.

Eğer öncülük iddiasında olanın sınıfın mücadelesini örgütlemeye yönelik böyle bir sorumluluk bilinci ve bununla tutarlı bir eylemi yoksa, bu tür sendikal-politik (örneğin iş güvencesi yasası vb.) sorunlar ile diğer demokratik sorunlar ve görevler (örneğin hücre saldırısı, anti-terör yasası, ABD-İsrail-TC kanlı ittifakının Filistin halkına kan kusturması ve emekçi halkların özgürlük mücadelesi vb.) arasında, ne kafa da ne de pratikte gerçek bir bağ kurmak mümkün olur. İşin lafzında bağ kurulur, ama bu hiçbir işe yaramaz. Tersine gözbağına dönüşür. Öyle olduğunda da, hücre saldırısını geri püskürtmenin yakıcı bir gereği olarak sınıf hareketinin aşması gereken eşikten çok sözedilir, ama gerçek olan şudur ki, daha öncülük iddiasında olanlar öncelikle kendi aşmaları gereken eşğin önünde uykuya dalmışlardır.

Hiçbir komünist militanın ne yapacağını, nasıl yapacağını bilmiyoruz, demeye hakkı yoktur. Başka yerde hakkı vardır, ama bizim partimizde yoktur. Harekete geçmek için, sorunlar üzerine kafa yormak için, işçilerle konuşmak, tartışmak, ihaneti, tuzağı, pislği ve çıkış yolunu göstermek için, eylem çağırısı yapmak için, komite örgütlemek için, sendikacılar üzerinde "ya görev başına ya kapı dışına!" basıncı oluşturmak için vb., ille de ellerine bildiri, broşür yazılıp verilmesini, afiş, pul, kuş hazırlanıp gönderilmesini, talimname yazılıp iletilmesini bekleyenler de sınıf devrimciliğinin uzağındadırlar. Bunun adı sınıf devrimciliği değildir. Bunun adı partinin geçmiş birikimine

sırtını yaslayıp günü kurtarmaya çalışan güçlü küçük-burjuva zaaflarla malul hazır yiyiciliktir. İşçi sınıfı devrimcileri kendilerini, kendi sınıflarını yakıcı olarak tehdit eden bu gelişmeler karşısında bir gün bile bekleyemezler. Bekliyorlarsa bunun adı sınıf devrimciliği olmaz, küçük-burjuva dar kafalı pratikçilik olur. Bu durumda olanlar da kendi fikrini ve pratiğini her yönüyle ve ivedilikle sorgulamak zorundadır.

Bu çalışmanın örgütlenmesine önderlik etmek ise en tayin edici görev ve sorumluluk alanıdır. Evet, bu kolay iş değildir. Ama işin kolayını arayanlar, işin kolayına kaçanlar sınıf devrimciliği iddialarını da yeniden sorgulamak zorundadırlar. Sözün kısası, işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde siyasal sınıf çalışmasının örgütlenmesine, bizzat kendi yolgösterici örnek pratiğiyle önderlik edemeyenler, iddiaları ne olursa olsun, gerçek parti birimleri olmanın uzağındadırlar.

Öncü işçiler sınıf mücadelesinin yüklediği devrimci sorumlulukları omuzlamalıdır

Kendi sınıfının sorunlarıyla, mücadelesiyle ilgili olan tüm işçiler bu gelişmeler üzerine kafa yormalıdır. Perde arkasındaki gerçekler üzerine düşünmelidir. Ama bu gerçekleri görmek yetmez. Bunun sınıf mücadelesinde yüklediği devrimci sorumlulukları omuzlamak için ileri atılmak gerekir.

Eğer sendika ağaları ile adı işçiler tarafından Yaşar (işçilerin canına) Okuyan olarak anılan sermaye uşakları perde önünde kucaklaşıyorsa, bu demektir ki, işçi sınıfının başına gene büyük çoraplar örülmektedir. Bu gelişmeler karşısında fiksiz ve eylemsiz kalan bir öncü işçi, kendi iddiası ne olursa olsun, sınıf bilinçli değildir. Bu gelişmeler karşısında rahatsız olup da kendisi harekete geçmek yerine hala irili ufaklı sendika ağalarından, ya da tüm sermayesini, meclise ve seçimlere yatırarak ciğeri kediye teslim eden reformist-legalist partilerden beklenti içinde olan bir öncü işçi, sınıf bilinçli değildir. Kendi fikrini ve pratiğini her yönüyle sorgulamak zorundadır.

İçine gizlenmiş saldırı yumruğu

dolduran, hakları gerçek birer kazanım haline getiren, hak verilmez alınır şiarına anlam kazandıran temel unsur, işçi sınıfının birliği-örgütlenmesi ve sınıf mücadelesidir. İşçi sınıfının birliğini, örgütlenmesini ve sınıf mücadelesini kötürümleştirip mevcut sınırlı hakları bile kullanamamasının koşullarını yaratıyorlar.

İşçi sınıfının her bireyini diğer bireyinden kopar, aralarına hücre duvarları ör, esnek üretim adı altında işçiye sermayenin küreğiyle kendisinin ve sınıfının kuyusunu kazdır, işçinin beynini boşalt, tabandan kendi inisiyatifıyla örgütlenmesini engelle, olan örgütlenmenin de başına sendika ağalarını yerleştir, on milyon ücretlinin dokuz milyonunu sendikal örgütlenme hakkını kullanmaktan yoksun bırak, bunun için eylem yapan, sendikal örgütlenme çalışması yürüten, emeğinin hakkını kararlılıkla savunan işçiyi "anarşist, terörist" diye suçlayıp tazminatsız işten çıkar, sınıf devrimcilerini katlet, sokağa çıkan, eylem yapan ama faşizmin çizmelerini aşan işçinin, emekçinin kafasını kır, öncü işçileri boş hayallerle reformizme bağla, reformizmi sopa ve havuç karışımı bir madde ile yemleyerek CHP'ye bağla, CHP'yi de hükümete bağla!..

Tüm bunları başardıktan ve faşist anayasa ve yasalarla işin tepesini güvence altına aldıktan sonra, istersen işçiye "iş güvencesi" ver, istersen solcuya "legal komünist parti" hakkı ver, istersen Nazım Hikmet'e "vatandaşlık hakkı" ver! İşte kapitalizmin vahşeti ile burjuvazinin "demokrasisi" aynı elmanın iki yarısıdır, aynı madalyonun iki yüzüdür. İşçi sınıfının örgütlülüğü, demokratik hak ve özgürlüklerini mücadele içinde kazanma ve kullanma koşulları işi gerçekte ne kadar gerilirse, burjuvazinin bahşedeceği "demokrasi" de o kadar "ilerler".

* Yukarıda iş güvencesi yasası çerçevesinde değindiğimiz noktalar kadife eldiven gibi gözüke de, aslında her biri öncelikle öncü işçilerin beynini ideolojik olarak darbeleyen sermayenin "demir" yumruklarıdır.

* Ama sözde "iş güvencesi" yasa tasarısı, sadece mücadeleyi engellemek, öfkeyi dizginlemek, hava boşaltmak, sendika ağalarını ve hükümeti cilalamak, öncü işçileri hayallere sevk etmek vb. için değildir. Bu tasarının, sermayenin yıkım saldırısı doğrultusunda emeğin mevcut sınırlı hak ve kazanımlarının gaspedilmesinin

çok somut bir aracıdır.

* Eğer izin verirse, seyirci kalırsak, sol gösterip sağ vuracaklar dedik. Yeni yasa ile verdiklerini iddia ettikleri ve reklamını yaptıkları "haklar", yani işçinin sendikal etkinlikten ötürü işten çıkartılmayacağı, eğer çıkartılırsa mahkeme kararıyla işe geri alınması gerekliliği zaten mevcut iş yasasında da kağıt üzerinde vardır. Ama işçi sınıfı mücadelesini yükseltmediği

sürece bu hakkın pratikte hiçbir hükmü yoktur. Hergün onlarca, yüzlerce, bazen binlerce işçi sendikal çalışmadan dolayı işten atılmaktadır. Ki işgüvencesi hakkı bir kez bu dar kapana kısıldığında, işçi, iş güvencesini ve insanca yaşamayı tartışma kabul etmez ve söke söke kazanılacak bir hak olarak görmediğinde, meydana boş bulan sermaye işçiyi işten atmak için bahane üzerine bahane bulur ve bulmaktadır. Devlet ise sermayenin bekçisidir ve tüm bunlar karşısında seyirci kalır. Mahkeme hakkı vb. hepsi hikayedir, hangi işçi işe geri dönmek için avukat tutup da mahkeme kapılarında sürünme yolunu tutar. Avukatın bir günlük ücreti işçinin bir aylık ücreti kadardır. Ve bu ülkede savcıların, hakimlerin vicdanlarından önce cüzdanları vardır, cüzdanlarını ise en iyi patronların bahşişleri doldurur.

Bu açıdan yasanın getirdiği değil götürdüğü şeyler vardır. Çünkü yeni yasa tasarısı sendikal etkinlikten dolayı işten atılmanın sözde engellenmesi hakkını sendikal işyerleriyle sınırlı tutmaktadır. Böylece 10 milyon ücretliden 9 milyonu bir kalemde defterden silinmiştir.

Geri kalan ve sayısı şişirme rakamlarla en fazla 1 milyon olan sendikal işçilerin durumu? Yasa onlara da gerçekte işten atılma güvencesi getiriyor. Çünkü haklarını birleşerek-örgütlenerek-mücadeleyi yükselterek korumak yerine, bu tür yasalardan ve bu tür yasalar sayesinde cilalanan sendika

ağalarından ve hükümetten beklenti içinde olan bir işçi sınıfı, sermayenin yasal ve yasadışı her türlü saldırısı karşısında kendisini silahsız, savunmasız bırakmış demektir.

* Bu kadar da değil. Hani "iş güvencesi yasası" işçi sınıfına yeni haklar getiriyor da, işverenler cephesi buna karşı şiddetle direniyor ya (!), öyleyse "toplumsal uzlaşma"nın, "sosyal barış"ın bir gereği olarak işverenler cephesinin de bazı taleplerini kabul etmek, "orta noktada" buluşmak gerekir!!!

Nedir işverenler cephesinin bu talepleri? Bir, işçilerin canına her yoldan okuma serbestisi demek olan esnek üretimin yasalaşması! İki, bir seferde değil ama kademe kademe kıdem ve ihbar tazminatlarının tırpanlanması! Kıdem tazminatının her yıl için 30 gün hesabı yerine 15 gün üzerinden hesabı tutulsun! 5 yıl çalışan bir işçi 2.5 aylık tazminatla kolayca kapı dışarı edilsin! İşte "iş güvencesi" yasasının köprü olduğu yolun ilk durağı bu: İşverenler bugün kıdem tazminatının yüklü olmasından ötürü işçileri (yalnızca sendikal işçileri) çok kolay işten atamıyorlar. Eğer işçiler bu

İş güvencesi değil, kıdem ve ihbar tazminatlarını gaspetme saldırısı

Patronlar, kıdem ve ihbar tazminatlarını bu vesileyle pazarlık masasına getirerek, sözde iş güvencesi yasasını yeni bir saldırının basamağı olarak kullanmak istiyorlar. Yani bir taşla iki kuş birden vurmak istiyorlar. Bu yasayı yeni hak gasplarının, yeni saldırıların aracı haline getirmek istiyorlar. Sermaye temsilcileri; işsizlik sigortası çıkarıldı, bu yasayla da iş güvencesi sağlanıyor, işten atılmalar zorlaştırılıyor, öyleyse kıdem tazminatlarında indirim gitmek gerekir, diyorlar. 158. sayılı İLO sözleşmesinin ve AB standartlarının da bunu gerektirdiğini iddia ediyorlar. Her bir yıllık çalışma karşılığı verilen bir aylık ücret karşılığı tazminatın artık 15 güne indirilmesini istiyorlar. Bu indirim yapılmadan iş güvencesi yasasını desteklemeyeceklerini açıklıyorlar. Madem bu yasa işçi atmanızı zorlaştırıyor, iş güvencesi sağlıyor, kıdem tazminatını niye sorun ediyorsunuz? İşten atılmayacağınız işçiye kıdem tazminatı vermeniz gerekmektedir. İşçi atmaya niyeti ve imkanı olan, kıdem tazminatlarının indirilmesini ve giderek de kaldırılmasını ister. Demek ki bu yeni yasa iş güvencesini sağlamayacak. Tersine her bahane yeni yasa iş güvencesini sağlamayacak. Üstelik patronlar artık işten atılmaları meşru hale getirecek. İşten atılmaları artık tazminat yükünden de büyük ölçüde kurtulmak istiyorlar. İşte bu yasa değişikliği ile yapılmak istenen budur.

"iş güvencesi" yasası karşılığında kıdem tazminatı haklarının tırpanlanmasına seyirci kalırlarsa (ki bu toplumsal uzlaşmanın gereğidir, sadece işçilerin haklarını koruyan yasa ve kazanımlarla yetinilemez, işverenler mağdur durumda kalır!) bu maliyet de aşağıya çekilecek ve sonuç itibarıyla "iş güvencesi" yasası işçilerin daha kolay kapı dışına koyulmasına aracılık yapmış olacaktır!

Kaldı ki, işveren cephesinin bir talebi daha var; esnek üretim! O nedir? Esnek üretim en başta, işverenin işçiyi istediği zaman işten çıkarma, istediği kadar ücret verme, istediği işte çalıştırma, istediği zaman çalıştırma vb. haklarının yasal güvence altına alınması demektir. Yani, 10 milyonun 9 milyonu (%90'ına) fiilen uygulanan bu saldırının yasallaşarak, kapsamının %99'a yükseltilmesidir.

Hakların kağıt üzerinde kalmaması mücadeleye bağlıdır!

Sendika hakkı, iş güvencesi hakkı, kıdem ve ihbar tazminatı hakkı vb. işçi sınıfının yüzyıllardır mücadele ederek kazandığı haklardır. Sermaye devleti, bu haklara yasalarda yer vermek zorunda kalmıştır. Bu hakların kağıt üzerinde kalmaması, pratik olarak uygulanması için bile işçi sınıfının dışı dış bir mücadele vermesi gerekmektedir. Çünkü sermaye devleti, kağıt üzerinde tanımak zorunda kaldığı hakların içini boşaltmış ve fiilen işlevsiz hale getirmiştir.

Örneğin, bugün de yasal olarak sendikalaşmak hakkı vardır. Sendikalaşma nedeniyle işten atılmaları karşı mahkemelere gitme hakkı var. Ama hepimiz biliyoruz ki bu hakkın altı boştur. Güçlü bir örgütlenme ve mücadele vermeden bu yasal sözde sendikalaşma hakkını işçilerin kullanabilmesi mümkün değildir. Sendikalaşmayı başarabilmek için, güçlü bir örgütlenme ve direniş ortaya koymak gerekmektedir. Bu sağlanmadan, kağıt üzerindeki yasal haklar hiçbir işe yaramıyor. Bu gerçeği sadece işçiler değil, kamu emekçileri başta olmak üzere diğer tüm emekçiler de görmelidir. Reformizm grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesinin içini şimdiden kendi eliyle boşaltmıştır. Bu haliyle sendika hakkını yarın kağıt üzerinde verseler, mücadele dinamikleri dumura uğratılmış bir emekçi kitlesi gerçeği reformizmin marifeti olarak orta yerde duruyorken, bu "hak" hangi sınıfın hizmetini görür? İş güvencesi yasası denilerek "gözboyamaya" çalışılan yeni yasa da aynı işlevi görecektir.

Sendikasız 9 milyonu aşkın emekçinin "iş güvencesi" kağıt üzerinde de yok sayılıyor

Çalışma Bakanı, bu yasanın sendikalaşma nedeniyle işten atılmaları engelleyeceğini söylüyor. Bu yalandır! 10 milyon işçiden sadece 700 bini sendikalıdır. Üstelik hiçbir patron, "sendikaya üye olduğum için işten atıyorum" demez. Mevcut iş yasasına göre de bu yasal değildir. İşten atılmalar genellikle iş yasasının 13., 17. maddeleri üzerinden ya da ekonomik durum bahane edilerek toplu tensikatlar yapılıyor. Söz konusu yasalarda bunlar haklı gerekçeler olarak kabul ediliyor. Yani, işten atma bizzat iş güvencesi yasası ile yasal güvence altına alınıyor. Sözde işçiyi mahkemeye gitme "hakkı" veriliyor. Ama işçilerin yıllarca

sürecek mahkemelerde hak aramaya ne parası ne de zamanı yeter. Bunu onlar da çok iyi biliyorlar. Üstelik sermaye devletinin mahkemeleri, sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için var, işçi sınıfının çıkarlarını koruyabilmesinin tek yolu ise mücadeleden geçiyor.

Bu yeni yasa tasarısı, sendikasız çalışan 9.300.000 dolayında ücretliyi tamamen yok sayıyor. Onların iş güvencesi hakkına ihtiyaçları, imkanları diye bakılıyor. Onların kanını sudan ucuza emmek ve gerektiğinde işten atmak da bu yasa ile güvence altına alınmış oluyor, üstelik maliyeti daha da düşürerek.

Bu devletin “adaleti” hep emekçi halkın beynini dağıtıyor!

Yatması gereken 3 aylık cezası kalan ve oğlunun düğününe katılmak için firar eden bir hükümlü, Adana’da jandarma tarafından vurularak öldürüldü. Sağ yakalanabilirdi, ama öldürüldü! İşte bu düzenin, bu devletin “adaleti” bu! Bu kanlı “adalet” her yerde olduğu gibi bu cinayette de gerçek yüzünü açığa vurdu.

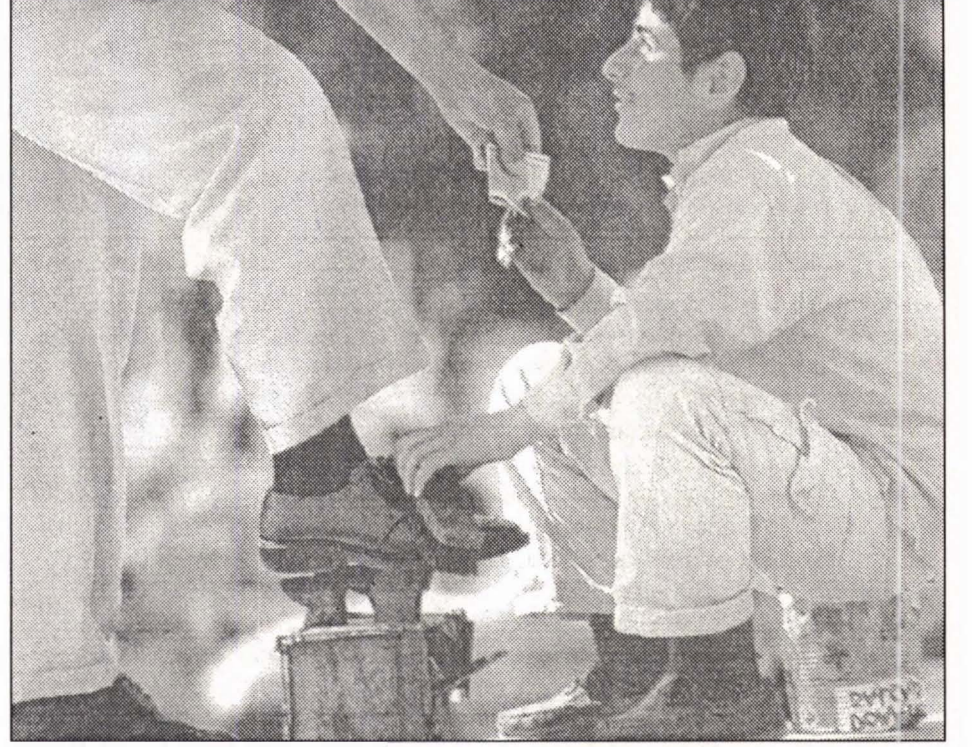
Gerçek katiller, hırsızlar, yağmacılar, sömürücüler, değil kafalarına kurşun sıkılmak, ortalıkta serbestçe dolaşıyorlar. En fazla göstermelik cezalar alıyorlar. Devletin “adalet” namlusu ise her zaman ve her yerde hep ezilenlerin kafasını parçalıyor. Devlet, burjuva asalakların ve hırsızların mülkünü korurken, tüm şiddetini her zaman ezilenlerin üzerine kusuyor.

Baklava yiyen çocukları işkencelerden geçirip hapislerde çürüten polis şefleri, savcılar, hakimler, perde arkasından bu ülkenin kaymağını

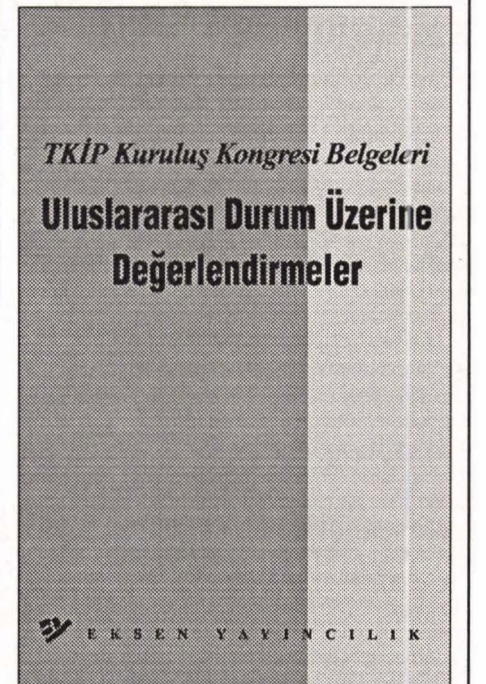
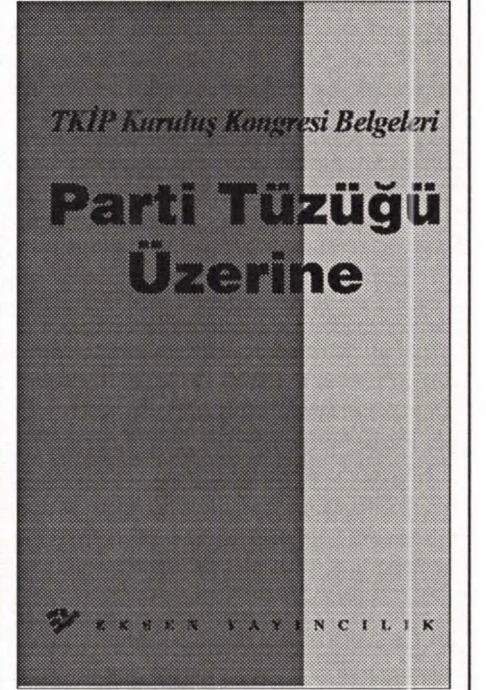
efendileriyle birlikte her türlü yasal ve yasadışı yoldan yemeye devam ediyorlar. Bu düzenin “adaleti” onlara dokunmuyor. Tersine bu devletin kanlı ve kirli “adaleti” onlara kol kanat geriyor. “Adalet”in namlusu zaten onların elinde. Bu namlu, devrimciyi, işçiyi, emekçiyi, yoksulu ise katlediyor.

Sömürü, yağma ve katliam düzenininin “adaletine”, sömürücülerin, yağmacıların, katillerin “adaletine” boyun eğmeyelim! Katliamların, işkencelerin hesabını soralım!

İşçiler, emekçiler, gençler;
Katliamların, cinayetlerin, içerdeki ve dışardaki hücre duvarlarının önüne eğer bugün hep beraber barikat örmezsek, bu “adalet”in namlusu yarın sizlere de kurşun yağdıracak, hücreler sizin de bu “adalete” karşı isyan sesinizi boğacak!

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

CHP Kurultayı, düzenin çözümsüzlüğü ve devrimci önderlik sorumluluğu

CHP olağanüstü kurultayı yapıldı. Deniz Baykal yeniden CHP Genel Başkanı seçildi. Bu kurultayın kendisi de sonuçları da, bir yandan sermaye iktidarının sol maskeli bir muhalefete olan yakıcı ihtiyacı, diğer yandan sol maskeli sermaye temsilcilerinin kasalarını doldurmak için meclise girme ve hükümete gelme yakıcı ihtiyacı çerçevesinde belirlendi. Bu ihtiyaca kimin en iyi yanıt vereceği konusunda yapılan oylama sonucunda, bir kez daha Deniz Baykal'da karar kılındı.

Tekelci sermaye medyası kurultay öncesinde; "Türkiye sosyal içerikli karşı ses istiyor! Halk sorunlarının ağırlaşmasını sol muhalefet olmamasından kaynaklandığını düşünüyor" manşetleri atarak, böylece sermaye iktidarının CHP'den beklentilerini açığa vurmuştu. Düzenin CHP'si, medyası, sendika ağası ve reformistinin elbirliğiyle, halkın aynen böyle düşünmesini sağlamak ve sınıf mücadelesini CHP eliyle sermayenin kapanına kısırmak için çabalarını yoğunlaştıracağı anlaşılıyor.

Bir erken seçimin düzen siyasetinin gündemine girmesi de ihtimal dahilindedir. Ama sermaye iktidarı cephesinden yukarıdaki çabaya anlamını veren; ister erken seçimle meclis içinde olsun, ister erken seçimsiz meclis dışında kalsın, düzenin DSP'den boşalan sol koltuk değneğini acilen CHP'yle ikame etme ihtiyacıdır. Bir erken seçim gündeme gelmese de, yarın patlak verebilecek bir toplumsal muhalefet hareketinin, işçi ve emekçilerdeki öfke birikiminin CHP'nin eliyle denetlenmesi, yatıştırılması, düzenden, seçimlerden ve meclisten çözüm beklentisi kapanına kısırılması ihtiyacıdır.

Burjuva siyaset sahnesi ve seçim oyunu

İşçinin, memurun, köylünün sorunlarına çözüm getirme vaatleriyle hükümete talip olan mevcut hükümetin ne mal olduğu daha birbuçuk yıl dolmadan açığa çıktı. Emekçiler içinde ezici bir çoğunluk, bu hükümet altında sorunlarının daha da ağırlaştığını ve ağırlaştığını günden güne daha iyi görüyor.

İMF-TÜSİAD yıkım programını acımasızca hayata geçiren mevcut hükümetin, işçi ve emekçi kitleleri beklenti içinde tutarak daha fazla oyalama, birtakım kırıntılarla öfkeyi yatıştırma şansı yok. Çünkü yıkım saldırısının tüm şiddetiyle sürmesi gerekiyor. Düzen kendisini sadece sopa ile ayakta tutamayacağına, işçilerin ve emekçilerin öfkesi sokaklara taşmaya başladığına göre, bu öfkeyi bir süre daha yatıştırarak yeni seçimler ve yeni bir hükümet de gitgide daha gündemleşecektir.

Kokuşmuş burjuva siyaset sahnesinin parlamento oyununun temel kurallarından biri budur. Kuklalar, artık seyirciyi -işçi ve emekçileri ve diğer kesimleri- oyalayamaz hale gelince, yeniden seçim sahnesi gündeme gelir ve perde arkasında bekleyen yenilenmiş kuklalar eskimiş olanla yer değiştirir. Hükümetten uzaklaşanlar ise perde arkasında makyaj tazelerler. Hepsinin ipleri aynı sınıf iktidarının elindedir. Hepsi emperyalizmin ve işbirlikçisi tekeli sermayenin uşağıdır. Hepsinin amacı hükümete gelip bu sayede sömürü ve yağmadan kendi payını almaktır.

Geçmişte, muhalefet sıralarında ya da meclis dışında kalan düzen partileri göstermelik de olsa muhalefet yaparak kitle tabanlarını geliştirmeye çalışıyorlardı. Ya da tekeli sermaye dışındaki burjuva katmanların taleplerini bir ölçüde karşılıyorlardı. Artık düzen göstermelik muhalefeti bile kaldırmıyor.

Çürümüş burjuva siyasetin oyun kuralları da dönemin ihtiyaçları ölçüsünde değişiyor. Artık sağlıklı solum düzen partilerinin düzen içi rant-soygun paylaşım savaşı, işçi, emekçi kitlelerle temasın kesilmesi, onların sorunlarına göstermelik de olsa sahip çıkmaktan vazgeçilmesi temelinde yürüyor.

Artık burjuva siyaset oyununun tek bir yönetmeni var. Bu da devletin çelik çekirdeği kontr-gerilla örgütlenmesi. Kendisini sahne önünde MGK üzerinden ifade ediyor. Oyun yazarı ise malum. Emperyalizm ve tekeller. Artık kokuşmuş burjuva siyasetin rotası ordunun balans ayarlarıyla belirlendiğinden, düzen partileri de yönetmenin kendilerine biçtikleri rolü ezberlemekle ve sahne verilecek günü beklemekle yetinmiyorlar büyük ölçüde.

CHP sahneye çıkmak için makyaj tazeliyor

Artık seçim gündemi yavaş yavaş ısınıyor. Sermaye iktidarının meclis dışındaki ya da muhalefet sıralarındaki partileri ısınma turlarına başlıyorlar.

CHP'de bunlardan biri. Sermaye iktidarının bu dönemde CHP gibi bir partinin güçlenmesine çok ihtiyacı var. Çünkü düne kadar RP-FP ezilen, sömürülen kesimlerin en geri tabakalarının düzene karşı tepkisini dinsel gericilik kanalına akıtarak denetim altında tutmayı başarıyordu. Ama bunun yarattığı diğer tehlikeler yüzünden RP-FP'nin önü kesildi. Aynı işi milliyetçilik maskesiyle taşrada MHP yapıyordu. Bunun sol görünümü ise DSP idi. Gelinek yerde MHP ve DSP bu görevi yerine getiremez duruma düştüler.

Bu durumda, ezilenlerin, sömürülenlerin öfkesini kim yatıştırarak; bu kesimlerin sorunlarına, taleplerine sahip çıkar görünerek mücadelelerinin önünü kim kesecek; mücadele alanlarında birleşmek yerine seçimlerden, meclisten ve düzen partilerinden beklenti içine girmelerini kim sağlayacak?

İşte bu, bugün sermayenin önünde duran yakıcı bir sorun.

CHP tabii ki çürümüş kapitalist düzenin, sermayenin kanlı sınıf iktidarının sol görünümü koltuk değneği görevine talip oluyor. Aynen geçmişteki hükümet ortaklığı dönemlerinde olduğu gibi. Vaatlerle işçileri, emekçileri, ezilenleri

kandıracak ve hükümet ortağı olduğunda sırtlarından hançerleyecek. Baykal da, diğer adaylar da CHP'de bu göreve talip oldular. Sonuçta Baykal da karar kılındı.

Baykal'ı "zorlu" bir görev bekliyor

Burjuva siyaset sahnesinde oynamak bu dönemde zor bir "zanaat"! Yıllarca sahne almak için sıra bekleyeceksin; iplerini gizlemek ve gerçek emellerinin üzerini örtmek için halka yalan üstüne yalan söyleyeceksin; kendini emperyalistlere, ABD'ye ve sermaye tekellerine beğendirmek için kırk takla atacaksın; işçi ve emekçilerin kanının emilmesi işinin en iyi kendi hükümetin sayesinde başarılacağı konusunda egemenleri ikna edeceksin. Ama tüm bunlar yeterli değil; bir de canına okumaya hazırlandığın, çıkarlarını zerre kadar düşünmediğin işçi-emekçi kitlelerden taban tutmayı ve yeterli oy almayı başaracaksın.

Bütün bunların sonunda eğer hükümet ortağı olmayı başarırsan, sana rantın, yağmanın, yolsuzluğun, hırsızlığın kaymağını yemek için en fazla 1-2 yıl süre tanınacak. Sonra yeniden meclis dışına, muhalefet sıralarına!

Düzenin işçi sınıfı ve emekçilere, tüm ezilen kesimlere azgınca saldırdığı ve bunu yaparken hep sol gösterip sağ vurduğu bir dönemde, düzen solunun işi daha da zor. Hele CHP'nin ve Baykal'lı bir CHP'nin işi daha da zor. Çünkü CHP ve Baykal denildiğinde, işçi ve emekçilerin hafızasında yer etmiş olan, CHP'nin hükümet ortaklığı döneminde sermayenin hançeri vazifesi görerek işçi ve emekçilerin sırtını delik deşik etmesi var.

İşçi ve emekçiler CHP'ye güvenmiyorlar. Kitleler CHP'nin çobanlık edeceği bir koyun sürüsü değil çünkü. Emekçi kitleler kendi deneyimlerinden, hayatın pratiğinden ağır bedeller pahasına da olsa öğreniyorlar. Ne CHP'nin ne de bir başka düzen partisinin kendi sorunlarına çözüm getirebileceğini, bunların hepsinin İMF'nin uşağı yalancı, soyguncu, vurguncu, katliamcı çıkar şebekeleri olduğunu yavaş yavaş öğreniyorlar. Sadece seçim dönemlerinde kapılarının çalındığını, oylar alındıktan sonra ise bizzat onlar aracılığıyla kanlarının emildiğini öğreniyorlar.

Ekonomik-sosyal yıkım programları hayata

geçirilirken, grev ve direnişler sırasında, işten atılırken, sefalet ücreti dayatılırken, kafalarında coplar kırılırken, deprem katliamı ile onbinler katledilirken, mezarda emeklilik, tahkim yasaları çıkartılırken, tarım çökertilirken, mücadele alanlarında kendi yanlarında olmayanların attığı nutuklara kitlelerin aldanacağını sananlar yanılıyor. İşçi-emekçi kitlelerin bunların attıkları nutuklara karnı fazlasıyla tok. Kitleler artık bir çıkar şebekesine dönüşmüş partilerin, parayla satılmış delegelerin, eşine, dostuna ihale, iş vb. sağlayarak döndürülen burjuva seçim çarkının karşısında kör, sağır ve dilsiz değil.

Dün ipliği pazara çıkan CHP ve Baykal bugün neyine güveniyor?

Tüm bunlara rağmen CHP gene de kendine güveniyor. İlk seçimlerde barajı geçeceğine ve hükümet ortağı olacağına inanıyor.

CHP göstermelik bir muhalefet bile yapmadan, "armut piş ağzıma düş" misali, diğer partilerden umudu kesen işçi-emekçi kitlelerin çaresizlik içinde kendisine oy vereceğini, denize düşenin yılanı sarılacağına hesap ediyor. Kürt liberallerinin teslimiyet sürecinin bir ürünü olarak, Kürt illerindeki oyları çantada keklik görüyor. Şeriat tehlikesi diyerek estirilen sözde laik rüzgarın en başta kendi partisinin yelkenini dolduracağını hesap ediyor. Liberal sol reformistlerin seçimlerde açıktan ya da dolaylı olarak kendi hesabına çalışacağını da biliyor. Bunlara, sendikalar içindeki uzantıları (CHP'nin "Rıdvan Budak"ları) vasıtasıyla almayı hesapladığı işçi oylarını da ekliyor.

Ancak sürecin seyrini CHP'nin beklentileri değil, CHP'nin beklenti içinde olduğu kesimlerin siyasal temsilcilerinin politikaları ve pratiği tayin edecek.

Gelişmelerin seyrini devrimci önderliğin hakkının verilip verilememesi tayin edecek

Seçimlere ve CHP'ye yönelik, işçi ve emekçiler tarafından şimdiden yanıtlanması gereken en önemli soru şu: Düzen partilerinin tuzağına bir kez daha düşecek misiniz?

CHP'nin sol maskesini yere savuracak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle mücadele içinde birleşip kaynaşacak, bu düzen karşısında kurtuluş yolunu gösterecek olan tek bir alternatif var: Devrimci ve komünist hareket.

Önümüzdeki süreçte işçi-emekçi kitleler ve Kürt halkı üzerinde düzenin kirli hesaplarının aleti olarak daha fazla boy gösterecek olan CHP'nin ve diğer düzen partilerinin bunu başarıp başaramayacağı sorusunun yanıtı; genelde devrimci hareketin, özeldense komünist hareketin üzerine düşen sorumlulukları ne ölçüde yerine getireceğine bağlı olarak verilecek.

Devrimcileri, komünistleri katlederek devrimci mücadeleyi yok edebileceğini sanan sermaye iktidarı

ölümüne direniş karşısında nasıl yanıldığını bir kez daha gördü. Şimdi ise bizim görevimiz, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle, ezilen Kürt emekçileriyle devrimci birleşmeyi başarabilmektir. Düzensen, CHP'den ve diğer düzen partilerinden, seçimlerden, meclisten zaten son derece zayıf olan beklentileri kırmayı, kitlelere gerçek mücadele ve kurtuluş yolunu göstermeyi başarabilmektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle günlük mücadeleler içinde birleşip kaynaşmayı başarabilmektir. Kitlelerin eylemini devrimci programın hedefleri ve mücadele talepleri doğrultusunda yönlendirmeyi, öncülerinin partinin bayrağı altında örgütlemeyi başarabilmektir. Bunun için kitleler içinde devrimci siyasal ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini büyük bir enerji, inisiyatif, cesaret ve yaratıcılıkla hayata geçirmeyi başarabilmektir.

İşçi-emekçi kitlelerin devrimci program altında birleşmelerinin imkanları her geçen gün artmaktadır. Programımız en büyük silahımızdır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitlelere sadece kurtuluş yolunu göstermekle kalmamakta, günlük mücadelenin tüm temel ve yakıcı sorunları konusunda ışık tutmaktadır.

Sorun bu çalışmayı sınıf devrimcisi tarzıyla örgütlemeyi başarmaktır. Kitlelerin devrimcilere, komünistlere karşı önyargıları mücadele içinde kırılacaktır. Devlet eyleme yönelen politik bakımdan en geri kitlelere "anarşist", "terörist" suçlamasında bulunarak, üzerlerinde terör estirerek, bu önyargıların kırılmasının zeminini bizzat kendi elleriyle döşemektedir.

Bu düzen çözümsüzdür. Bu düzen her gün daha da ağırlaşan faturaları işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına bindirerek daha ne kadar idare edebilecekler? Yarınlar büyük kitle eylemlerine gebe dir.

Böyle bir süreçte önyargılar mazeretine prim vermek komünistlerin ve devrimcilerin işi olamaz. Önyargılar kırılabilir. Yeter ki pratiklerindeki geleneksel sınıf dışı devrimciliğin uzantılarını ve kalıntılarını altıtmeyi başarsınlar. Yeter ki, kitlelere devrimci önderlik ve iktidar iddiasının pratik çalışmada kendini bütün gücüyle ortaya koymasının önünde engel teşkil eden dar pratikçilikten arınmayı bilsinler. Yeter ki, kitlelerin doğal, öncü, devrimci bir parçası haline gelmeyi başarabilsinler. Yeter ki, sınıf mücadelesinin devrimci görevleri karşısında geleneksel, dar, yüzeysel kavrayışlardan ve grupçu sekterliklerinden arınmayı, kitlelerle aralarına duvar örmemeyi başarabilsinler. Yeter ki, istikrarlı bir devrimci çalışma ile kitlelere güven verilebilsin, kitlelerle eylem içinde birleşebilsinler.

Tüm bu konularda asıl önderlik görevi ise komünist partisinin, sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Dolayısıyla, bu görevlerin gerekleri doğrultusunda dönüşüm için en bilinçli çabayı, en ileri ve örgütlü disiplini sergilemek de, öncelikle partili komünistlerin sorumluluğudur.

Kürt illerinde devletin "insan hakları" seferberliği!

Kürt illerinde devletin "insan hakları" seferberliği son hızıyla devam ediyor! -Bingöl'de, Dersim'de ve diğer bölgelerde gerillaların öldürüldüğü operasyonlar devam ediyor!

-Şırnak'ta HADEP yöneticileri devletin provokasyonu sonucunda tutuklanıyor!
-Milletvekilleri hala cezaevinde tutulmaya devam ediliyor!
-Güney Kürdistan'a dönük operasyonlar ve sivil halka dönük katliamlar devam ediyor!

-HADEP binaları basılmaya devam ediliyor!
-Modern toplama kampları olarak tasarlanan köy-kentlerin inşası devam ediyor!
-Kürt illerinde işsizlik, yoksulluk, açlık, sefalet diz boyu devam ediyor!
-Kürt halkının sömürgeciliğin çizmeleri altında ezilmesi, varlığı ve haklarının inkarı devam ediyor!

Ama tüm bunlarla birlikte sözde "barış" süreci de derinleşerek ilerlemeye devam ediyor!

Dünya kadar Kürt illerine gitme ve burada halkın içine çıkma cesareti bile gösteremeyen devlet yetkilileri, şimdi buralara gidip "barış ve huzur ortamı içinde" "insan hakları dersleri" veriyorlar.

25 Eylül'de Dersim'de "İnsan hakları" üst kurulu basına kapalı bir toplantı yaptı. Diğer Kürt illerinde de bu toplantıların yapılması planlanıyor.

Bu toplantıya devletin ve halkın temsilcisi sıfatıyla kimler katıldı? "İnsan haklarından" sorumlu devlet bakanı Rüştü Kazım Yücelen, Cumhuriyet Başsavcısı, jandarma komutanı, bölge emniyet müdürleri, bunların arasında kamufle olmuş kontr-gerilla ve MİT görevlileri.

Evet, bunlar devleti yeterince temsil ediyor. Peki bu toplantılarda "Kürt orijinli Türk vatandaşlarını" kim temsil ediyor? Belediye başkanları, il genel meclis üyeleri, Kamer Genç türü satılmış milletvekilleri, oda başkanları, sendika yöneticileri!

Toplantılar basına kapalı olarak yapılıyor. Gerekeceği ise "amacı aşan konuşmalar olabilir". Burası, sorgu odası mı, pazarlık masası mı, yoksa "insan hakları" toplantı salonu mu? Sözde haklarını savunmak için toplandığınız insanların kendi haklarında konuşulanlardan haberdar olmasının bile engellendiği bir "insan hakları" toplantısı düşünün!

Bakan Rüştü Yücelen, bu toplantıların amacını açıkça ifade ediyor. Özetle şunları söylüyor: "Dışarıda imajımız bozuk, bu imajı düzeltmemiz gerekiyor. Bunun için çalışıyoruz. Kürtleri ezilen halk ya da azınlık kabul edip bölücülüğe prim vermek gibi bir niyetimiz yok. Onlar da Türk vatandaşı".

Aynı bakan Kürtler'e ise, devrimci birikimin için iyice kurutulması amacına bağlı olarak körüklenen boş beklentilerden başka bir anlam taşımayan şu sözleri söylüyor: "Geçmişe bakmayın. Geleceğe bakın, 2001'e kadar sabredin. Tüm sorunları çözeceğiz. Bu arada idam cezasını da kaldıracacağız".

"İnsan hakları" üst kurulu tarafından hazırlanan AB'ye uyum için yapılması gereken yasal değişiklikler raporu, Kürt liberalleri tarafından da alkışlanıyor. Bu raporda, kendi kaderini tayin hakkı, eşitlik ve özgürlük hakkı bir yana, Kürt halkının kültürel kimliğini tanıyan tek bir kelime dahi yok.

Ama Kürt halkının eşitlik taleplerinin, özgürlük mücadelesinin ölüm fermanı olan bu rapor, utanç çukurunda debelenen Kürt liberalleri tarafından ayakta alkışlanıyor. Ne de olsa bu sayede birileri idamdan kurtulacak. Ne de olsa bu sayede Kürt liberallerinin temsil ettiği sömürücü asalak takımının sermaye birikim süreçlerinin önü açılacak.

Ama hiçbir şey karşılıksız değildir. Çağımız "barış, hoşgörü, uzlaşma, anlaşma, ortak çıkarlarda birleşme" çağıdır! Öyleyse bu "insan hakları" adımlarının karşılığı da devlete ödenmelidir. Eşitlik taleplerinin, özgürlük mücadelesinin idam fermanını imzalamak suretiyle! Kürt burjuvaları ve liberalleri açısından "insan haklarının" hesabı da kitabı da böyle.

Peki Kürt emekçileri, Kürt yoksul köylüleri açısından bu derinleşerek ilerleyen "barış" sürecinin anlamı nedir?

Bu süreç sonunda Kürt emekçileri, Kürt yoksul köylüleri sömürgecilerin ve sömürücülerin çifte kavrulmuş zulmü altında yaşamaktan kurtulacak mıdır? Bu "insan hakları" Kürt emekçilerine, Kürt yoksul köylülerine insanca yaşama koşullarını mı beraberinde getirecektir? Kürt emekçileri, Kürt yoksul köylüleri kiminle, nasıl "barış" içinde yaşayacaktır? Bu "barış", bizim "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" sözleriyle bildiğimiz ve işçilerin, emekçilerin canına en beter okumanın yöntemi değil midir?

Kürt emekçileri, Kürt yoksul köylüleri, Kürt yurtseverleri ve devrimcileri kendi yollarını Kürt burjuvalarının ve liberallerinin yollarından ayırmak zorundadır. Kürt liberallerinin teslimiyet yolu Kürt burjuvazisinin cebini birazcık doldurabilir. Ama bu yol Kürt emekçileri, Kürt yoksul köylüleri için sadece köleliğin değil, en derin sefaletin de yoludur.

Tutulması gereken yol, emperyalizmin işbirlikçisi sömürgeci ve sömürücü sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesinin yoludur.

Üniversitelerde yeni bir öğrenim yılı

Büyüyen sorunlar ve mücadelenin yakıcılığı

Üniversitelerde yeni bir öğrenim yılı daha başlıyor. Elbette eğitimin sorunları ve bunlara karşı mücadele dinamikleri de...

Sorunlar yığını

Eğitimin paralı hale gelmesi, üniversitelerin özelleştirilmesi, tek tip kıyafet genelgesi, eğitimin bilimsellikten uzaklığı, öğrencilerin (vize, final vb.) sınav terörü altında ezilmesi, çan eğrisi, faşist disiplin yönetmelikleri, kışlaya döndürülen kampüsler, cezaevine döndürülen yurtlar, eğitime ayrılan bütçenin son derece kısıtlılığı, onlarca üniversitenin hemen hiçbir altyapısı olmayan tabela üniversiteleri halinde bulunması, sorunlara karşı öğrencilerin ses çıkarma-örgütlenme yasağı, üniversitelerin hiçbir özerkliğe sahip olmaması, üniversite bileşenlerinin yönetimde belirleyici olmaması, bütün bu sorunların kaynağı YÖK ve yasası, vb.

Bunlar yalnızca sorunların belli başlıları. Bunlardan bazılarını ele alarak, toplam sorunlar konusunda ne yapabileceğimizi ortaya koymaya çalışacağız.

Eğitime bütçe

Üniversitelinin en önemli sorunlarından biri üniversite harçlarıdır. Gerekçesi, fakir bir ülke olduğumuz, buna ihtiyaç duyulduğudur. Ama öte yandan bütçenin büyük bölümünün iç ve dış borç faiz ödemeleri ile askeri harcamalara gittiğini biliyoruz. Yanısıra batık bankaları kurtarmak, siyasetçilere ve "yakın çevresi"ne trilyonlarca liralık vurgun, hortumlama vs. şeklindeki "harcama kalemleri" yer almaktadır.

Eğitime ayrılan bütçenin yetersizliği yüzünden belli başlı üniversiteler dışındaki taşra üniversiteleri tabela üniversiteleri konumundadır. Neredeyse hiçbir altyapısı olmayan bu "devlet" üniversitelerinde kötü bir akademik öğrenim görme olanağı bile yok. Örneğin Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi öğrencileri öğrenimlerine kısmen Çukurova Üniversitesi'nde devam etmektedirler. Elbette diğer üniversitelerden özelleştirmede ön sıralarda yer alanların dışındakilerin de bu konuda çok yeterli olduklarını söylemenin olanağı yok.

Üniversiteye ayrılan yetersiz bütçenin nasıl kullanıldığı ise ayrı bir sorun. Üniversitelerin olanakları sermayeye peşkeş çekilmekte, buralar adeta AR-GE laboratuvarı haline getirilmektedir. Ya da bize karşı oluşturulan Özel Güvenlik Birimleri'ne ve milyarlarca liraya malolan güvenlik sistemlerine harcanan para, eğitim için bile yetersiz olan bütçeden karşılanmaktadır. Bazı üniversitelerde oluşturulan rant ağı ise tümüyle denetim mekanizmalarının dışındadır.

Dolayısıyla, herşeyden önce eğitime yeterli kaynak aktarılması ve bu kaynağın denetiminin tüm üniversite bileşenlerinden oluşan bir komisyona devredilmesi temel bir talebimizdir.

Polis-jandarma-ÖGB terörü

Kapıdan girdiğinizde kaçınıcı kez size küfreder gibi kimlik soruyor kapıdaki zebani. Eğer kimliğinizi evde unuttuysanız, o günkü dersi kaçırarak, devam zorunluluğu olan derse son kez girmeme hakkını kullanmış olacaksınız.

Peki kapıdaki bu "güvenlik görevlileri"nin sizin güvenliğinizi sağladığına ilişkin bir örnek

hatırlayabilir misiniz?

Elbette, hayır. Ama başka şeyler hatırlayabilirsiniz; örneğin, koca koca satırlarla ve pompalı tüfeklerle ülkü ocaklarından toplanan faşistlerin o kadar güvenlikten ve metal dedektörlü kapılardan ellerini, kollarını sallaya sallaya geçtiklerini ve okulda katliam provaları yaptıklarını, polislerin onları nasıl koruduğunu, akademik-demokratik hakları için mücadele eden öğrencilere birlikte nasıl saldırdıklarını hatırlayabilirsiniz. Bunları hatırladıktan sonra, katliamcılarının güvenliğini sağlayan polis-jandarma-ÖGB'nin okullardan defolması gerektiği konusunda içinizi öfkeyle karışık bir mücadele isteği kaplamaya başlar.

Sorunlarımıza sahip çıkmanın önündeki engeller

Diğer bir sorunumuz, sorunlarımızı eleştirme, haklarımızın bilinciyle hareket etmemizin önündeki engellerdir. Bu haklarımızı gasp etmeyi kendine bir hak olarak sayan devlet, bunların dile getirilmesini engellemek için her tür olanağı kullanır, bunlara yasal dayanaklar yaratır. Duvarlara yapıştırılan afişlere, dağıtılan bildirilere sivil polisleriyle müdahale eder. Çünkü devlet öğrenci gençlik kitlesinin sorunlarının bilincine varıp duyarlı hale gelmesinden korkmaktadır.

Diğer yandan öğrencilerin akademik-demokratik mücadelede kullandığı araçları olan örgütlenmeleri yasaklanır, gerçekleştirdiği eylem ve etkinlikleri devletin baskısına maruz kalır. En demokratik haklardan biri olan basın açıklamaları -ki yasal olarak herhangi bir izne tabi değildir- çoğu kez burjuva hukuk kuralları bile çiğnenerek vahşi bir devlet terörüne maruz kalır.

Bunun dışında, son yıllarda devlet eliyle kurulan ve çoğunlukla faşistlerin başkan yapıldığı ÖTK'lar öğrencilerin öz örgütlülükleriymiş gibi lanse edilmektedir. Ancak bir öğrenci örgütülüğünün "öz" örgütlülük olmasını sağlayan en önemli etken, onun öğrenciler tarafından kurulmasıdır. Bunlar tümüyle sahte örgütlenmelerdir. Bu örgütülüklerin öğrencilerin en yakıcı sorunlarıyla ilgilenmemesi de bunun kanıtıdır.

Bu konudaki talebimiz; sorunlarımızı dile getirdiğimiz, taleplerimiz uğruna mücadelemizi sürdürdüğümüz kendi öz örgütülüklerimizin üniversite yönetiminde temsil edilmesi, alınacak kararlarda söz sahibi olabilmesidir.

Özerk-demokratik üniversite

Özerklik, üniversitenin vazgeçilmez tanımlarından biri, deyim yerindeyse üniversiteyi üniversite yapan şeydir. Ancak bu özerklik tüm kapsamıyla düşünülmeli, YÖK'ten, sermayeden, devletten özerklik bir bütün olarak alınmalıdır. Üniversite yönetimi dışarıdan müdahalelere kapalı olmalı,

öğrenci, işçi, öğretim üyesi ve diğer eğitim emekçileriyle birlikte yönetilmelidir. YÖK türünden kurumlar bir an önce lağvedilmelidir.

Bu yönetim de demokratik bir işleyişe sahip olmalı, üniversite bileşenlerinden hiçbirisi diğerleri üzerinde baskı oluşturamamalı, bütçe, müfredat, sosyal hizmetler, atamalar, ücretler, vs. konularında birlikte karar alınmalıdır.

Ne yapmalıyız?

Önümüzde bazı seçenekler var. Bunları tek tek göstereyim.

Biz en iyisi derslerimize girelim, sınavlarımızı geçmek için gecemizi gündüzümüze katalım, rüyalarımızda bile ders çalışalım. Diğer öğrencilerle ders notlarımızı paylaşmayalım, yoksa onlar bizden fazla not alırsa biz geçemeyiz. Geleceğimiz bu dersleri geçmemize bağlıyken, kim bizi suçlayabilir ki! Evet, bu pek insanca değil, ama bize o kadar umut bağlayarak onca maddi olanağı karşılayan ailemize karşı sorumluluklarımız gereği yapmak zorundayız.

Bu arada harçların kaç katına çıkarıldığı, yemekhanenin özelleştirildiği, sürekli yeni soygun mekanizmalarının icat edildiği, "çan eğrisi" denilen sınav notlama sisteminin bizi yalnızlaştırdığı, insani ilişkilerin çöpe atıldığı gördüğümüz gerçekler. Her gün kapıdan girerken suçlu muamelesi görmek de ağırmıza gidiyor. Ama kimlik kartımızı gösterince nasılsa "izin veriliyor" içeri girmemize. Pek inanmasak da "güvenliğimizi" sağladıklarını düşünerek de kendimizi avutabiliriz. Ayrıca, ne zararları var ki bizlere, diye de düşünebiliriz.

Tabii, bu arada "bölücü", "yıkıcı", "terörist" gruplardan uzak duracağız. Bizim hedefimiz sağ-salim okulumuzu bitirip iyi bir iş bulmak. Ne de olsa her koyun kendi bacağından asılır. Yoksa kapıdaki o zebani suratlı polisler yüzünden geleceğimiz cehenneme döner. Biz en iyisi böyle işlere karışmayalım. Bir de mezun olunca işimiz garanti olsa. Ama artık ondan sonra yapacağımız bir şey de kalmayacak. Neyse, şansımıza güvenmekten başka seçeneğimiz kalmıyor.

Peki, bu bir çıkış yolu olabilir mi? Bireysel kurtuluşumuz ne denli güvence altında? Kapitalizmin milyarlarca insanı öğüten çarkları arasında tek başımıza ayakta kalabilecek miyiz? Başka hiçbir seçeneğimiz yok mu?

Elbette ki var! Birleşmek, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek!

(Ekim Gençliği'nin 41. sayısından alınmıştır.)

Devrimci çevrelerin Gebze Cezaevi'nde ortaklaşa örgütledikleri Ulucanlar anma etkinliğinde yapılan ortak konuşmanın metnidir

“ON’lar birer yıldız gibi parladılar karanlığın içinde”

Dostlar,

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. Katiller her fırsatta kan dökmeye devam ediyorlar. Bu bir yıl içinde Burdur ve Bergama’da tekrar saldırdılar. Daha önce de Ümraniye’de, Buca’da, Diyarbakır’da saldırdıkları gibi. Ulucanlar katliamı faşizmin zindanlardaki ne ilk katliamı oldu ne de son olacak.

Ulucanlar katliamının arka planı

12 Eylül’le beraber zindanların adı başka türlü anılır oldu. Baskı, zulüm, katliam, direniş ve mücadele yeri oldu zindanlar. 82 ve 84’te Diyarbakır ve İstanbul’da yapılan Ölüm Oruçları’nda toplam 10 şehitle karşıladık faşizmin zulmünü. Buca, Ümraniye, Diyarbakır zindanları vahşetin acizliğine tanıklık etti. 96 Ölüm orucu ve Süresiz Açlık Grevi’ndeki 12 şehidimiz Türkiye’yi değil dünyayı sarstı. Devrimci iradenin altın örneği olarak geçti mücadele tarihimize. Faşizmin her saldırısını direnişlerle, iradeyle, yürekle, bilinçle karşıladık yıllardan beri. Ve Ulucanlar, bu şanlı direniş geleneğinin yeni bir halkasıydı.

Faşizm her yaşadığı bunalımı işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yüklemeye çalıştı. Bunun için baskıya, katliama ihtiyacı vardı. 12 Eylül bunun adı oldu. Ezilen kitleler her gün daha da yoksullaştılar. Devrim ve sosyalizm uğruna savaşanlar, faşist terörle katledildi. Bir tarafta yoksulluğun en ağır yaşanırken, diğer tarafta bir avuç sömürücü her geçen gün daha da zenginleşti. Bu yüzden de daha çok yozlaştı, iğrençleşti. 1999’a gelindiğinde sosyal güvenlik yasalarıyla, tahkimle, mezarda emeklilikle yüklendikçe yükleniyordu faşizm, emekçi kitlelere. Düzene en büyük olanağı ise estirilen şovenist histeri dalgası ve depremin emekçi kitlelerde yarattığı yıkım sundu.

Faşizmin artan saldırılarına karşı emekçilerin öncüleri devrimciler, komünistlerdi. Ve onların ezilmesi gerekiyordu emekçileri sindirmek, öncüsüz bırakmak için. Kürt halkına karşı yürüttüğü haksız savaştan aldığı sonuç, faşist rejimi daha da cesaretlendirdi. Türkiye devrimci hareketine de bir mesaj verilmesi gerekiyordu. Bir devrimci mevzinin seçilmesi gerekiyordu bu yüzden. Emperyalizmin kanlı maşası Ecevit, patronunun yanına, ABD’ye giderken çantasında devrimci kanı götürmek istiyordu. Ecevit için devrimcilerin kanı baskının, sömürünün en acımasız şekilde uygulanacağını, dünya halklarının katili ABD’ye göstermek anlamına geliyordu. Kontrgerilla merkezlerinde tamamlandı, saldırının bütün hazırlıkları.

Görülmemiş bir vahşet

Ve kan emiciler bir kez daha saldırdılar.

Bu kez şimdiye kadar görülmemiş bir vahşet uygulandı. Gecenin karanlığı mermi sesleriyle yırtılıyordu. 7. koğuş, malta ve nöbetçi yerlerinden aynı anda saldırdı katiller. En ağır çatışma 7. koğuş kapısında ve 7. koğuşu 4. ve 5. koğuşa bağlayan çitlikte gerçekleşti. Robokop kıyafetli, tam donanımlı cellatların tüfek ve makinalarının karşısında bir avuç devrimci mevziyi savundular. Elllerinde sadece sopa ve demir çubuklar vardı. Yoğun ateşe karşı taşla, sopayla savunuldu uzun süre ve bırakılmadı bu mevzi.

Ve ilk düşenler: Abuzer, Ümit, Önder, Zafer, Halil. Onlar ilk mevzinin neferleriydi ve 5. koğuşun 4. koğuşa geçebilmesi için ilk mevziyi ölümüne

savundular. Vurulanlar gaz bombası ve kurşun yağmuru altında taşındı 4. koğuşa. Direniş yeri devrimcilerin sloganları ile çınliyordu. Ulucanlar’ın 4. koğuş havalandırma kapısındaki küçük barikat, Türkiye zindan mücadelesinin en büyük barikatı oldu. Bu küçük barikat ölümüne kararlılığın ve devrimci iradenin sembolü olarak kazandı hafızalarımıza. Cellatlar her şeyi düşünmüşlerdi. İtfaiyenin sığıdığı su ve köpük altında halaylarla, sloganlarla sürdü şanlı direniş.

“Ölürüz ama teslim olmayız!”

Ve ilk şehit: Abuzer yoldaş ölümsüzdür! Her saldırıda bir mavzer mermisi gibi fırlayan Abuzer yoldaş yine ipi ilk göğüsleyen oldu.

İkinci şehit için beklemeye fırsat bile olmadı: Halil yoldaş ölümsüzdür!

Fedakarlıkta, kendinden vermede herkesten önce koşan Halil yoldaş, devrim için canını vermede yine kimseyi beklemedi.

Şehitler ve yaralılar koğuşa taşınırken çatışma daha da şiddetlendi. Koğuşta süren çatışma sırasında geldi dev bir devrimcinin şehit olduğu haberi: Ümit yoldaş ölümsüzdür!

Seni bir kaç cümlele sığdırmak mümkün mü Ümit yoldaş? Şehitliğin teori ile pratiğin en büyük uyumu oldu.

Gecenin üçünde başlayan direniş öğle saatlerine kadar sürdü. Katiller sesleniyordu, “teslim olun” diye. Ve devrimci kararlılık karşılık veriyordu:

“Asıl siz teslim olun. Ölürüz ama teslim olmayız!”

Son mevziye, son dolaptan oluşan barikata kadar sürdü direniş. Ulucanlar, şehitlerimizin kanlarıyla suladı devrim toprağını.

ON’lar birer yıldız gibi parladılar karanlığın içinde.

Mahir yoldaş ölümsüzdür!

Tartışmaların bıkmayan katılımcısıydın. Son tartışmayı sen kazandın Mahir yoldaş.

Ahmet yoldaş ölümsüzdür!

Sen, son efeydin Ahmet yoldaş. Efelerin nasıl savaştıklarını, nasıl çarpıştıklarını bir kez daha gösterdin bizlere.

Aziz yoldaş ölümsüzdür!

17 yaşındaki bir yürek bu kadar büyük olabilir mi? Barikat yerine son dolabı çekerken şehit olmak en gencimize nasip oldu. Kim kıskanmaz seni Aziz yoldaş.

Önder yoldaş ölümsüzdür!

Son adımlarını atarken ölümüne değil, bir türlü kavuşamadığın o dağlara mı gidiyordun Önder yoldaş? Üzülme, şimdi o dağlarda yeni Önderler yetişiyor.

Zafer yoldaş ölümsüzdür!

Yaralandığında nasıl olduğunu soranlara yaptığın zafer işareti ile kararı daha o zaman verdin Zafer yoldaş. Evet biz kazandık!

İsmet yoldaş ölümsüzdür!

Bu toprakların böyle devrimciler yetiştirdiğini cellatlar nasıl da anlamışlar. Onca işkenceden sonra katillerin suratına şamar gibi attığın slogan Ulucanlar hamamında değil, Karadeniz’de çınlıyor şimdi.

Kalbine sığıttıkları kurşun hala bulunamadı. Cesedinden bile korkup tanınmayacak hale getirdiler. Bilmiyorlardı seni en iyi böyle anlatmış olacaklarını İsmet yoldaş.

Habip yoldaş ölümsüzdür!

Dersim mi haykırınsın adını, Helvacı köyü mü, yıllarını verdiğin zindanlar mı? Direnişlerin önderi, devrimin yılmaz savaşçısı, yoldaşlarının öğretmeni oldun. İşkencehaneler sana diz çöktüremedi, sonurda onlar pes etti. O kadar korkuyorlardı ki senden, vücudunu lime lime ettiler. Ancak sonsuza kadar ayakta kalan sen oldun Habip yoldaş.

“İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”

Ulucanlar bir kavga yeri idi. 26 Eylül’de bir savaş meydanı oldu. Devrim ile düzen arasındaki savaş en şiddetli halini aldı Ulucanlar’da. Dost ile düşman, haklı ile haksız, karanlığın bekçileri ile aydınlığın savaşçıları orda saflaştılar.

Ulucanlar’dan yaralı çıkarılanlar sürüklenerek, dövülerek hamamın önüne götürüldü. Cellatlar, katiller daha doymamışlardı. Ve işkence başladı. Yarı baygın, bedenlerin üstünde. Faşizmin çıplak yüzü görünüyordu Ulucanlar hamamında. Henüz ölmemiş olanların beynine, kalbine sıkıldı en alçak kurşunlar.

Bir tek ses yükseldi Ulucanlar'dan göğe doğru:
"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!"
Kesilen, yakılan, parçalanan vücutların onurlu sesini bir kez daha haykırdı zindan duvarları.

Ölenler dövüşerek öldüler.

Güneşe gömüldüler

Vaktimiz yok onların matemini tutmaya...

Evet, vaktimiz yoktu ON'ların matemini tutmaya. Faşizm daha doymamıştı. Sürgünler ve hücrelerde sürüyordu şimdi savaş. Hücrelerde 26 gün sürdü savaş. Diğer cezaevlerinde yapılan rehine eylemleri sayesinde imzaladıkları anlaşmayı bile uygulamak istemiyordu cellatlar. Hücrelerde saat saat verildi mücadele. Ve son sözü yine direnenler söyledi: Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Faşizmin mahkemeleri, cellatların yarım bıraktıklarını tamamlamaya soyundu. Direnişçiler için yüzlerce yıllık hapis cezaları istendi. Katiller hakkında yapılan suç duyuruları ise reddedildi.

Devrimcilerin kararını 30 yıl önce Denizler, Mahirler, İbrahimler vermişti: "Ölürüz ama teslim olmayız!"

Ulucanlar, geleneği sürdürerek şerefli bir devrimci dayanışmaya tanık oldu. Kanlarımız karıştı birbirine. Aynı siperde dövüşmenin verdiği yoldaş sıcaklığı sardı bedenlerimizi. Devrim safları daha bir sıklaştı kavganın sıcaklığında. Ayrımlar birleşti ve tek ayırım çıktı ortaya: Teslim olanlar ve ölümüne direnenler. Teslim olmayı reddedenler devrimci dayanışmanın coşkusuyla kaynaştı siperlerde.

Ulucanlar devrimci kararlılık ve devrimci iradenin en görkemlisine tanık oldu. Faşizm ne yaptığını çok iyi biliyordu: "Ölecek misiniz, teslim mi olacaksınız?"

Karar çoktan verilmişti. Devrimcilerin kararını 30 yıl önce Denizler, Mahirler, İbrahimler vermişti: "Ölürüz ama teslim olmayız!"

ON'lar, şehitlerimiz bedenleriyle gösterdiler izleyeceğimiz yolu. Onların yolu tek doğru yoldu. Evet yoldaşlar, bir kez daha aynı yoldan yürüyeceğiz. Zira biliyoruz ki devrimci irade, kararlılık, devrimci dayanışma o yolda bulur anlamını.

Öfkemiz büyüktür, hesabımız da büyük olacak!

Dostlar, yoldaşlar;

Bugün yine bir yol var önümüzde, yürünecek: F tipi saldırısını püskürtmek! Ulucanlar bu yolun ilk durağıydı. Ulucanlar kendi görevini yerine getirdi. İlk saldırıyı ölümüne bir kararlılıkla karşıladı.

Ulucanlar, F tipi hücre saldırısına karşı mücadelenin ilk kıvılcıklarından oldu. Tutsak yakınları, ileri işçiler, avukatlar, doktorlar Ulucanlar sayesinde görevlerinin farkına daha iyi vardılar. Hücrelere karşı mücadelenin en yakın kitlesel sahipleri Ulucanlar'da gördüler faşizmin sadırılarının kapsamını. Onları harekete geçiren, devrimci tutsakların kararlılığı oldu. Bugün analar, babalar, faşizmin coplarına kararlılıkla karşı koyuyor, yılmadan alanlara koşuyorsa, bu, devrimci tutsakların onlara gösterdiği kararlılığın ürünüdür.

Biz devrimci tutsaklar bir kez daha haykırıyoruz: "Katillerden hesap soracağız." Ulucanlar'da verdiğimiz şehitlerin katillerini biliyoruz. Tetikçilik yapanları bildiğimiz gibi gerçek sorumluları da biliyoruz. Ulucanlar'ı unutmadık, unutmayaacağız. Öfkemiz büyüktür, hesabımız da büyük olacak! Devrimin çelik yumruğunu bütün öfkemizle indireceğiz katillerin iğrenç beyinlerine.

"Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!"

Devrimci tutsaklar olarak bir kez daha haykırıyoruz: "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz" Faşizmin hücre saldırısına Ulucanlar'dan aldığımız kararlılıkla, Ulucanlar'dan aldığımız güçle karşı duracağız. Siper edeceğiz bedenlerimizi bir kez daha faşizme karşı. Hücre saldırısını püskürteceğiz bilincimizle, yüreğimizle. Hücre saldırısını püskürtmek, devrim ve sosyalizm mücadelesinin önünü açacaktır.

Önümüzdeki öncelikli göreve dört elle sarılacağız. Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesinin güncel bir görünümü olan F tiplerinin kapatılması için bugün sürdürülen kararlı direniş doruğuna çıkaracağız zindan cephesinden bir kez daha. İşçileri, emekçileri bu mücadeleye çekmeye çalışan devrimcilerin, tutsak yakınlarının, ileri işçilerin, demokrat avukatların, doktorların bizlerle duydukları haklı gurura uygun davranacağız bir kez daha.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Ulucanlar'ın hesabını soracağız!

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Kahrolsun faşizm! Yaşasın devrimci dayanışma!

(Başlık ve ara başlık tarafımızdan konulmuştur-KB)

Onlarla zafere yürüyeceğiz!..

Tarih 26 Eylül 1999...

Saatler 04.00'ü vurduğunda silah tarrakalarının, gecenin sessizliğinde ses bulan yankılarıyla uyanıyor Ulucanlar...

Tarihe taraflardan biri olarak geçen zulmedenler bir kez daha yazdırıyorlar adlarını kara bir leke olarak tarihe: Kan emici cellatlar!

Tarih 26 Eylül 1999...

Saatler 04.00'ü vurduğunda tarih yazanların sesi yankılanıyor Ulucanlar'dan tüm dünyaya: "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" Tek ses, tek yürek, tek beden oluyor devrimci tutsaklar, faşizmin yüreğine korku salarak...

Ve bir kez daha kanla yazılıyor tarih, asla silinmemek üzere...

En yiğitlerimiz tereddütsüzce sonsuzluğa yürüdüler...

Tarih 26 Eylül 2000...

Halil Türker "Yaşıyor, savaşıyor!", İsmet Kavaklıoğlu "Yaşıyor, savaşıyor", Mahir Emsalsiz "Yaşıyor, savaşıyor!", Habib Gül "Yaşıyor, savaşıyor!", Ümit Altıntaş "Yaşıyor, savaşıyor!", Ahmet Savran "Yaşıyor, savaşıyor!", Aziz Dönmez "Yaşıyor, savaşıyor!", Zafer Kırbıyık "Yaşıyor, savaşıyor!", Abuzer Çat "Yaşıyor, savaşıyor!", Önder Gençaslan "Yaşıyor, savaşıyor!"

Onlar, yaşıyorlar, savaşıyorlar! sloganlarıyla inledi katliamdan bir yıl sonra Ulucanlar... Bu sloganlar aynı zamanda insanın yüreğini coşkuyla kabartan, belki de tutsaklığa en çok yakınılan anlardan birinde; katliamı lanetlemeye gelen yoldaşlarımızı, dostlarımızı selamlamak, onların haykırdıkları sloganlara bir ses de buradan katmak için atıldı. Ve inletildi Ulucanlar, asla teslim olmayan devrimci tutsaklarla, dostlarla, yoldaşlarla... Ardından diğer sloganlarımız yükseliyor, Ulucanlar'ın taş duvarlarından gökyüzüne. Yüreklere bir, sesler bir oluyor dışarıda bizi coşkulandıran kavga dostlarıyla, yoldaşlarımızla...

26 Eylül'ün ilerleyen saatlerinde, yani bundan tam bir yıl önce, devam ederken hastanede teslim olmayanlara işkenceler, atılırken direnenler hücrelere, zafer marşlarımızı haykırıyoruz Ulucanlar'dan...

26 Eylül akşamı bir anma yapıyoruz siper yoldaşlarıyla, bu şanlı direniş için. Önce her günü işkence, her günü direniş olan ve 25 gün süren, hücrelerde yaşananları anlatan kısa bir oyun sergiliyoruz. Buradaki tutsaklar olarak sayımızın az oluşundan kaynaklı izleyicimiz yok. Herkes oyuncu. Böylece katliamı yaşamamış olanlar da bir nebze olsun yaşadılar o anı.

Hücrelerde yapılan anma anlatılırken kendi hazırladığımız anmaya başlıyoruz. İlk önce Ulucanlar şehitleri nezdinde tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuyoruz. Direniş şiirleri okunup, direniş marşları özellikle şehitlerimizin sevdikleri seçiliyor/söyleniyor. Ardından şehitlerin isimleri hayatları anlatılıyor.

Biz de TKİP'li tutsaklar olarak partimizin ilk şehitlerini, öncülerimizi, Habibimizi, Ümitimizi anlatıyoruz. Ümit yoldaşın aynı zamanda anıt mezarına da yazılan şiirini okuyarak başlıyoruz onları anmaya. "Onlar partimizin özü ve özetidirler", "Onlar sarsılmaz birer dava adamı", "Onlar düşünen önder savaşan nefer", "Onlar zindan mücadelesinde hep en öndeydiler", "Onlar..." Sözcüklerimiz yetmedi onları anlatmaya. Sözcüklere sığmayan bir yaşamları olanları sığdıramazdık zaten kelimelere, cümlelere...

Şehitlerimizin adının tekrar okunmasından sonra perde tekrar açılıyor. 25 günün sonu zaferle sonuçlanıyor ve direnenler haykırıyor, biz de haykırıyoruz:

"Yaşasın direniş, yaşasın zafer!"

Sloganların ardından hücrelerde zafer halayı başlıyor. Daha sonra halaylarımız birleşiyor ve şehitlerimizi halaylarımızla uğurluyor, selamlıyoruz bir kez daha...

26 Eylül şehitleri ölümsüzdür!

Hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Ulucanlar zindanı/Bir TKİP dava tutsağı

İzmir Hücre Karşıtı Platformu:

Habip Gül anmasına karşı devlet terörü

Toplumun aynası olan cezaevlerinde yıllardır yaşanan pratik gözler önündedir. Özellikle 1980'lerde toplumun hemen hemen tüm muhaliflerinin cezalandırılması ile başlatılan ve cezaevlerini "topluma yeniden kazandırma" unsuru olmanın çok ötesine; topluma gözdağı vermenin merkezine oturtan şiddet uygulamaları ile günümüze değin gelinmiş ve yaşanan hak gaspları-baskılar-ışkence hiç bitmemiş ve cezaevleri "ezevi-ölümevi" niteliğine bürünmüştür.

Diyalog yolu ile çözülebilecek sorunlar dahi operasyon yöntemi ile tutuklu -hükümlülerin ölümü, yüzlercesinin yaralanması pahasına çözümlenmeye(!) çalışılmış ve duvarların arkasında yüzlerce insan yaşama veda etmek zorunda kalmıştır. Böylesi uygulamalar sonucu Buca-Ümraniye-Diyarbakır-Ulucanlar cezaevinde devletin güvencesi altındaki tutuklu-hükümlüler yaşamını

ytirmiş, Burdur'da kepçe ile kollar koparılmış, Bergama'da 4 gün boyunca gaz bombaları atılmış, Buca'da 75 hükümlü ağır saldırıya uğramış, onlarca yaralanmıştır. Ve tüm bu yaşananlar toplumda derin yaralar açmıştır. Sorumlular yargılanmamış, sorunun insan hakları temelinde çözümü için düzenlemeler yapılmamış, tam aksine tutuklu-hükümlüyü tecrite yönelik yeni düzenlemelere gidilmiştir.

Sorunu sahiplenen, duvarların arkasında-insana ve yaşama hakkına sahip çıkan tüm kesimlerse, aynı anlayışın sonucu olan saldırılardan nasibini almaktadır. Binlerce insan F TİPİNE HAYIR! dediği için gözaltına alınmış, avukatlar-doktorlar aydınlara da saldırılmıştır.

Bugün Ulucanlar Cezaevi katliamında yaşamını yitiren Habip Gül'ün mezarını ve ailesini ziyarete giden kişi ve kurumlar emniyet ve jandarma

güçlerince engellendi. Çiğli'de bir süre bekletilen grup keyfi olarak üst ve kimlik kontrolüne tabi tutulmuş, aynı uygulama Menemen'de yeniden yapılmış ve Helvacı köyü girişinde ise JITEM ve Foça'dan getirilen komando birliklerince grubun önu kesilerek, arabalardan dahi indirilmeden jandarma zoru ile geri çevrilmişlerdir. Grup, sözcüsü ve avukatların tüm girişimlerine karşın jandarma provokatif bir tutum izleyerek, Habip Gül'ün ailesine gönderilmek istenen karanfillere dahi izin vermemiştir.

Katliama karşı çıkan kesimlerin en demokratik tepkilerine dahi tahammül edemeyen-engelleyen-anlayışı protesto ediyor ve gelecek süreçte cezaevlerinde yeni katliamların yaşanmaması için karşı duracağımızı tüm insanlara duyuruyoruz,

1 Ekim '00

İzmir Hücre Karşıtı Platformu

Habip Gül anmasına karşı terör ablukası

Habip Gül'ün ailesi, iki hafta öncesinden DKÖ'lere, sendikalara, partilere yaptıkları çağrı ve gönderdikleri davetiye ile, katliamın yıldönümü nedeniyle 1 Ekim'de yapacakları mezar anmasında kendilerini yanlarında görmek istediklerini belirttiler.

26 Eylül'de Konak Meydanı'nda İzmir Hücre Karşıtı Platformu tarafından katliamın yıldönümü nedeniyle oturma eylemi yapıldı.

İzmir Hücre Karşıtı Platformu Habip Gül'ün ailesinin de çağrısını dikkate alarak 1 Ekim'de ziyaret ve mezar anmasına katılma kararı aldı. Hazırlanan çağrı metni çeşitli kurum, kuruluş, parti ve sendikalara dağıtıldı.

1 Ekim günü daha çok komünistlerden oluşan yaklaşık 100 kişi İHD'de bir araya geldi. Geçen senenin tam tersine, hücre karşıtı eylemliliklerin daha da önem kazandığı bugünlerde, bu 100 kişi içinde sadece bir sendikacı, bir avukat ve İHD yönetim kurulundan iki kişi vardı. İlerici, hatta devrimci geçinen bir çok çevrenin iddialı sözleri yine salt açıklamalardan ibaret kalmıştı.

1 Ekim sabahı güvenlik önlemlerini artıran devletin kolluk güçleri, Helvacı köyünde belediye arabasıyla sokak sokak dolaşarak, hoparlörle anons yaptılar. Söyledikleri özetle; "26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da ölen yasadışı örgüt üyesi Nevzat Çiftçi'nin anması bugün evinde yapılacaktır. 26 Eylül'de İstanbul'da yapılan anmada 198 kişi gözaltına alınmıştır. Oradaki provokatörler ve yasadışı örgüt üye veya sempatanları aynı gösteriyi burada da yapmaya çalışıyorlar. Sağduyulu Helvacı halkının bunlara dikkat etmeleri ve uymamaları kendi yararına olacaktır. Burada herhangi bir yasadışı gösteride jandarma gereğini yapacaktır" şeklindeydi.

Helvacı'ya doğru yola çıkan iki otobüs Çiğli çıkışında iki kez polis tarafından durdurulup provokasyon amaçlı kimlik kontrolü, üst araması ve kamerayla çekim yapıldı. Helvacı girişine varıldığında ise, köyün bütün girişlerinin tutulduğu, yola seçme birliklerden oluşan bir barikat kurulduğu görüldü. Daha otobüsler durmadan jandarma ve robocopları tarafından çevrildi ve bütün kapılar tutuldu. Geçen seneki deneyimden ders çıkaran devlet, bu kez insanların otobüslerden inmesine bile izin vermedi. Seçilen biri avukat iki temsilci sorumlu subayla görüştü, ancak hiçbir şekilde otobüslerin köye girmesine izin verilmedi. Aynı şekilde, temsilci bir heyet oluşturularak ailenin yanına gidilmesi ya da aileden bir kişinin gelip getirdiğimiz çiçekleri alması önerisine de...

Bu koşullar altında otobüsten inemeyen insanlar sloganlarla İzmir'e geri dönmek zorunda kaldılar. Geçilen yerlerde devletin ablukası devam ediyordu.

İHD'ye gelindikten sonra Konak'ta protesto etmek için bir basın açıklaması yapılması kararlaştırıldı. Saat 15:00'de Sümerbank önünde yapılan basın açıklaması Hücre Karşıtı Platform tarafından örgütlendi. İHD şube sekreteri Mihriban Dilşen'in okuduğu basın açıklamasının ardından, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Bergama, Burdur, Ulucanlar... Sokağa eyleme hesap sormaya!" sloganları atıldı ve alkışlarla dağıldı.

1 Ekim'de Helvacı:

Habip Gül yoldaş baskı ve teröre rağmen mezarı başında anıldı

Anmadan günlerce önce jandarma köyde önlem almaya başlamıştı. Kahvelerde, giriş ve çıkışlarda sürekli kimlik kontrolü yapılıyordu. Bu arada aile sık sık karakola çağrılarak anma hakkında bilgi isteniyordu. Ümit yoldaşın anmasında olduğu gibi burada da pazarlığa girilerek şartlarını söylüyorlardı: "Devlet aleyhine slogan atılmayacak, sadece ailesi anmaya katılacak, yasaların dışına çıkılmayacak ve anmaya katılanların isimleri jandarmaya verilecek..."

Kısacası devleti hedef almayın diyorlardı.

Anma gününde sabahın erken saatlerinden itibaren İzmir-Çanakkale yolunda sürekli kimlik kontrolü yapıldı. Helvacı Köyü girişi ve çevre yollara jandarma ve robocop yığıldı. Köy girişindeki arabalar durdurularak, kimlik kontrolleri yapıp anmaya gelenler geri gönderildi. Tüm bu önlemlere rağmen Habip Gül'ün evine ulaşanlar hiç de az değildi.

Bu arada jandarma aldığı önlemlere ek olarak az rastlanır bir çabaya girişti. Belediye hoparlöründen tüm köye anons yaptırarak, halkı iyice korkutmaya ve gözdağı vermeye çalıştı. Bunun üzerine Habip Gül'ün ablası yolda barikat kuran jandarmaya giderek avukatıyla görüşmek istediğini belirtti, ancak İzmir'den gelen ve yolda tutulan arabaya gitmesine izin verilmeyerek geri çevrildi.

Jandarma kontrolüne yakalanmadan köye giren bir grup devrimci ve aileyle birlikte kortej oluşturarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. En önde alında kızıl bant takan ve çelengi taşıyan Habip Gül'ün abisi, arkada "Kavgamızda yaşıyor!" yazılı Habip Gül resimli tişörtleri giyen ailesiyle birlikte köy merkezinde alkışlarla yürüyüşe geçildi.

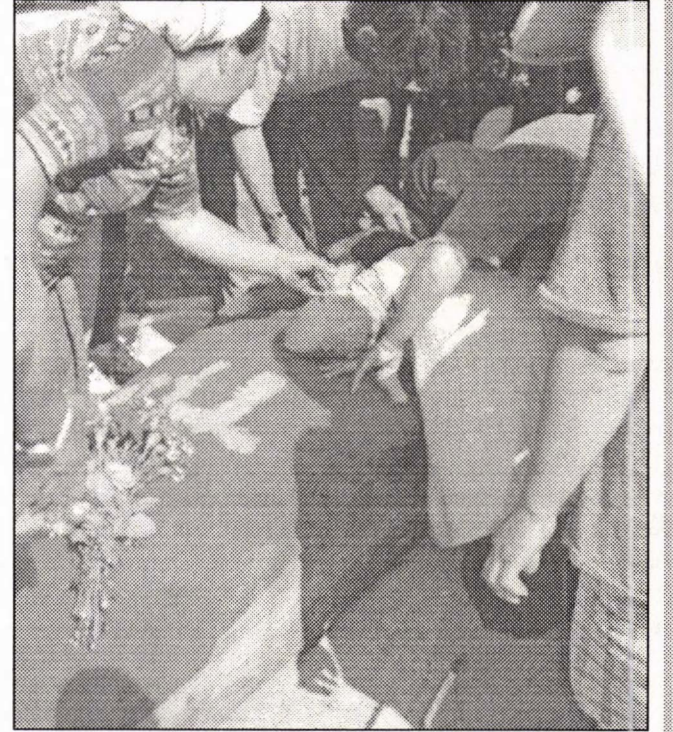
Geçen yıldan farklı olarak bu kez köyün içinde hiç jandarma yoktu. Köy çıkışında mevzilenmişlerdi. Çıkışa gelindiğinde, geçen yıldan kat kat fazla önlem alındığı görüldü. İki sıra halinde çelik kuvvet ve robocoplar kitleyle birlikte yürüyor, ön taraflarda ise araziye yayılmış ağaçlar arasında, üzüm bağlarında ve mezarlık çevresinde mevzilenmiş neredeyse bir ordu bulunuyordu. Kortej'de 38 kişi vardı ve kişi başına hemen hemen 30-40 jandarma düşüyordu. Bu durum insanların gülmesine neden oluyordu. Bu onların güçlerinin değil korkularının göstergesiydi.

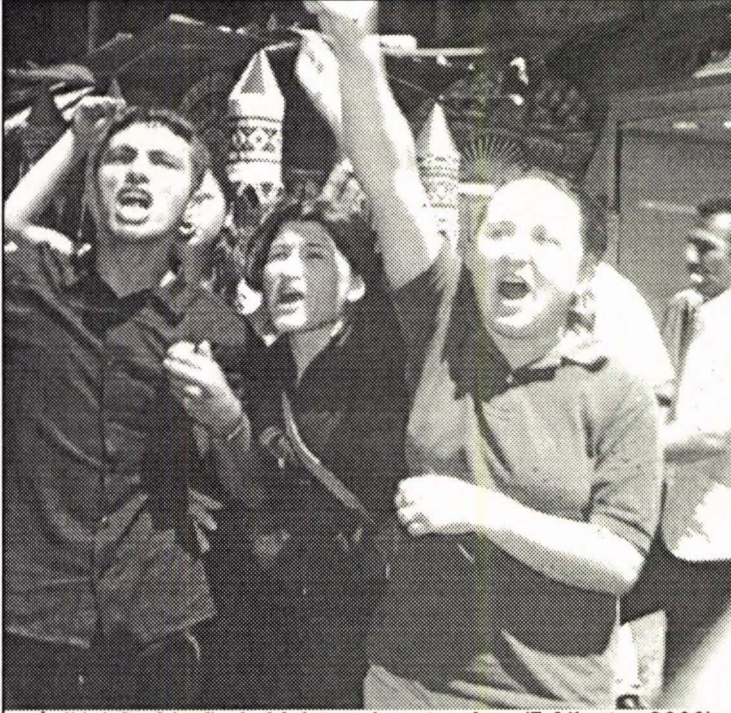
Bir süre sessiz yüründü, mezarlık yoluna gelindiği andan itibaren ise alkışlar ve sloganlar başladı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları ve marşlarla mezarlığa girildi. Mezarlıkta ilk olarak Habip Gül ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından Habip Gül'ün ablası bir konuşma yaptı. Konuşmasında; yapılan baskılar ve anmaya yönelik tüm engellemelere rağmen burada olduğumuzu, yurdun dört bir yanındaki yoldaşlarının şu anda Habip'i andığını, tüm bu önlemlerin ve her türlü engellemelerin bizlerden ve Habipler'den ne kadar çok korktuklarının göstergesi olduğunu vurguladı.

Ulucanlar'da katledilen On devrimcinin adı her okunduğunda, insanlar "Yaşıyor!" diye bağıyor ve en son "komünistler savaşıyor" sloganı daha güçlü haykırılıyordu. Okunan şiirin ardından Habip için hep bir ağızdan Drama Köprüsü söylendi. Ve sürekli olarak "Ulucanlar'da bir ses, Habip yoldaş ölmez!", "Habip yoldaş yaşıyor, komünistler savaşıyor!" "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Habip Gül'ün ablasının yaptığı son konuşmanın ardından son kez saygı duruşunda bulunuldu ve kortej oluşturularak çelik kuvvet eşliğinde mezarlıktan ayrıldı. Jandarma köy girişine kadar kitleye eşlik etti. Ancak tüm bu baskılar kimseyi umutsuzluğa düşürmedi.

Habip yoldaşın kızının söylediği gibi; "Bugün güçlüyüz, gelecek yıl daha güçlü olacağız!"

Berlin'de Ulucanlar anması**Asla unutmayacak,
asla bağışlamayacağız!**

İstiklal Caddesi'nde bir hücre karşıtı eylem (5 Ağustos 2000)

Bundan bir yıl önce Ankara'nın göbeğinde faşist diktatörlüğün kolluk güçleri, yüreklerinden ve ideallerinden başka hiçbir silahı olmayan 10 devrimci tutsağı işkence ederek hunharca katletti. Bu vahşi katliamı lanetlemek, kurşunlara karşı kolkola halaya girerek ölümle alay eden 10 kızıl karanfilimizi anmak için bizler, Alınterimiz, Y. Atılım, Kızıl Bayrak, Kurtuluş, Devrimci Demokrasi ve S. Rızgari okurlarının oluşturduğu DETUDAK Berlin Komitesi adına bir anma düzenledik.

"Ölüm Hücrelerine Girmeyeceğiz" şiarıyla düzenlenen etkinlikte; yerel grup ve sanatçılar, tutsak ve şehit yakınları, sinevizyon gösterisi, Ulucanlar sürecinde Türkiye'ye giden delegasyondan Alman bir arkadaş yer aldılar.

DETUDAK adına yapılan konuşmada: Ulucanlar katliamının devletin tutsakları teslim almak için gündeme getirdiği F tipi(hücre) cezaevi modelinin bir ön çalışması olduğu; sonrasında girilen Burdur ve Bergama cezaevlerindeki katliam provalarının da bunun bir parçası olduğu; yine faşist devletin bundan sonraki süreçte de bu ısrarlı çalışmasına devam edeceği, ne pahasına olursa olsun hücre sistemine geçmeye çalışacağı; öte taraftan devrimci tutsakların ölümüne direneceğinin ve bu konuda asla taviz vermeyeceklerinin çok açık görüldüğü ve dışarda bulunan bizlerin içerdeki devrimci tutsakları yalnız bırakmamak için yapılan çalışmalara ve eylemlere destek vermemizin artık zorunluluk olduğuna vurgu yapıldı.

Şehit ve tutsak yakınları, özellikle son bir yılda yaşadıklarını ve gözlemlerini aktararak, saldırılarda yaralanan, sakatlanan devrimci tutsaklara maddi-manevi destek sağlamak gerektiğini dile getirdiler. Kendine insanım diyen hiç kimsenin bu konuda duyarsız kalamayacağını belirttiler.

Sinevizyon gösterisinde ise öfke, coşku, hüznün had safhadaydı. Ailelerin evlatlarına destek direnişleri, konuşmaları ve Ulucanlar katliamında şehit düşen siper yoldaşlarımızın otopsi görüntüleri, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları eşliğinde izlendi.

Ulucanlar sürecinde Türkiye'ye giden delegasyondan Alman bir dostumuz, o süreçte yaşadıklarını; polisin uyguladığı dayatmaları; ailelerin ve devrimci-demokrat-duyarlı insanların, kuruluşların çabalarına ve kararlılıklarına değinerek, konuşmasını devrimci tutsakları asla yalnız bırakmayacağız sözleriyle bitirdi.

Yaklaşık yüz kişinin katıldığı etkinliğimiz, kültürel programda yeralan dayanışmacı ozan ve grupların söylediği türküler ve marşlar, çekilen halaylar ve bir sonraki eylemde buluşmak istediğimizi belirten mesajımızla son buldu.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

DETUDAK/Berlin

"Devrimci onur işkenceyi yenecek!"

Merhaba,

Tüm Kızıl Bayrak çalışanlarını, Türkiyeli işçi ve emekçileri, insanların ezilmediği bir dünya için mücadele edenleri, buradaki göçmen işçiler ve Belçikalı sınıf öncüleri olarak selamlamak istiyoruz.

Bizler Türkiyeli göçmenler olarak, sizlerin devrimci mücadeleniz ile yarattığınız değerleri savunmak için oluşturduğumuz bu platformdan, Türk devletinin devrimci tutsaklar üzerinde oynamaya çalıştığı oyunlara, işçi ve emekçilere yapılan saldırılara boyun eğmeyeceğimizi bildiriyoruz. Her koşulda Belçika'da kamuoyu yaratarak, mücadelenize tüm gücümüzle destek vermeye

hazırız.

Devrimci ve komünist tutsaklar, işçi ve emekçileri onurlandırdılar. Bunu egemen sınıflar da iyi bilmekteler. Varsın onlar tutsak düşen ya da mücadele eden, hamuru çelikten yoğrulmuş komünistlere ve devrimcilere kendilerince meydan okusunlar. Unutmasınlar ki, bu toprakların yiğit evlatları tam iki sene önce "Cüret ettik ve kazandık!" diyerek komünist işçi partisini kurdular.

Devrimci onur işkenceyi yenecek!

**Antwerpen Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma
Komitesi İnişyatifçileri
Antwerpen/Belçika**

Hücrelere izin vermeyeceğiz!

26 Eylül '99'da Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliamın birinci yıldönümü anmak ve hücre saldırısını protesto etmek amacıyla Bielefeld'de, Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Platformu olarak, "Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Gecesi" düzenledik.

Nisan ayında oluşturulan Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Platformu bugüne kadar çeşitli etkinlikler gerçekleştirdi. 6 aydır her hafta çarşıda bilgilendirme standı açılıyor, hücrelere karşı imza toplanıyor, Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtılıyor.

Son etkinliğimiz, 30 Eylül günü gerçekleştirdiğimiz gece oldu. "F" tipi hücrelere izin vermeyeceğiz!" şiarı ile gerçekleştirdiğimiz gecemize 400 civarında insan katıldı. "Devrim şehitleri

ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Yaşasın siper yoldaşlığı!" vb. sloganların atıldığı etkinlik genel olarak olumlu bir havada geçti.

Tutsak yakınları ve aydınların anlatımı ile Ulucanlar katliamının belgeleri olan otopsi görüntülerinin yer aldığı bir film gösterimi yaptık. Görüntüler söze yer bırakmayan bir vahşeti sergiliyordu. Bu gösterim kitle üzerinde sarsıcı bir etki yarattı.

Platform adına yapılan konuşmada; Türkiye cezaevlerindeki direnişçi geleneğin tarihi, hücre saldırısının devrimciler şahsında bütün bir topluma karşı bir saldırı olduğu anlatıldı ve platformun eylemliliklerine daha etkin biçimde katılma çağrısı yapıldı.

Bielefeld/BİR-KAR

**Habip-Ümit ve siper yoldaşlarının bıraktığı
kızıl bayrağı gururla taşıyacağız!..**

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. Katil devletin yaptığı katliam hazırlıklı ve planlı bir katliamdı. Devleti böyle bir katliama zorlayan, içte yapısal ve dönemseller sorunlar, dışta emperyalizmin ihtiyaçlarına uygun yeniden bir yapılanmaydı. Bunun için ilk önce işi devrimci ve komünistleri teslim almak. Böylelikle ilk olarak hücre tipi cezaevlerine geçişi sağlamak istiyordu. İkinci olarak da IMF-TÜSİAD yıkım programlarını işçi ve emekçilere pürüzsüzce uygulamak.

Devletin başkentini göbeğinde Ulucanlar'ı seçmesi tesadüf değildi. Özellikle Ecevit'in ABD yolunda sarfettiği laflar, rastgale söylenen sözler hiç değildi.

Katil devlet devrimcilerin irade ve kararlılığını hesaba katmamıştı. Hesapladıkları planlar daha ilk başta ölümüne direniş karşısında suya düştü. Onlar, siper yoldaşlığını düşmanın topu tüfeği karşısında çelik irade olup halaya durarak gösterdiler. Teslimiyet asla! dediler.

ON'ların yücelttiği kızıl bayrak şimdi daha da güçlü, daha da dirençlidir. ON'ları birinci yılında anarken bir kez daha önlerinde saygıyla eğiliyoruz.

Bizler yurtdışında Habip ve Ümitlerin

yaratmış olduğu partinin taraftarları olarak, her yıl 26 Eylül günü Habip ve Ümit yoldaşları anarken gözbebeğimiz olan partimizin program ve tüzüğünü hayata geçirerek, iktidar yolunu açmak için mücadele edeceğiz. Yol açık, hedef bellidir.

Emperyalizmin küresel çapta egemen olduğu dünyada ağırlaşan sorunlar, önümüzdeki süreçte emek-sermaye arasındaki çatışmaları daha da hızlandıracaktır. Şimdiden emekçiler Seattle'dan Prag'a kadar saldırgan dünya sermayesini protesto ediyorlarsa, yarın komünistlerin önderliğinde daha gür ve planlı bir biçimde emperyalizmi mezarına gömecektir.

Biz Stuttgart TKİP taraftarları olarak sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Katil devlet, Ulucanlar katliamında aldığı yenilgi sonrası, saldırılarını daha sinsiler olarak sürdürmeye çalışmaktadır. Ancak katil devletin yakasını bırakmadık, bırakmayacağız. Yurtdışı hücre karşıtı eylemliliklerimizi daha da zenginleştirip devletin kirli, sinsiler oyunlarını boşa çıkaracağımıza, ON'ların önünde söz veriyoruz.

Stuttgart TKİP taraftarları

Ümraniye Cezaevi'nden devrimci tutsaklar:

“Ailelerimize kalkan elleri kıracağız!”

İçerde biz siyasi tutsaklara, dışarda ailelerimize saldırıyorlar.

Tabutluklarda bize, siyasi tutsaklara; mezar ziyaretlerinde ailelerimize saldırıyorlar.

Zindanda ezilen ve sömürülenlerin bilincine ve sınıf tavrına; fabrikada düşük ücretlerle özelleştirmeye, sokakta dipçik ve kurşunla emekçilerin yaşamına saldırıyorlar.

Zindanlarda ölüm ve kıyım; sokakta şiddet ve korku üretiyorlar.

Her yerde yaşama kısıyorlar. Her yerde terör uyguluyorlar.

Kan ve şiddet soluyor sistem!

Mezar ziyaretlerine bile tahammül edemiyor sistem. Eleştiriden, kınamadan, tilili çeken acılı annelerin dilinden korkuya kapılıyor.

Bu korku Ulucanlar'da olduğu gibi, zindanda akıl almaz işkence, kıyım ve zulume; sokakta sopalı, joplü şiddete dönüşüyor.

Karşı çıkana, bu sisteme tavır koyana durmadan tabutluk inşa ediyorlar; zindanda, sokakta, dağda

kıydıkları halk evlatlarının anne-baba, kardeşlerine de, dün Karacaahmet mezarlığındaki gibi terör estiriyorlar. Sistem suç işledikçe çirkinleşiyor, şiddete başvurdukça kuduruyor, saldırıyor ve tüm işçi ve emekçilerin yaşamını tehdit eden korkunç bir canavar olduğunu tekrar tekrar gözler önüne seriyor.

Faşist devletin Ulucanlar zindanında gerçekleştirdiği unutulmaz katliamın anma ve kınama gösterisi de, kanlı sistemin niteliğine uygun bir siyasetle karşılandı. Mezardaki şehidi anmaya gidenler, korkuya güdülenmiş sistemin savaş düzeni almış şiddet ve ölüm güçleriyle karşılaştı. Ak saçlı yaşlı-başlı anne-babalar ve çocuk yaşta insanlar vahşi bir şiddete maruz kaldı.

Sistem; şiddet ve ölüm üretiyor. Sistem yaprak kımıldamasından ve annelerin tilisinden bile mühtis korkuyor. Korkuyor, çünkü tepeden-tırnağa işçi-emekçiye düşmanlaşmış, insani değer ve ilişkiye yabancılaşmış bir katiller sürüsünün devletleştirdiği gerçeği hergün daha fazla ayyuka çıkıyor.

Vurdukça vursun keyfine isterse, ölümle, kıyımla,

şiddetle yaşamını sürdürmeye çırpınsın isterse. Tarihsel olarak kaybetmiştir bu devlet. Siyasal olarak da, acılı kitlelerin birleşecek görkemli gücü, ve devrimcilerin bilinçli, örgütlü karşı koyuşu karşısında kahrolacaktır. Ulucanlar katliamında ailelerimize yaşatılan acı ve şiddetin de hesabı mutlaka sorulacaktır. 24 Eylül'de Karacaahmet'te devletin gerçekleştirdiği vahşeti kınıyoruz.

25 Eylül 2000 günü yaptığımız sayım vermeme eylemiyle, şehit ve tutsak ailelerimizle omuz omuza olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

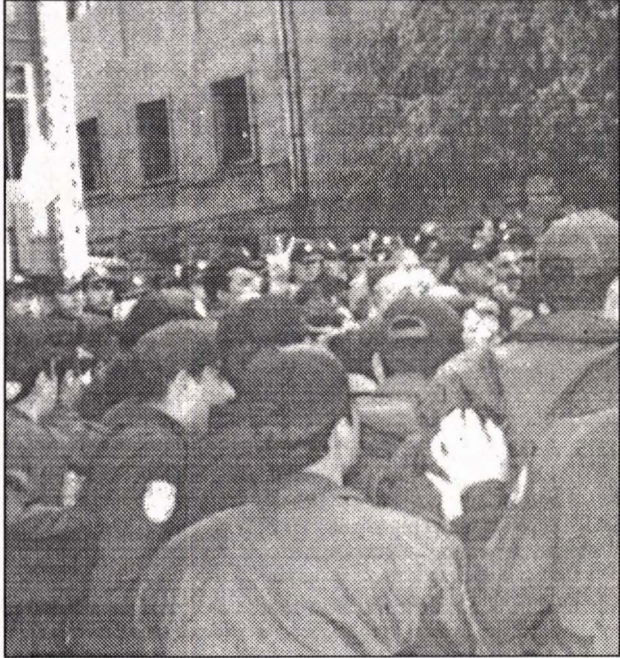
İşçileri, emekçileri, köylüleri, DKÖ'leri mücadeleye destek vermeye, sokak gösterilerine çağırıyoruz.

- Ailelerimize kalkan elleri kıracağız!
- Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!
- Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Ümraniye Zindanı'ndaki:

TKP/ML, DHKP-C, TİKB, TKP(ML), MLKP, TKEP-L, TKİP, THKP-C/MLSPB, TKP-K Dava Tutsakları

Meclis önündeki eyleme polis saldırısı

1 Ekim Pazar günü tutsak aileleri, meclis açılışında cezaevindeki devrimci tutsakların hücrelerde yokedilmesini protesto etmek ve taleplerini bir kez daha haykırmak için meclis önünde bir oturma eylemi gerçekleştirmek amacıyla Ankara'daydılar.

Batı Sineması önünde toplanan ve buradan yürüyüşe geçmek isteyen yaklaşık 100 kişilik kitle polis müdahalesiyle karşılaştı. Karga tulumba gözaltına alınan kitle 1 gün kadar gözaltında tutuldu. Gözaltı süresince taciz ve dayığa maruz kalan eylemciler, yaklaşık 10 saat adliyede tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Ertesi gün YKM önünde saat 18: 00'da gözaltıları ve Ümraniye Cezaevi'nde yaratılmaya çalışılan provokasyonu teşhir ve protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 70 kişilik kitle sloganlar attıktan sonra dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Paneli Esenyurt Demokrasi Platformu örgütledi

F tipi paneline 250 emekçi katıldı

Sermayenin ardı ardına biz işçi-emekçilere, ezilen halklara ve onun öncülerine gerçekleştirdiği saldırılardan biri olan F tipi cezaevleri, halen TC devleti tarafından şirin gösterilmeye çalışılmaktadır. Asıl amaç ise tüm muhalif ve ezilen kesimi baskı altına almak, öncülerini hücrelere kapatmak ve daha kolayından katledebilmektir. Devrimciler, işçi ve emekçilere karşı bu haince planları yapan sermaye devletine karşı yerelliklerde oluşturulan hücre karşıtı platform ihtiyacı ve aciliyetinden yola çıkarak, Esenyurt'ta da Dayanışma, Halkevi, İşçievi, TUYAB, EMEP, HADEP ve ÖDP'den oluşan Esenyurt Demokrasi Platformu'nu oluşturduk.

Öncelikli olarak yerelde işçi-emekçi halkı, F tipinin hukuksal, sağlıksal ve insani boyutları hakkında bilgilendirmek amacıyla panel yapmayı düşündük. Son süreçte F tipi cezaevleri ile ilgili yapılmaya çalışılan bu tür etkinliklerin izin başvuruları kabul edilmemesini gözönünde tutarak, panel için “Türkiye’de Demokrasi ve İnsan Hakları” adı altında başvuruda bulunduk. Nitekim bu yol olumlu da oldu.

Panel öncesi 5 bin adet özel sayı hazırlayarak semtlerde ajitasyon ve propaganda eşliğinde dağıttık. Ayrıca panel duyurusunu afiş ve pankartlarla sınırlı da olsa bir çalışmayla gerçekleştirdik. Bir hafta öncesi Ümit Altıntaş yoldaşın mezar anmasında üç gün keyfi bir şekilde gözaltında tutulmamız, bu çalışmamızı ister istemez bir ölçüde sınırladı.

1 Ekim’de Esenyurt Evlendirme Dairesi’nde gerçekleştirdiğimiz panele 250 civarında bir kitle katıldı. Panelistler; F tipi

cezaevleriyle sermaye devleti neyi amaçlıyor? Kimler için hazırlık yapılıyor? Avrupa’daki durum nedir? Hücre şartları nelerdir? İşçi sınıfı ve emekçilerle nasıl bir bağlantısı var? Bu saldırıyı sınıfa yapılan saldırılarla nasıl bütünleştirmeliyiz? İHD bu çerçevede nasıl bir çalışma yürütüyor? Hücreler insan sağlığını nasıl etkiliyor? vb. sorular çerçevesinde, oldukça özlü ve anlaşılır bir anlatımla gerçekleştirildi. Sonrasında da yazılı ve sözlü sorularla canlı bir katılım gerçekleşti.

Sonuç olarak F tipi cezaevleri gerçeği yeterli bir şekilde gelen kitleye aktarıldı. Panel sonrası kitleden insanların etkinliği olumlu yönde değerlendirmesi de panelin amacına ulaştığının bir göstergesi oldu. Bunu Esenyurt Demokrasi Platformu’nun bundan sonraki çalışmalarının önünü açan bir başlangıç sayabiliriz.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

HÜCRE TİPİ YAŞAMA GEÇİT VERME!

Değerli Esenyurt Halkı;

Hücrelere konulmak istenenin sadece devrimci tutuklu ve hükümlülerin olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayır! Egemenler, tüm yaşamlarımızın hücreleştirilmesini istiyor. Sadece bu günümüz değil geleceğimizde tehdit altında. Çünkü sendikalaşmak için mücadele veren işçiyi, paralı eğitime karşı çıkan öğrenciyi, insanca yaşam için yetercek ücret isteyen emekçiyi hücreler bekliyor. Eger hücreyi tam anlamıyla anlamak istiyorsanız, evinizde banyoya kilitleyin kendinizi kaç saat dayanabiliyorsunuz? Özcüsü geleceğimiz 7 m²'lik hücrelere konulmak isteniyor.

Kısacı;		
Hücre	=	IMF tipi cezaevi
Hücre	=	Katliam
Hücre	=	Calınan gelecek
Hücre	=	İskolu barsajı
Hücre	=	Kanun Hukmünde Karamame
Hücre	=	Yüksek Öğretim Kurulu
Hücre	=	Sistemleştirilmiş işkence, tecavüz
Hücre	=	Açlık ve sefalet
Hücre	=	Koşegin ağzında dolanan insanlık
Hücre	=	Kurt halkının özgürlük mücadelesine saldırı
Hücre	=	İscilere ve emekçilere olumdur.

Evet tüm bu saldırılara karşı sesimizde ses katalım. Esenyurt'ta yapılacak panele destek olalım, gücümüzü birleştirelim!

Esenyurt Demokrasi Platformu
(Dayanışma, EMEP, HADEP, Halkevi, İşçi Evi, ÖDP)

Kızıl Bayrak Ocak 2000 - 1998 - 1999 - 2000 - 2001 - 2002 - 2003 - 2004 - 2005 - 2006 - 2007 - 2008 - 2009 - 2010 - 2011 - 2012 - 2013 - 2014 - 2015 - 2016 - 2017 - 2018 - 2019 - 2020 - 2021 - 2022 - 2023 - 2024 - 2025

Hücrelere karşı mücadele üzerine notlar

A. Emin Can

alabilir ve devrimci tutsakları sahiplenebilir.

* Hücrelere karşı mücadeleyi işçi sınıfına maletmek, "işçiler; hücre saldırısı size saldırdır, devrimci tutsaklar sizin öncülerinizdir" vb. söylem ve yaklaşımlarla başarılabilecek bir iş değildir. Sermayenin saldırıları bir bütünlük arz ediyor. Öyleyse işçi sınıfı bu topyekün saldırıya karşı harekete geçirilebildiği durumda,

sınıfın hücrelere karşı mücadeleye kazanılmasından söz edilebilir. Zira sermayenin saldırılarının bütünlüğü, bütünü oluşturan parçaların birbiriyle ilişkisini, hücre saldırısının bu bütün içerisindeki yerini kavramayan bir sınıf hareketinin hücrelere karşı mücadeleye örgütlü bir katılımı (dolaylı olarak etkilemesi değil, doğrudan katılımı) mümkün değildir. Özelleştirmelere, sendikasılaştırmaya, ücret kaybına, sosyal güvenliğin tasfiyesine, grev yasaklarına karşı

harekete geçirilemeyen bir işçi sınıfı, hücrelere karşı da harekete geçirilemez.

Örneğin, bir dizi ilerici sendika şubesi hücrelere karşı olduğunu ilan etmiştir. İstanbul, Ankara ve Adana'da yerel emek platformu girişimleri hücrelere karşı mücadeleyi başlıca gündemleri arasında saymışlardır. Buna rağmen, yapılanlar "basın açıklamaları"ndan ileri gitmemiştir. Bu durum sözkonusu şube ve platformların hücre karşıtlığında samimiyetsizliklerinden değil, genel olarak sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi bir çizgi izleyememelerinden, birer mücadele odağı olmayı becerememelerinden kaynaklanmaktadır.

İşçi sınıfı, sermayenin saldırılarının bütünlüğünü, hücre saldırısının bu bütün içerisindeki yerini ancak mücadele içinde, kendi deneyimiyle kavrayacaktır. Bu nedenle, hücrelere karşı mücadeleyi işçi sınıfı eksenine oturtmanın yolu, sermayenin topyekün saldırısına karşı sınıf hareketini geliştirip politikleştirmekten geçmektedir. Bu gerçeği gözetmeyen bir "sınıfa yönelik hücre karşıtı çalışma", mücadeleyi sınıfa maletmekten uzak kalacaktır. Bu yolla mücadeleye işçi sınıfı değil, en fazla, "duyarlı", "kendine insanım diyen" işçiler kazanılabilir. Üstelik bu, "insan hakları savunuculuğu" biçiminde, mevcut hareketin zayıf ideolojik platformunda olacaktır. Bu yolla hücre karşıtı mücadelede sınıfa doğru nitel bir sıçrama sağlanamaz, olsa olsa "işçilere" doğru nicel bir genişleme sağlanabilir.

* Topyekün saldırının ancak topyekün mücadeleye püskürtülebileceği doğrudur. Ancak bu bir genel doğrudur, genel düzeyde doğrudur. Somut ise her zaman

özeldir, yalnızca sürecin bütününde açığa çıkan 'genel' çizgiler genel doğrulara denk düşer, bunun dışında somut durum her zaman genel olandan şu ya da bu ölçüde sapar. Bu nedenle, genel olanın somut gelişim sürecinde nasıl, ne biçimde gerçekleşeceği önsel olarak bilinemez. Dolayısıyla, topyekün saldırının ancak topyekün mücadeleye püskürtülebileceği doğrusundan, hücre saldırısının ancak sermayenin saldırısının diğer tüm parçalarıyla birlikte püskürtülebileceği şeklinde bir sonuç çıkarılamaz. Zira zincirin nereden kırılacağı, çatışmanın nerede, nasıl kızışacağı belli değildir. Tıpkı devrimin özü iktidar sorunu olduğu halde, devrimin parlamenter bir sorundan mı, ya da hukuksal bir tartışmadan mı başlayacağını belli olmaması gibi.

* Devlet ise belirli bir kısa vadeli programa sahiptir. Hücre karşıtı hareketi sınıfsal-ideolojik zayıflığı üzerinden parçalamayı ve etkisizleştirmeyi hedefleyen bir manevradır bu program. Özü, hücrelerin liberal bir makyajla sunulmasıdır. Manevranın üç temel ayağı, Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesinin "tredmana uyan tutukluların ortak mekanlardan yararlandırılması"na elverecek şekilde değiştirilmesi; "sivil denetim" masalı ve kısmi af tasarısıdır. Bu yönde gerekli yasalara çıkarılması, meclisin öncelikleri arasındadır. Devletin bu manevra ile bugün hücre karşıtı cephede yer alan bir kesimi tarafsızlaştırabileceği ve hareketi zayıflatabileceği ise bir gerçektir.

* Devletin manevrası boşa çıkarılmak zorundadır. Bu da ancak güç ile yapılabilecek bir şeydir. Belirsiz bir geleceğe yayılmış potansiyellerle/olanaklarla politika yapılamaz.

Öncelikle, manevranın hücre karşıtı cepheyi etkilemesini engellemek, bunun önüne moral-siyasal bir barikat kurmak gereklidir. Hareketin geriye düşmesi ancak böyle engellenebilir. İkincisi, devletin manevrasını devrim lehine bir çatlağa, giderek bir kazanıma dönüştürebilecek bir ağırlık, bir güç yaratmak gereklidir.

Hücre saldırısını toplumsal muhalefetin gündemine sokan, hücre karşıtı harekete ilk itilimini, gelişme ivmesini ve toplumsal meşruluğunu sağlayan, devrimci tutsakların ölümüne direnişlerle ortaya koyduğu kararlılıktır. Bu ölümüne direniş kararlılığı olmasaydı, bir "hücre karşıtı hareket"ten söz edilemezdi. Öyleyse, yine tutsakların ölümüne direnişi, bu cepheyi koruyup güçlendirecek, yaratacağı moral-siyasal etkiyle liberal makyajı bozacaktır. Yine devrimci tutsakların direnişi, devletin manevralarını kazanıma dönüştürebilecek başlıca ağırlık ve başlıca güçtür.

* Hücre saldırısı herşeyden önce, devrimci kimliği yoketmeyi hedeflemektedir. Koşullar ne olursa olsun, direnişin olduğu yerde devrimci kimliğin yok edilmesi mümkün değildir, devrimcilerin bedenleri yok edilse bile. Hücre saldırısı, en dar anlamda, devrimci tutsaklar ile devlet arasında bir irade çatışmasıdır ve tutsakların direnişi, yani devrimci irade, bir bütün olarak sürecin kaderini tayin edecektir.

* Devrimci tutsakların direnişi, sınıf hareketinin politikleşmesinde önemli bir etken olacaktır. Bedeli ağır da olsa hücre saldırısının püskürtülmesi, yığınların bilincinde sermayenin saldırılarına karşı direnişi esinleyecektir. Devrimci hareket yığınlar nezdinde güven ve saygınlık kazanacaktır.

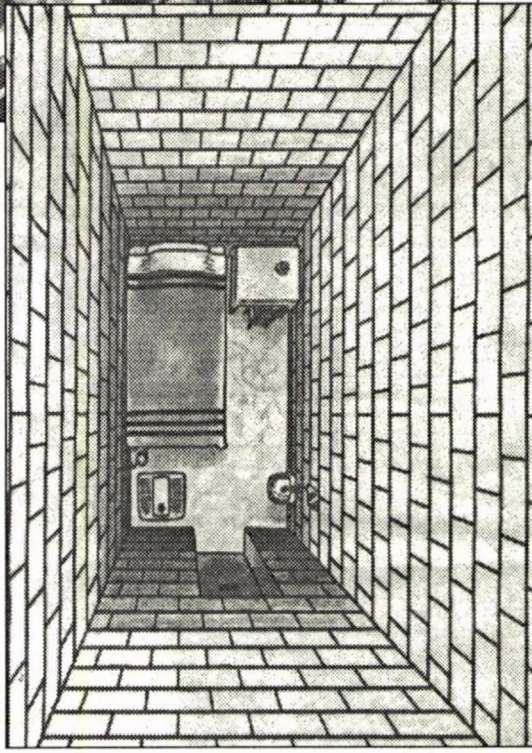
* Devlet hazırlıklarını sürdürüyor. Kendisinin en güçlü, hücre karşıtı hareketin ise en zayıf olduğu anda saldırının pratik adımlarını atacaktır. Devletin hazırlıklarını tamamlamasına fırsat verilmemelidir. İstedığı gibi manevra yapmasına izin verilmemelidir. Hazırlıkları bozulmalı, manevraları tersine çevrilmelidir. Devlet savunma konumundayken devrim inisiyatifini ele almalı, karşı saldırıyı örgütlemelidir.

* Hücre karşıtı hareketin en temel başarısı, toplumsal muhalefetin (varolduğu kadarıyla) hemen tüm kesimlerini kapsamış olmasıdır. Hücre karşıtı aydın hareketi, TTB, barolar, TMMOB gibi başlıca meslek örgütleriyle reformist partilerin hücre karşıtı tutumları, İHD, ÇHD gibi demokratik kurumların aktif çabaları, ilerici sendika şubelerinin ve yerel emek platformlarının hücrelere karşı mücadeleyi gündemlerine almaları, semtlerde, üniversitelerde ve taşra illerinde kurulan hücre karşıtı platformlar, tüm bunlar tespitimizi doğrulamaktadır. Böyle olduğu içindir ki, muhalefetteki düzen partileri (CHP ve FP) bile hücreleri doğru bulmadıklarını ifade etmek ihtiyacı duymuşlardır. Zira burada mevcut hükümeti zayıflatan bir güç görmektedirler.

* Hücre karşıtı hareketin lokomotifi, tutsak yakınları ve devrimcilerden oluşan son derece sınırlı bir güçtür. Bu sınırlı gücün ısrarlı ve enerjik çabalarıyla bir hücre karşıtı cephe oluşturulmuştur. Bununla birlikte, gerek sorunu meşru bir zeminde kamuoyunun gündemine sokan, gerekse tutsak yakınlarını biraraya getirip harekete geçiren temel etken, devrimci tutsakların kararlı tutumu ve sergilediği ölümüne direnişlerdir. Ulucanlar'da, Burdur'da, Bergama'da olduğu gibi, devrimci tutsakların direnişi bir bütün olarak süreçte katalizör rolü oynamıştır.

* Hücre karşıtı hareketin en temel zayıflığı, mücadelede işçi sınıfının toplumsal temel ve işçi sınıfı ideolojisinin de ideolojik platform haline getirilemeyişiştir. Mevcut hareket kent küçük-burjuvazisine dayanmaktadır ve burjuva demokratizminin etkisi altındadır. Fakat bu durum tek yanlı kavranmamalıdır, sorun yalnızca hareketi etkileyen siyasal öznelerin sınıfsal konumu ve ideolojik ufku değildir. Bu zayıflık, aynı zamanda verili sınıf hareketinin özelliklerinin koşulladığı bir nesnellüğün ürünüdür.

* Sınıflar mücadelesi karşıt güçler arasında seyrettiğine göre, mücadelede işçi sınıfını her zaman somut bir güç olarak, sınıfın mevcut hareketi olarak kavramak durumundayız. Bugün sınıf hareketini zayıflık, parçalılık ve politikleşme düzeyinin geriliği karakterize etmektedir. Oysa ancak politikleşmiş ve az çok ileri bir sınıf bilincine ulaşmış bir sınıf hareketi, hücrelere karşı mücadelede örgütlü bir şekilde yer

Cenevre Üniversitesi profesörü, sosyolog Jean Ziegler:

Medya terörü ve aydın sorumluluğu

“Medyanın dayatmaları, gerçek vatandaşlarımız için tek algılanabilen gerçek. Televizyon ve mülk rasyonalitesi kolektif bilincimizi yok ediyor. Yazarın görevi ne peki bu durumda? İdeolojinin zehirli sisini ve yüceltilen tüketim toplumunun terörünü kırmak; dünyayı olduğu gibi göstermek. Gezeenin 6 milyar insanından 3 milyarının insan gibi yaşamadığını ve bu durumun bir an önce değiştirilmesi gerektiğini, somut gerçeği anlatmak. Ahlaken sorumlu olan yazar, bütün edebi yetenekleriyle, diğerlerinin bilincinde kaybolan anlamı ortaya çıkarmak zorundadır.”

HİLMİ TOZAN/FRANKFURT / CENEVRE - Bir süre önce İsviçre’de aydın kalmadığını açıklayan Cenevre Üniversitesi profesörü, sosyolog Jean Ziegler, Cumhuriyet gazetesine yaptığı açıklamada, aynı şeyin Almanya ve Avrupa’nın diğer ülkeleri için de geçerli olduğunu söyledi. Sosyal hareketin ölümünden sonra aydın hareketinin yeniden doğmadığını açıklayan Ziegler, “Sosyal hareket öldü. Mülkiyet rasyonalitesi tarafından katledildi. Biz varız, ama yeraltındayız” dedi.

Yaşadığı İsviçre’den örnekler vererek Avrupa aydınlarının durumunu anlatan Ziegler, İsviçre’de her kuşaktan ve her iki cinsten yetenekli ve iyi sanatçıların, yazarların ve aydınların çıktığına, ama bunların hiçbirinin güçlüler tarafından dikkate alınmadığına, toplumsal oluşumları somut ve görünür şekilde etkileyemediğine dikkat çekti. Ziegler, aydının görevinin aydınlanma devrinde belirlendiğini açıklayarak bu görevi, “Onlar ahlaki kuralların bekçisi. Aydın kadın ve erkeklerin silahı eleştirel akıldır, sanat eserlerinde somutlaşmış fikirlerin canlanmış resimleridir” şeklinde niteledi.

İsviçre’de neden aydın olmadığı sorusunu ise Prof. Jean Ziegler şöyle yanıtladı:

“Biz tacirler cumhuriyetiyiz. Zürih’teki parababaları İsviçre’ye hükmediyorlar. Yükselen kâr eğrilerine ve dolgun bilançolara karşı eleştirel mantığın hiç şansı yok. Geçerli olan, kârı çoğaltan elle tutulabilir pragmatizm. İsviçre bir ulus değil, bir savunma topluluğu. İsviçre yüzyıllar içinde vadilerin, şehirlerin ve ada cumhuriyetlerin birleşmesiyle oluştu. Dört ayrı ve dolu dolu kültürlerin dar bir bölgede beraber yaşamları federasyonsuz olmaz. Korkutucu çatışmalar yatıyor İsviçre konfederasyonunda. Bütün kamuoyu tartışmaları ve güncel siyasi yaşantının tek bir hedefi var: Çatışmaların açıkça ortaya çıkmasını önlemek. Ve eleştirel aklın pratiği, ki bu her yazar ve sanatçının eyleminin özüdür, bir tehlike olarak görülüyor.”

Yazarların modern çağda, salt anlam verici, insanları yapıtlarıyla karanlıktan uzattığı ışık ile somut doğruya yöneltenler olmadığını belirten Jean Ziegler, sözlerine şöyle devam etti:

“Kitap ürün olarak ölü bir nesnedir. Bir kişi eline alır, kapağını açar ve okumaya başlar... Bilinci harekete geçer, kendi yaratıcı gücünü keşfeder, anlar, yaşar. Immanuel Kant ‘Aydınlanma insanın bizzat sorumlusu olduğu bir reşit olmama halini aşmasıdır’ diyor. Edebiyatın görevi kurbanlardan, eylemciler, bilinçli tarihsel özneler ortaya çıkarmaktır.

Kamuoyu yok edilmiş. Kamuoyunda ‘bilinci paylaşmak’ olgusu gerçekleşmiyor. Medyanın dayatmaları, gerçek vatandaşlarımız için tek algılanabilen gerçek. Televizyon ve mülk rasyonalitesi kolektif bilincimizi yok ediyor. Yazarın görevi ne peki bu durumda? İdeolojinin zehirli sisini ve yüceltilen tüketim toplumunun terörünü kırmak; dünyayı olduğu gibi göstermek. Gezeenin 6 milyar insanından 3 milyarının insan gibi yaşamadığını ve bu durumun bir an önce değiştirilmesi gerektiğini, somut gerçeği anlatmak. Ahlaken sorumlu olan yazar, bütün edebi yetenekleriyle, diğerlerinin bilincinde kaybolan anlamı ortaya çıkarmak zorundadır. Okurun hunharca kısıtlanmış bireysel yaşamının uyandırıcısı olmalı. Doğruyu söylemek gerekiyorsa maksat gerçek değil, özgürlük!”

Modern Avrupa ülkelerinde gazetecilerin gücünün, yazarlardan daha fazla olduğunu belirten Jean Ziegler, medya toplumu ve edebiyatla ilgili belirlemelerde de bulundu:

“Eskiden özgür insanların hayat dolu tartışmalarla bir kolektif bilinç yarattıkları yerde, şimdi bilgi akışı, pazara uygun iletişim, kısaca bugünkü medya gerçeği egemen. Medya, toplumu karmaşık somut konularda gruplara ayırıyor. Bütünselliğin ve nedenselliğin kanıtlarını isteyerek boğuyor. Daha da kötüsü: Medya, aktüaliteye kendi yasalarını dikte ediyor. Neyin medyaya uygun olup olmadığına o karar veriyor. Yazarlar çoğu zaman yıllardan beri, hemen hemen kim oldukları bilinmeksizin acımasız bir yalnızlık içinde didinip duruyorlar. Her kitap, yaşanmamış bir hayatın günleri geceleri ve yıllarıyla ödeniyor. Bu insanlar, özel bir sınıfın maratoncularıdır. Ancak 42 km ve beş saat değil, yıllar ve on yıllarca devam eder bu insanların ter içindeki yalnızlığı. Pierre Bourdieu ünlü ‘Actes de la recherche’ çalışmasına, 1995 ile 1998 yılları arasında yayımlanan kitapları içeren bir özel cilt adadı. Bu zaman diliminde yayımlanan 500 bin roman ve yazının yüzde 97’sinin ortalama baskı sayısı 2 bin 300’ün altında. Yaklaşık 80 milyon potansiyel okur mevcut olan Fransızca dil bölgesindeki gerçek budur. Edebiyat artık dehlizlere aittir. Çok az insan okuyor, daha azı ise satın alıyor. Sonuç sessiz çaresizlik.”

Gazetecilerin yazarlardan çok daha güçlü olduğuna dikkat çeken ünlü araştırmacı, onların yazdıkları ile kitlelere daha çabuk ve hızla ulaşabildiğini belirtti. Gazetecilerin ürünlerinin topluma daha fazla nüfuz ettiğini açıklayan Ziegler, “Gazeteciler bilgisayarlarını açtığında anında ve dolaysız bir şekilde, çok sayıda insana ulaşabiliyorlar. Yalnızlık, yıllarca düşünmek ve denemek, uykusuz geceler ve her sabah kemiren kuşuklar, gazetecinin işi değil. Ama en iyi, en zeki gazeteciler de çile çekiyorlar. Onlar artık bir kitap yazmak istiyorlar. Yani düşüncelerini somuna kadar götürmek, ellerini serbest bırakmak ve içlerindeki dünyayı bir biçime sokmak ve gerçekleştirmek istiyorlar. Her iyi gazeteci, umutsuzluğa kapılmış bir yazardır” diye konuştu.

Cumhuriyet/25 Eylül ‘00

(Başlık tarafımızdan konulmuştur-KB)

Günlük basından bir haber...

Türkiye Dünya Bankası'na kırsal kesim sonuçlarını gönderdi...

Gelir dağılımında hile iddiası

ANKARA (ANKA) - Türkiye'nin Dünya Bankası'na gelir dağılımı konusunda yanlış bilgi vererek, ülkenin gelir dağılımındaki adaletsizliğin boyutunu dünyadan gizlediği ortaya çıktı. Türkiye'nin Dünya Bankası'na “Türkiye gelir dağılımı” sonuçları olarak, çok adaletsiz olan Türkiye geneli sonuçları yerine, görece daha adil olan “kırsal kesim sonuçlarını” gönderdiği belirlendi. Bu “kurnazlık” sonucu Türkiye, dünya genelinde en adaletsiz gelir dağılımına sahip 32’nci ülke oldu. Oysa gerçek rakamlar verilseydi, Türkiye en kötü 20 ülke arasına girecekti. Dünya Bankası'nın Prag toplantılarında da ele alınan yıllık “Dünya Gelişme Raporu”nda, gelir eşitsizliği konusunda Türkiye’ye ilişkin bilgilerin çarpıtıldığı, çok adaletsiz Türkiye geneli bulguları yerine görece adil kırsal kesim sonuçlarının verildiği ortaya çıkarıldı. Gelir eşitsizliği ile ilgili çalışmalarını tanıyan iktisatçı Mustafa Sönmez’in ortaya çıkardığı bu çarpıklığın ‘Banka’ ile ilişkileri nasıl etkileyeceği de merak ediliyor.

Sönmez, Dünya Bankası'na uzun yıllardır gelir eşitsizliğimizle ilgili yapılan araştırmalarda bilgi verilmediğini belirterek, “Bu yılki raporda son yapılan 1994 araştırmasının bulguları verilmiş, ama çarpık olarak. Türkiye geneline ilişkin belirlenen göstergeler yerine kırsal kesime ilişkin bilgiler verilmiş” diye konuştu.

Eşitsizliğin göstergesi sayılan Gini katsayısının kırsalda 0.41 iken Türkiye genelinde 0.49 olduğunu söyleyen Sönmez, “En zengin yüzde 20’lik nüfusla en yoksul yüzde 20’lik nüfus arasındaki fark kırsalda 8.5 kat iken, saklanan Türkiye geneli gerçeğinde 11.2 kattır. Böylece eşitsizliğin gerçek boyutları dünya kamuoyundan saklanmış oluyor” dedi.

Yanlış bilgilendirme sonucu Türkiye'nin dünya genelinde eşitsiz gelir dağılımında 32’nci ülke olarak görüldüğünü ifade eden Sönmez şöyle konuşuyor:

“Gelir eşitsizliğinde ABD ile aynı olduğu değerlendirilerek yapıyor. Oysa Türkiye geneli verileri verilseydi, gelir eşitsizliğinde Türkiye dünyanın en kötü 20 ülkesi arasına girecek ve 19’uncu olacaktı. Orta gelirli ülkelerin ise en kötü 5’inci ülkesi olarak gözükecekti.”

Sönmez’in yapmış olduğu hesaplama göre, “en yoksul yüzde 10 ile en zengin yüzde 10 arasındaki 22 katlık fark gizlenerek 14 katmış gibi gösteriliyor.” Gelir dağılımının en fazla bozukluğu bakımından Türkiye'nin üzerinde Sierra Leone, Brezilya, Guatemala, G.Afrika, Paraguay, Kolombiya, Zimbabve, Şili, Leshoto, Meksika, Honduras, El Salvador, Papua Yeni Gine, Nijerya, Nikaragua, Zambiya gibi ülkeler bulunuyor. Türkiye'nin içinde yer aldığı orta gelirli ülkeler arasında en adaletsiz gelir tablosuna Brezilya sahip. G.Afrika ikinci sırayı alırken Şili ve Meksika’yı Türkiye izliyor.

Cumhuriyet/30 Eylül ‘00

Alta kalanın canı çıksın

Kum Ajans'ın iktisatçı Mustafa Sönmez yönetimindeki araştırması, 2000'in 6 ayında gelir pastasının dağılımındaki büyük adaletsizliği gözler önüne seriyor.

Üretim
2000'in ilk altı ayında yaklaşık 48.5 milyarlık İstatik mal ve hizmet üretildi. Haziran ayında 601 (39 katrilyon) 63.7 milyar mülde (14 milyar 347 bin adet) üretilmiştir.

Para enflasyon, hane halkına yıllık 558 milyar lira düşüncesi.

1 kez 200 alıcılara DİE'nin 1994 te çıkarıldığı gelir dağılımı ölçülerine göre, Türkiye'nin en üst gelir grubundaki yüzde 1'lik kesim, gelirin yüzde 18.6'sını (yayılır 7 milyar 139 milyon) aldı.

En alttaki yüzde 1'lik grubun payı ise binde 7 (yani 32 milyon) oldu. Yani birinci gelir grubu, 190 g'lik gruba göre 236 kat fazla alıyor.

En üstteki yüzde 1'lik grubun hane aylık geliri, Türkiye'nin yüzde 49'ünün hane gelirin en üstüne eşit.

İstanbul zengin ama...
İstanbul hanelere geçen gelirlerin yüzde 27.5'ini alırken ve toplam hanelerin yüzde 13'ünü tutuyor.

2000 yılında, İstanbul'da İstanbul'da hanelerin yüzde 11'i toplam gelirinin yüzde 27.5'ini alıyor. Gelirlerin yüzde 18.6'sını (yayılır 7 milyar 139 milyon) aldı.

İstanbul'un en zenginleri yüzde 1'lik kesim, gelirin yüzde 18.6'sını (yayılır 7 milyar 139 milyon) aldı.

Kurtuluşa işçi sınıfının partisiyle yürünecektir

Kapitalist sömürü düzenine karşı tek silahımız sınıf savaşımını geliştirip mücadeleyi büyütmektir. Sermaye egemenliğine ve özel mülkiyetin düzenine karşı sınıflarımız, "Yaşasın sınıf savaşımı! Kahrolsun sermaye düzeni!" olmalıdır. Bizler çalışan proleter gençlik olarak yarımlarımızı ve geleceğimizi savunmak ve işçi sınıfının iktidarını kurabilmek için savaşmak zorundayız. Bu gerçeği bilen her kim ki, mücadele etmez ve savaşmazsa fiilen burjuvazinin safında yer alıyor demektir.

En kötü parti partizizlikten iyidir. Bu sözcük oldukça yerli yerindedir. Geri duranlar ve yeni öğrenenler için, Türkiye'de komünist bir işçi partisi olduğunu hatırlatmak gerekir. Bu parti sınıf savaşımını savunan proletaryanın gerçek partisidir. Bu partinin şanlı saflarında yer almak her işçinin ve emekçinin, her proleter gencin görevidir. Attığımız her adım, devrime ve sosyalizme giden yolu tüketmektedir.

Türkiye'de savunulacak çizgi ortadadır. Kurtuluşa işçi sınıfının partisiyle, Türkiye Komünist İşçi Partisi'yle yürünecektir. Bu kavga sınıfın kavgasıdır.

Gençlik devrime ve sosyalizme!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Okmeydanı'ndan komünist işçiler

Şundan hepimiz eminiz: Zafer direnen emekçinin olacak!

Ben özel bir şirkette ön muhasebe elemanı olarak çalışmaktayım. Sizlerle işyerimde yaşadığım sorunları paylaşmak ve bu yazının oluşumunda katkısı olan arkadaşların sesini duyurmak istedim.

Şu anda işyerinde sekizi pazarlama elemanı olmak üzere toplam 12 kişi çalışmaktayız. Çalışanlardan dördü patronun yakın akrabası. İlginç olansa, bu yazıyı yazmamda en büyük desteği bu çalışanlardan gördüm. Çünkü patronun akrabalık duygusunu ortaya koyarak kendilerini sömürdüklerini görebiliyorlar.

İşgünü sabah saat 8.30'da başlayıp akşam 18:30'a kadar sürüyor. Ama hiçbir zaman bu normlara uyulduğu görülmemiştir. Çalışanlar işi en erken 22:30'da bırakabiliyorlar. Buna karşılık mesai ücreti alamıyorlar. Yemekler kendilerine ait. Aldıkları ücret ise, bunca çalışmalarına ve olumsuz koşullara rağmen çok cüzi bir miktar. Bir çalışanın eline ayda 100 milyon gibi bir para geçiyor. Ücretin bu kadar az olması yetmiyormuş gibi, bir de 20-25 gün sonra ancak ödeniyor. Dahası bu kadar gecikme sonunda ücretler çek karşılığı veriliyor. Yani sömürünün de sömürüsü yaşanıyor bu işyerinde.

Kendime gelince, ön muhasebeci sıfatıyla çalışıyor olsam da esnek çalışma bu bölümde de kendini gösteriyor. Saat 10:00'a kadar muhasebe işlemlerini yapıp bu saatten sonra da soğuk satış elemanı olarak çalışıyorum. Böyle bir durum beni rahatsız ediyordu. Aldığım ücret ise beni tatmin etmiyordu. Bir ikinci iş yaparsam durumun farklı olabileceğini düşündüm, fakat yanıldım.

Diğer çalışanlarla karar alıp patrona isteklerimizi dile getirmeye karar verdik. Patronun bize yaklaşımı gayet ilginçti. Bize, her zaman emekten-emekçiden yana olduğunu, kendisini ayakta tutanın bizler olduğunu, bize borcunu hiçbir zaman ödeyemeyeceğini fakat kapitalist bir düzende yaşadığımız için bizim isteklerimizi yerine getiremediğini söyleyip, bizden özür diledi. Biz ise bu tür konuşmaları ciddiye almadığımızı, gerçekçi bulmadığımızı söyleyip isteklerimizin yerine getirilmesini talep ettik, aksi takdirde farklı yöntemlere başvuracağımızı söyledik.

Şu anda işyerinde soğuk rüzgarlar esmeye devam ediyor. Henüz bir çözüme ulaşmış değiliz. Ama şundan hepimiz eminiz: Zafer direnen emekçinin olacaktır.

Bir Kızıl Bayrak okuru

Ekim Gençliği

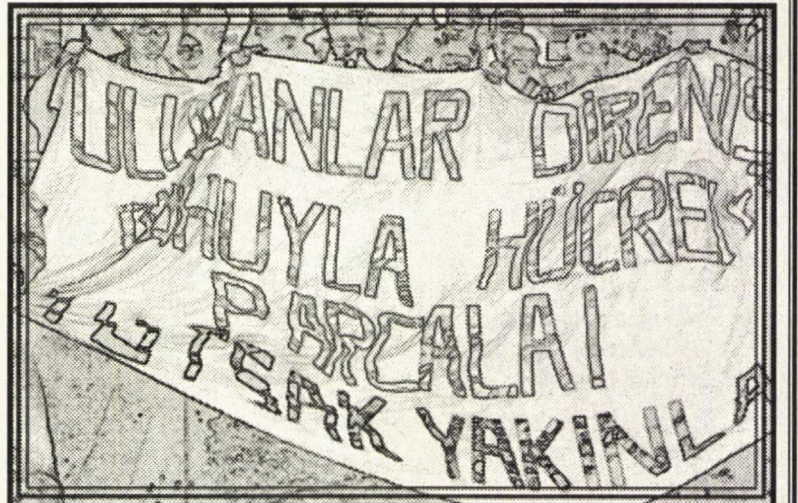
Sayfa: 41 Ekim 2009

Üniversitelerde yeni dönem açılıyor;
Özelleştirme
Polis-ÖGB-sivil faşist terör
Soruşturma ve hukuk terörü
Gerici yoz eğitim

Hücre tipi üniversiteye
hayır!

41.
S
A
Y
I
S
I
Ç
I
K
T
I

**Ulucanlar katliamının
1. yıldönümü
Unutmadık!
Hesap soracağız!**
Ekim Gençliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NIĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,

* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

* DM için: * TL için:

3002991-8 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

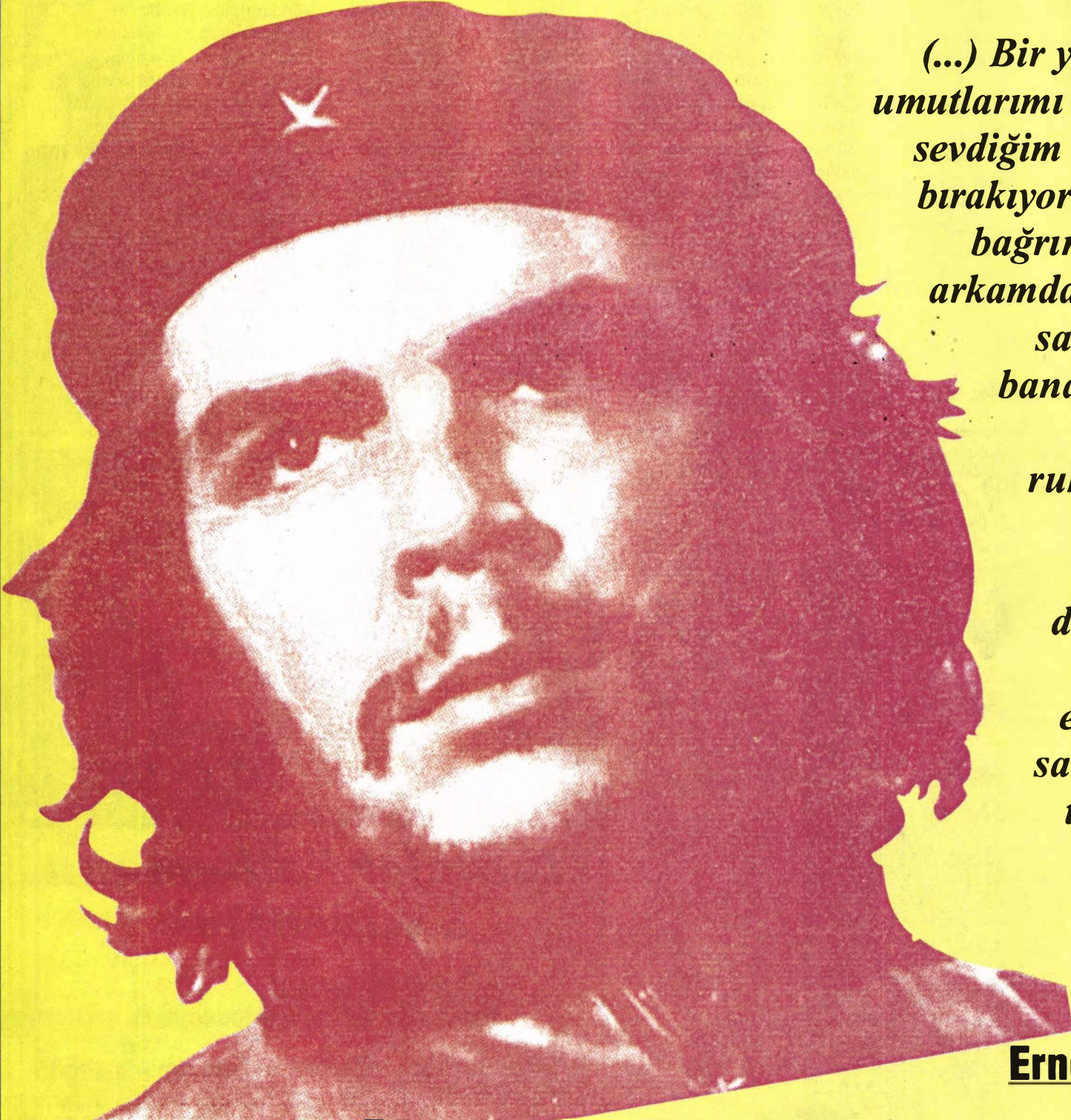
* DM için:

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

8 Ekim 1967'de

**Amerikan ordusunun paralı askerlerince
Bolivya dağlarında katledildi...**

(...) Bir yapıcı olarak en saf umutlarımı ve dünyada en çok sevdiğim insanları arkamda bırakıyorum. Beni oğlu gibi bağrına basmış bir halkı arkamda bırakıyorum. Yeni savaş alanlarında da bana aşıladığın inancı, halkımın devrimci ruhunu ve görevlerin en kutsalını yerine getirmenin, yeni dünyanın neresinde olursa olsun emperyalizme karşı savaşmanın bilincini taşıyacağım. Bu en büyük acıyı bile yatıştıracak ve dindirecek birşeydir. (...)

Ernesto Che Guavera

Kahrolsun Emperyalizm!

Yaşasın Proletaryaya

Enternasyonalizmi!